

Εβδομάς

ΕΤΟΣ Γ'

ΑΘΗΝΑΙ 4 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1930

ΑΡΙΘ. 152

Ζώναι ελαστικά - maillots

Κορσέδες Claverie

Ζώναι ιατρικά δια κυρίας
και κυρίους

Κάλτσες ελαστικές Claverie

Προσωπίδες καλλονής

Κηλεπίδεςμοι

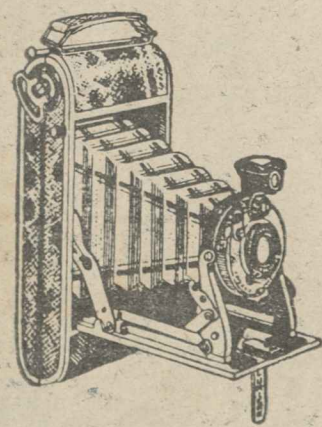
ΕΙΔΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

Λυκούργου 15α

Είσοδος Σιαθίου Όμορφος

Α. Δ. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ

NADA
LUMIÈRE
F. 6,3.

Αυτόματος 6 x 9

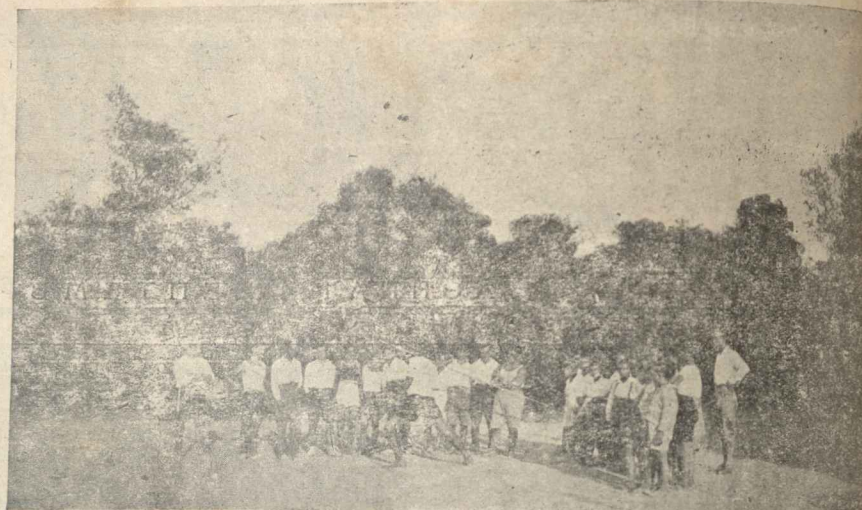
με Φακόν F 6-3

Αναστιγματ

ΔΡΑΧΜΑΣ 935.—

Η ΜΟΝΗ ΔΙΑ ΤΟΝ ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΗΝ

Θέλετε να έχετε Φωτογραφίας; Μεταχειρισθήτε Φιλμ Λουμιέρ.

Αι αθλητικά παιδιά των παραθεριζόντων Έσωτερικών εις Βουλγαγμένη

ΣΧΟΛΗ ΜΕΤΑΞΕ
ΕΤΟΣ ΣΧΟΛΙΚΟΝ 26^{ΟΝ}
ΤΜΗΜΑ ΘΗΛΕΩΝ ΜΕΤ' ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΥ
3 Πλατεία Κυριακού 3

Περιλαμβάνει Δημοτικόν Γυμνάσιον Μονοτάξιον Δογιστικόν Τμήμα με έμ

ΤΜΗΜΑ ΑΡΡΕΝΩΝ ΜΕΤ' ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΥ
11 Λεωφόρος Κημισσίας 11

Περιλαμβάνει Δημοτικόν, Γυμνάσιον, Έμπορικόν Σχολήν, Μονοτάξι

Δογιστικόν Τμήμα αρρένων και χωριστά Θηλέων

Εις αμφοτέρω τὰ τμήματα της Σχολής Μεταξά εκπαιδούνται τελείως

ή Αγγλική και Γαλλική γλώσσα

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΙ ΑΠΟΣΤΕΛΛΟΝΤΑΙ ΤΩ ΑΙΤΟΥΝΤΙ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ:

ΑΘΗΝΑΙ

ΣΥΚΑΡΑ, Σταδίου 2

ΦΥΣΑ, Έδουάρδου Δω 19

ΚΑΝΔΡΕΒΙΩΤΗΣ & Σια, Έρμου 9

ΚΟΝΤΕΤΖΩΦ, Πανεπιστημίου 32

ΚΟΥΒΕΛΟΙ ΑΦΟΙ, Αγ. Μάρκου 17

ΝΕΓΡΙΝΗΣ & Σια, Θεσέως 20

ΚΟΦΙΝΑΣ & ΓΙΑΚΟΕΝ, Πανδρόσου

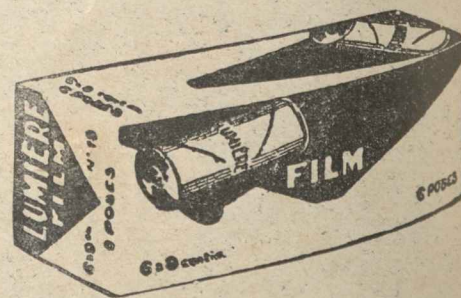
ΠΕΡΑΙΕΥΣ

ΧΑΤΖΗΔΑΚΗΣ, Μπουμπουλίας 21

Αντιπρόσωποι και διαρκής παρακαταθήκη:

Μ. ΚΟΦΙΝΑΣ & Κ. ΗΛΙΑΔΗΣ ΕΡΜΟΥ 15 ΑΘΗΝΑΙ

Το τελειότερον

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΑΘΗΝΑΙ, Μοναστ 17
ΑΡΧΙΣΤΗΓΙΑΤΗΣ
ΠΤΟΛΗΣ ΜΙΚΒΑΣ
ΔΙΑΚΕΙΡΙΣΤΗΣ
Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΕΒΔΟΜΙΑΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΤΟΣ Γ'

ΥΠΗΡΟΝΑΙ ΕΤΗΣΙΑΙ

Εσωτερικού Δρχ. 150
Εξωτ. Δ. Άγγλιας 1
Εξάμηνιοι κατ' ανα
λογίαν.

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡ. 3

ν δέν άπατώμαι
είχαμε άποφασί-
σει την τελευταία
φορά να σταματή-
σουμε πιά τούς νυ-
χτερινούς άνά τό
κλεινόν άστν περι-
πάτους, και μαζί μ'
αυτούς να ξεκουρα-
στούμε κι' άπ' τά
ξενύχτια πού κάνα-

με. Δυστυχώς όμως φαίνεται πως λογα-
ριάσαμε χωρίς τόν ξενόδοχο. Μία ά-
προσδόκητη πρόσκλησι ήρθε την τελευ-
ταία στιγμή να μάς χαλάσει τά σχέδια
και να μάς βάλει σε καινούριους μπε-
λάδες. Θα μπορούσε ίσως κανένας από
σας να μου πη πως ήταν στο χέρι μου
να μη δεχτώ. Και θαξε δίκη, γιατί α-
υτό θάκανα και γώ, άν δέν συνέβαινε ή
πρόσκλησι αυτή να προέρχεται από ένα
καινούργιο κέντρο, και άκόμα άν τό
κέντρο αυτό δέν λεγότανε «The Athens
Coliseum», και δέν ρεκλαμαριζότανε
ώς τό μεγαλύτερο, τό πλουσιώτερο, τό
ώραιότερο κέντρο όχι μόνο τών 'Αθη-
νών, αλλά της Βαλκανικής Χερσονήσου.

Καταλαβαίνετε λοιπόν πόσο δελεα-
στικός ήταν ό πειρασμός στόν όποιο μ'
έβαζε ή άπροσδόκητη πρόσκλησι, και
πόση δύναμι θάπρεπε να καταβάλω
για να πείσω τόν έαυτό μου να μη την
δεχτώ. 'Υπήρχε όμως κοντά σ' αυτά κι'
έναν άλλον λόγος. Μη ξεχνάτε, πως
τόρα τελευταία δέν κάναμε άλλη δου-
λειά παρά να γυρίζουμε από μάντρα
σε μάντρα, κι' από σανιδοφκιασμένες
σκηνές συνολικακών θεάτρων σε τενω-
μένα και άντισταθτικά στημένα πανιά
κινηματογράφων. Τό να θυσιάσουμε
λοιπόν, έστω κι' άν είχαμε άποφασίσει
να ξεκουραστούμε, μία βραδιά για να
δούμε επί τέλους και κάτι καλό — άν
έννοείται έξβαιναν αληθινές ή ρεκλά-
μες τού καινούργιου κέντρου — δέν θά-
ταν και τόσο κουραστικό.

Μ' αυτές λοιπόν της προϋποθέσεις και
σκέψεις άπεφάσισα, προεξοφλώντας
και τη δική σας συγκατάθεσι, να δε-
χτώ την πρόσκλησι.
Και πρώτα-πρώτα έδώ δέν μάς σκο-
τίζει ή έκλογή τού
μέσου της μεταφο-
ράς. 'Η έπιχείρησις
φρόντισε να βάλει
τακτική συγκοινο-
νία αυτοκινήτων πού
σε διάστημα λίγων
λεπτών σε μεταφέ-
ρουν μπροστά στής
πύλες τού «Coli-

1. "Ένας άράτης, pur sang, πε-
ριτριγυρισμένος από καμιά είκοσα-
ριά γκρούμ, σπεύδουν να σας ύποδε-
χτούν με τό μειδίαμα εις τά χείλη.
Σας προσφέρουν ένα πρόγραμμα, και
χωρίς και σεις ό ίδιος να καταλάβετε
πως συμβαίνουν όλα αυτά, άνεβαίνετε
μερικά μαρμάρινα σκαλοπάτια και
βρίσκεσθε μέσα σε θαυμάσιες κινουσοι-
χίες, πλημμυρισμένες από πολύχρωμα
φώτα και πρασινάδες.

Τό βλέμμα σας προσελκύεται από
μία φωτεινή έπιγραφή. Coliseum,
κι' άθελά σας ίσως περνούν άπ' τό μυα-
λό σας με διαβολική ταχύτητα ό,τι έ-
χετε διαβάσει σχετικά με τό ρωμαϊκό
θέατρο πού πρώτο έφερε τό όνομα
αυτό.

Και για μία στιγμή νομίζετε πως
θα ήθετε να ξεπετιούνται μπροστά σας
πεινασμένες τίγρεις και λεοντάρια,
και πως θ' άκούσετε τά μουγκριτά
των άνακατωμένα με της κραυγές τών
δυστυχισμένων θημάτων τους.

Δέν προφταίνετε όμως να άποτελει-
ώσετε της σκέψεις σας, και χτυπούν
στ' άκουστικά σας τύμπανα όι μεγα-
χολικοί ήχοι τών accordeon για να
τούς διαδεχτούν σχεδόν άμέσως όι έ-
ξωφρενικοί της τζάζ και τού σαξοφόν.

Σε λίγο ή κινουσοιχίες σας βγά-
ζουν μέσα στο κέντρο. Κλείνετε τά
μάτια. Είνε αδύνατο ν' άντικρύσετε
όλην εκείνην την πλημύρα τού πολύ-
χρωμου φωτισμού χωρίς να σαστέτε γι'
αυτό πρωτύτερα παρασκευασμένος.
Στρέφετε άπ' την μιά, γυρίζετε άπ' την
άλλη για ν' άποφύγετε. "Αδίκως κό-
πος! Είνε τόσες πολλές χιλιάδες λαμ-
πίονια τοποθετημένα και στής παραμι-
κρότερες γωνίες, κοίτες, καιμπύ-
λες, πού θάταν καθαρή ματαιοπονία
να έπιχειρήσετε να προφυλαχθήτε άπ'
τόν φωτεινόν αυτό καταρράχη. Σιγά-
σιγά έξοικειώνεσθε με τό περιβάλλον,
κι' άνοίγετε, στήν άρχή δειλά, ύστερώ-
τερα πιά θαρρετά τά μάτια σας. Και
τότε βλέπετε καθαρώτερα τό κέντρο
όπου τόσο άπότομα βρεθήκατε μέσα.
"Ένα πελώριο άμφιθέατρο άπλώνεται
μπροστά σας, με έναν όνειρικό και
καλλιτεχνικότατο διάκοσμο και με μία
πελώρια άγιβάδα πού ένώνει της δυο
κινουσοιχίες, άποτελώντας τη βάση
τους. Όι προβολείς αλλάζουν διαρκώς
χρωματισμούς, και τό φιλντισένιο χρώ-
μα της άγιβάδας παίρνει τού κόσμου
της έξωτικές αποχρώσεις.

Ζαλισμένος άπ' όλα αυτά, δέν κατα-
λαβαίνετε τόν μαίτρ-ντ'ότέλ πού σας
τοποθετεί σ' ένα τραπέζακι και φεύ-

γει, για να σας ά-
φήσει να συνέλθετε
με την ήσυχία σας.
Γιατί πρέπει κα-
νείς να όμολογήσει, πως όλοι όσοι
πήγαν στο καινούριο αυτό κέντρο τού
Ψυχικού, αισθάνθηκαν την ευχάριστη
έκπληξι κάποιου πράγματος πού δέν
τό περίμεναν να τό δούν έτσι. Μας έ-
χουν δυστυχώς τόσο πολύ συνηθίσει με
ύποσχέσεις, πολλές ύποσχέσεις, ώστε
κάθε φορά πού μάς δίδονται καινού-
ργιες, πάμε με την βεβαιότητα πως θα
φύγουμε άπογοητευμένοι.

Την φορά αυτή όμως δέν συνέβη τό
ίδιο. Αυτό πού μάς προσφέρεται ξε-
περνά άσφαλώς της προσδοκίας μας.
"Αλλά φτάνει; "Ας ρίξουμε καλύτερα
μερικές άκόμα γρήγορες ματιές στο
«Athens Coliseum», πριν άρχισή ξανά
τό τρελλό παιχνίδισμα τών φώτων και
τά νούμερα πού μάς προαναγγέλλει τό
πρόγραμμα.

"Αν έπιχειρούσε κανένας να δώσει
με λίγα λόγια τόν χαρακτηρισμό του,
είμαι της γνώμης πως θα έφτανε να
πη: "Ένα κτίριο με κολώνες-κολώνες,
λουλουδία, πρασινάδες, και φώτα-φώτα,
πολλά. Κοντά σ' αυτά προσθέστε
τόρα την χορευτική π λ σ τ α — κα-
μωμένη από κρύσταλλο πού φωτίζεται
άπό κάτω — και την άχιβάδα, κι' έχε-
τέ τό Coliseum.

Και τώρα, με την άδειά σας πάντοτε,
ας ξεχάσουμε λίγο τό κέντρο, κι' ας
ξεχαστούμε στους παθητικούς ήχους
τού accordeon, μισοκλείνοντας τά μά-
τια για να μάς φανή πού φανταστικός
ό χορός της γυνίης γυνίκας πού κα-
θώς χορεύει πάνω στα φωτισμένα άλι-
κα κρύσταλλα, φαντάζει σαν της έα-
τικής νεράιδας πού κάποτε διαβάσαμε
στα παραμύθια. "Αλλως τε όλα αυτά
πού μάς περιτριγυρίζουν μοιάζουν τό-
σο παραμυθένια, ώστε θάταν άδικο να
θέλαμε να τά πιστοποιήσουμε με την
πείχη πραγματικότητα. Στην έποχή μας,
μάς δίνονται τόσο λίγες ευκαιρίες για
κάτι τέτοια ευχάριστα όνειρα, πού θά-
μασταν τρελλοί άν της άφήναμε να μάς
ξεφύγουν.

Κρίσιμος Μίλες

Το κ. Κ. Παράσχου

Η ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΗ-ΚΑΛΗ

Ο δικηγόρος Γιάννης Καλής, μαζί με τ' άλλα γράμματά του, δόθηκε το πρωί εκείνο, στο γραφείο του, και ένα γράμμα που του φάνηκε περιέργο. Γραφικός χαρακτήρας άγνωστος, στο φάκελλο, καμιά επιγραφή. Βέβαια, αυτό δεν είχε και πολύ μεγάλη σημασία. Τέτοια γράμματα άγνωστων, χωρίς επιγραφές, είχε πάρει κι' άλλα. 'Ως τόσο ποτέ δεν είχε αίσθησιν ότι το παράξενο συνάστημα που δοκίμαζε κρατώντας το γράμμα εκείνο. Τό γύρισε και το ξαναγύρισε στα χέρια του σαν να έδινε να το άνοιξη, ή σαν να προμάντευε, από κάποια σκοτεινή μυστηριώδη δύναμη το υποσυνείδητό του, το περιεχόμενό του. Τέλος, παίρνοντας ξαφνικά μιάν απόφαση, έβγαλε τον φάκελλο σχεδόν με μιάν βίαιη κίνηση, και άρχισε να διαβάζει:

«Είμαι φίλος σας, και ενδιαφέρονται για την τιμή και την ειρήνη σας. Η γυναίκα σας σάς άταξε. Κάθε Παρασκευή, στις έξι το απόγευμα, συναντάται μ' ένα νέο κι' ύστερα τραβούν κι' οι δύο μαζί σ' ένα σκοτεινό σπίτι. Περαισσότερο λεπτομέρειες δεν μπορώ να σάς γράψω γιατί φοβόμην τις συνέπειες. Θέλησα απλά να σάς καταστήσω προσεκτικόν. Άλλωστε, αυτό που σάς γράφω μπορείτε να το εξακριβώσετε. Δεν έχετε παρά να παρακολουθήσετε την γυναίκα σας την ημέρα και την ώρα που σάς γράφω».

Ο Γιάννης Καλής, όταν διάβασε το γράμμα, έκανε για λίγες στιγμές σκεπτικός. Ήταν απ' τους άνδρες που δεν εξάλλονται ποτέ, και που δει και αν τους συμβεί, το αντιμετώπιζον με ψυχραιμία. Την στιγμή εκείνη του άπεκάλυπτο ένα τρομερό δυσάρεστο και έντελως άπροσδόκητο γεγονός. Ήταν απ' τα γεγονότα που μεταβάλλουν διη την ζωή της ζωής κάποτε. 'Ως τόσο το αντιμετώπιζε με ψυχραιμία. Προσπαθούσε να καθορίσει την έκταση του, και τι στάση έπρεπε να πάρει απέναντι ενός τέτοιου γεγονότος. Μά εν πρώτοις, ήταν αληθινό αυτό που του κατήγγελλε ο άνόητος επιστολογράφος; 'Αν είχε κάνει λάθος: 'Αδύνατον: τέτοια λάθη δεν γίνονται. 'Αν ήταν φάρσα; Ούτε κι' αυτό. 'Η φάρσα έχουν τα δικά τους. Και ο μεγαλύτερος χαρακτήρας δεν πάει ν' αναστατώσει την ζωή ενός ανθρώπου έτσι για να κάνει ένα άστειο. Μπορούσε να ήταν ψέμμα. Μά τι λόγο μπορούσε ναχή ένα τέτοιο ψέμμα;

«Όστε λοιπόν, συλλογιζόταν ο Καλής, ενεργητικά έννεα τοις εκατό, η γυναίκα μου με άταξε. Γιατί; αυτό δεν μ' ενδιαφέρει. Κάποιο λόγο θάχει. Με διαβεβαιώνει, δεν την αγαπώ άρκυτά, ή απλούστατα προτίμησε από μένα κάποιον άλλο πιο νέο, πιο δημοφ, πιο περιποιητικό. Αλλά γίνονται κάθε μέρα. Και ποιά παντρεμένη δεν έχει σήμερα φίλο; Είμαστε πέντε χιλιάδες παντρεμένοι, και δεν έχουμε παιδί. Ήταν πολύ φυσικό ναρθη μιάν μέρα και να μ' άταξη. Μ' από ποτέ άρα γε άρχισε ή δραμερή αυτή ιστορία; και με ποιόν άρα γε μ' άταξε;

Ο Γιάννης Καλής έφερε στο νου του, έναν έναν, όλους τους γνωστούς του, όλους εκείνους που τοις γνωρίζαν κι' αυτούς κι' η γυναίκα του. Σε δύο τρεις ή σκέψη του σταμάτησε ιδιαιτέρως. Γιατί όχι; Μπορούσε να ήταν και ο Μάρκος Πηλιόσης, ο παραγγελιοδόχος, και ο Θωμάς Λάσος, ο τραπεζιτικός, και ο Γεράσιμος Πικιώνης, ο δικηγόρος. 'Ο τελευταίος, μάλιστα, είχε άρχισε τελευταία να κάνει φανερά λόγους στην γυναίκα του. 'Ο Καλής τό είχε αντιληφθή και με την πρώτη είσοδο είχε άποφασίσει να διακόψει της σχέσης μαζί του. Μά η γυναίκα του; Σ' αυτήν δεν έβρισκε τίποτε το επιληρμό. Ήταν εύγενική, όπως πάντοτε, άρελής, λιγάκι φιλάρεσκη, μά σε κανένα δεν επέτρεπε να υπερβή όρισμένα όρια. Ύποκρισία λοιπόν; Βέβαια,

Κι' έπειτα ποιός έβεβαίανε τον Καλή ότι ο φίλος της γυναίκας του δεν ήταν κάποιος που μόνη αυτή τον εγνώριζε και που ίσως-ίσως για να μη δώσει καμιάν ύποψιν, τον είχε διαλέξει έξω απ' τον κύκλο των γνωστών τους; Συνήθως γίνονται το αντίθετο, μά και ποιός κανόνας δεν έχει την εξαίρεσή του; Μηνανιά, έβγαλε και κύτταξε το ρολόι του. Ήταν δέκα και μισή. Δεν ήτοχε κανένας λόγος να έγινε τόσο νωρίς πάντα του. Θα τον παρεξηγούσε ή γυναίκα του, και θα της γεννούσε ύποψιες και ούτε, άλλωστε, θα την έβρισκε τέτοια ώρα. Καλλίτερα ναμινε λίγη ύποψιν. Θα έγινε στην συνηθισμένη ώρα, και μά φορά στο σπίτι του και αντίστου στην γυναίκα του θα έβλεπε τί θα έκανε.

Είπαμε ότι ο Γιάννης Καλής ήταν άνθρωπος ψήχραμος που δεν άφηνε να τον παρασύρουν τα γεγονότα. Δεν έπρε, λοιπόν τίποτε το μεσημέρι εκείνο, στην γυναίκα του, δεν της έκανε τον παραμικρότερο ύπαινημό, όταν γυρίζοντας απ' το γραφείο του, τη βρήκε, όπως συνήθως, στο σπίτι. 'Όταν έτοιμάστηκε το φαί, εκείνη κάθισε όπως πάντα, άντικρυ του, στο τραπέζι χαμογελαστή, περιποιητική και τρυφερή. Τόν ρώτησε μ' ενδιαφέρον για της δουλειές του. 'Υστερα του μίλησε για άλλα γενικά θέματα.

Ήταν μιάν μελαγχολική τριαντάρα, με χυτό κορμί, στήσι το στήθος, και μαύρα έρεθιστικά μάτια. 'Ο Καλής μολονότι την είχε κάνει χρόνια γυναίκα του, άκμή δεν είχε βαρεθή το κορμί της. Το χυτό αυτό γυναικείο κορμί που του έμπνιζε τον ίδιο πόθο και τοις ένθιμους τον πρωτόκαρδο του γάμου τον. Πάντα σαν νέο του φαινόταν και πάντα το δρόγονταν με λαχτάρα. Μά ψυχικά δεν τον έκανε τίποτε με την γυναίκα του.

Μισόγυννη καθώς ήταν με την όρμη του σπατιού, έβλεπε τώρα ο Καλής ολόκληρο το στήθος της γυναίκας του που ή άστροάδα του έκανε μιάν ζωντανή αντίθεση με την μαυρίλα των τσιγγινών μπράτσων της. Τα μεγάλα σαρκώδη της χείλη ήταν γεμάτα λαγνεία, και τα μάτια της είχαν την γλυκιά και παθητική εκείνη έκφραση που δίνουν ή γυναίκες στα μάτια τους, όταν θέλουν να έρεθίσουν τον άντρα.

Από ποτέ βαστούσε ή άπιστία της, και πώς καθόριζαν να υπονοείται σε τέτοιο βαθμό; Ποτέ ο Καλής, αν δεν ελάμβανε το άνόητο γράμμα, δεν θα ύποπτευόταν, ότι τον άπατούσε ή γυναίκα του. Στην διαγωγή της, τόσο απέναντι του, όσο και απέναντι των λοιπών, δεν είχε αντιληφθή το παραμικρό, που θα μπορούσε να του γεννήσει ύποψιες. Και όμως τον άπατούσε. Ήταν λοιπόν μιάν τέλεια θεατρίνα όπως όλες σχεδόν ή γυναίκες, όταν άπατούν τους άνδρες τους.

Κατά την διάρκεια του τραγητού προσπάθησε να είναι όσο το δυνατόν πιο ψυχραιμός ο Καλής. 'Όταν τελείωσε το γεύμα, ξαπλώθηκε λιγάκι για να κοιμηθή, όπως συνήθως. Στο μικρό νιόβανι του γραφείου του, ένθ ή γυναίκα του, καθημένη άντικρυ του άνοιξε

Η άλλη μέρα ήταν Παρασκευή. 'Από της τέσσερις και μισή πήγε ο Καλής και κάθισε στο βάθος ενός ξεχαροπλαστείου που δριόταν σ' ένα δρόμο, από τον οποίο πάντως περνούσε ή γυναίκα του. Και πράγματι, κατά τας πεντέμιον πέρασε. Πέρασε με το άρτο και κουραστικό εκείνο περιπόνημά της που την έκανε τόσο προκλητική. Φορούσε την κανούρια της σάξ τουάλεττα κι' ένα άσπρο καπέλλο.

Γρήγορα, γρήγορα—έχει ήδη πληρώσει το παγωτό του—ο Γιάννης Καλής πεταχθηκε έξω από το ξεχαροπλαστείο. Η γυναίκα του έστριβε άκριβώς την στιγμή εκείνη την γωνία του δρόμου. Την παρακολούθησε σε άποστα κανονική 150 ως 200 μέτρων. 'Όταν την είδε να προχωρή προς ένα δρόμο κάπως πιο άπόκεντρο, έβράδυνε το όχημα του. Κάπου εκεί κοντά θα σταματούσε.

Τώρα ή γυναίκα του είχε μπει σε μιάν πόρδο της δόου Μιχαήλ Βόδα. Προχώρησε άκόμη και βότερα μονομιάς σταμάτησε. 'Ενας κύριος την περίμενε στο πεζοδρόμιο. 'Ο Γιάννης Καλής δεν άνεγνώρισε τά χαρακτηριστικά του. 'Ανεγνώρισε όμως την σι-

Ήταν τόσο ο πόνος της όποτε δια τα λόγια μονούσε...

λουέττα του. Ήταν ο Ντίνος Φοντάνας, τραπεζικός σε κάποιο ύπουργείο, νέος άρεκτα και συμικός, που τον είχαν γνωρίσει αυτός και ή γυναίκα του κάποτε προ δύο-τριών χρόνων. Ναί ναι! αυτός ήταν.

Τώρα περπατούσαν μαζί κοντά κοντά, ανεπιτήρητοι. Ούτε ο ένας ούτε ο άλλος έφαιναν να καττάξουν πίσω. Έκιναν λίγα βήματα άκόμη. Έξαφνα έκείνος την άπασε, προχώρησε και μπήκε σ' ένα σπίτι. Στο ίδιο σπίτι μπήκε και ή γυναίκα του Γιάννη Καλή ύστερα από δύο τοια τοια.

Ο Γιάννης Καλής είχε πάρει μιάν τούρα την άπόφασή του: θα την έχθριζε. 'Όμως, ή ψυχραιμία, χωρίς την παραμικρή σκηνή, μισήρησεν περιέργεια, ως τόσο τον κατέλαβε τάχα ήταν έρωτευμένη στ' αληθινά ή γυναίκα του με τον Ντίνο Φοντάνα; ή ήταν μιάν ηνδιαμένη σχέση που είχε άρχισε με κάποιον

ΤΟ ΒΕΩΦΥΛΛΟ ΜΑΣ

Η Κάθην Ντέλ, την εικόνα της οποίας δημοσιεύουμε στο σημερινό μας έξωφύλλο, είναι μιάν καινούργια ξανθή καλλονή της Μέτρο-Γκόλντουν. Γεννήθηκε στην Λουίσιβιλ το 1907. Πριν εμφανισθή στον κινηματογράφο, έπαιζε στο θέατρο.

Άρσενος από την πρώτη της ταινία «ή δοξαμένη νύχτα» στην οποία πρωταγωνιστούσε με τον Τζων Τζέιμπερ είχε μιάν καταπληκτική έπιτυχία.

Λατρεύει με πάθος το κολύμπι και την ιππασία.

34 ΧΑΡΤΟΦΥΛΑΚΙΑ!

Οι κυβερνητικοί άρχηγοί άνέκαθεν προσπαθούσαν να καταρρίψουν ένα ρεκόρ: ποιός θ' άριθμήσει στην Κυβέρνησή του περισσότερους ύπουργούς και ύφυπουργούς. 'Ο κ. Τάρντι έφθασε στον άριθμό 34, ένθ ή κ. Σωτάν είχε μόνον 28: άρα κατέρριψε το ρεκόρ.

Σ' αυτό το σύνολο λοιπόν των 34 μακαρίων, εκ των οποίων τα δύο τρίτα (22) έσαςκούν το έπάγγελμα του δικηγόρου, ύπάρχουν 8 νομικοί, που δεν κρατούν ως τώρα χαρτοφυλάκιο. Αυτό δικαιολογεί το εξής: ότι ή γαλλική δημοκρατία θέλει να ικανοποιήσει όσο το δυνατόν περισσότερες φιλοδοξίες κι' έλοι οι βουλευτές που είχαν έν σ' η μ α, θα περάσουν καθένας με τη σειρά του!

Τέλος, εύτυχώς που δημιουργήθηκε ύφυπουργείον 'Εθνικής Οικονομίας!

Σημειώτεον ότι πρό έκαστο έτών, έκτώ μόνον ύπουργοί ήταν άρχηγοί για να κυβερνήσουν τη Γαλλία. 'Ο Λουί-Φίλιπ μάλιστα έκρινε πως ήταν παρά πολλοί και μόλις ανήλθε στο θρόνο, έπαισε να καταργήσει ένα: των Δημοσίων Έργων. Και έμειναν μόνον έπτά χαρτοφυλάκια: των Έσωτερικών, των Οικονομικών, των Έξωτερικών, των Στρατιωτικών, των Ναυτικών, της Δημοσίας Έκπαίδευσας και της Δικαιοσύνης.

Εύτυχής έποχή...

ΤΑ ΚΕΡΔΗ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Από μιάν συζήτηση, που έγινε στο Καγ κρέσσον της Ουάσιγκτων επί της φορολογίας των έκδοτων, πληροφορούμεθα, πως οι 'Αμερικανοί συγγραφείς κερδίζουν τόσα, όσα ύδποτε φαντάσθηκαν στην Εύρώπη. Εκτός των 'Αγγλων ίσως—οι δημοφιλέστεροι συγγραφείς.

Στην Εύρώπη, ύπάρχουν παραδείγματα μεγάλων συγγραφέων, που πένταν πλούτησαν. Άλλοι, όπως ο Νερβάλ, αυτοκτόνησαν για οικονομικούς λόγους.

Στην 'Αμερική όμως, ο συγγραφέας του 'Τραγουδιού της Ερήμης έχει έτησιο εισόδημα απ' το έργο αυτό 650.000 δολάρια. Η κυρία Μαίρη Ρινκμπαρτ πληρώνεται 8.000.000 δολάρια το χρόνο από τον έκδοτή της, υπό τον όρο να το παραδώ ήνα κριτική έκδοση. 'Ο κ. Σέριφ για το έργο του το 'Τέλος του Ταξιδιού' θα πάρει επί πέντε χρόνια 150.000 δολάρια απ' τον έκδοτή.

ΑΜΑΡΤΩΛΑ ΕΡΕΙΠΙΑ

Δυό 'Αγγλοι σοφοί, που έχουν σχολιάσει τη Γραφή, ισχυρίζονται ότι άνεκέλευσαν παρά τας άκτάς της Νεκρής Θαλάσσης τα έρείπια των Σοδόμων και των Γομόρρων, των δυό άμαρτωλών πόλεων, που κατέκαψε το εύσινον πυρ.

Απ' τα έρείπια, εξαγίστη το συμπέρασμα ότι ή δυό πόλεις ήταν απ' της πλουσιότερες της άρχαίας Παλαιστίνης, γιατί μόνο σ' αυτές ύπήρχον σχετικές μεγάλες οικοδομές.

Παντού οι δυό αρχαιολόγοι βρήκαν ίχνη πυρός. Μεταξύ άλλων, συνέλεξαν και πλίνθους μισοκατεστραμμένους απ' το πυρ.

ΚΛΕΩΝ ΠΑΡΑΣΧΟΣ

Βρέθηκαν και πολλοί σκελετοί. Σ' ένα δοχείο από πηλό βρέθηκε ένα κρανίο και από αυτό ύποπτεται ότι οι κάτοικοι των Σοδόμων και των Γομόρρων έκαναν άνθρωποθύσιες.

ΕΝΑ ΑΛΥΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Η μετανάστευσις των πουλιών και των ζώων είναι άνεξήγητο φαινόμενο. ως τώρα, και για το όποιον οι έπιστήμονες έχουν διατυπώσει διάφορες θεωρίες.

Ο καθηγητής Ρουτέλ, που μελέτησε ιδιαίτερος το ζήτημα, έδημοσίευσε τελευταία τα συμπεράσματά της μελέτης του.

Κατά τον Ρουτέλ, τα ζώα, πουλιά, ψάρια και γεραία ζώα μεταναστεύουν ύπακούοντα σ' ένα ένστικτο, που είναι άγνωστο στον άνθρωπο. Τυρλό ένστικτο, που τά κάνει ν' αντιληφθούν τους κινδύνους.

Ως τοπικό παράδειγμα, για ν' άποδείξει τη θεωρία του, ο καθηγητής αναφέρει την μετανάστευσις ενός μεγάλου πουλιού της Νορβηγίας, του λειμνίχ.

Τα ζώα αυτά μεταναστεύουν κατά πυκνότητας ομάδες κάθε τετραετία. Κατεβαίνουν από της Σκανδιναβικής 'Αλπεας και διεσθύνονται προς την Βόρειον Θάλασσαν.

Πολλαπλασιάζόμενα κατά την μετανάστευσιν τους αυτή, άποδεκατιζόμενα δε από διάφορους εχθρούς των, φθάνουν στής άκτής της Βόρειου Θαλάσσης σαν ποταμός που κυλά γοργά απ' το βουνό. Ο ποταμός αυτός ρήγνεται στη θάλασσα!

Ποιός είναι άραγε ο λόγος της ομαδικής αυτής αυτοκτονίας; 'Ο Κολλέτ, άλλος φυσιοδίφης, λέγει ότι ταξίδευε μιάν μέρα επί ένδεκα ώρες άνάμεσα σε στρώματα έπιπλέοντων πτωμάτων των λειμνίχ.

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΤΑΞΙΔΙ

Δυό Γερμανοί, ο Κάρλ Χάτεγκ και ο Φρίτς Βόγκελ, κάτοικοι του Μπρούκλιν, σκεπτόντο να διασχίσουν τον 'Ατλαντικό μέσα σε μιάν μεγάλη σφαίρα από καουτσούκ. Έννεα έργοστάσια καουτσούκ εδράζονται για την κατασκευή του παραδόχου πλοίου. Οι δυό Γερμανοί έλπίζουν ότι χωρίς καμιά κινήτηρη μηχανή, έλά μόνχα με τα θαλάσσια ρεύματα και τους άνεμους που έπικρατούν σ' αυτή την έποχή του έτους θα φθάσουν στην Εύρώπη σε δύο μήνες.

Έπειδή όμως είναι πιθανόν να μην έπαληθεύσουν οι ύπολογισμοί των, θα παραλάβουν μέσα στη σφαίρα τσάρες για έκαστο μέρα.

Η σφαίρα τους και το ταξίδι τους θα στοιχίσουν δυό χιλιάδες δολάρια, που θα εισπράξουν πουλώντας εικονογραφημένα δελτία.

Η ΜΕΣΟΓΕΙΟΣ

Ο Γερμανός μηχανικός Σέργκελ δημοσιεύει μιάν περιεργή μελέτη υπό τον τίτλο: «Η γεωγραφία της Μεσογείου και ή άδευσις της Σαχάρας».

Ο Σέργκελ βασίζει της μελέτης του στο εξής γεγονός: κατά την έποχή των παγών, ή επιφάνεια της Μεσογείου ήταν κατά 1000 μέτρα κατώτερη από την σημερινή. 'Όταν οι πάγοι διεσθύνονταν τα νερά μύηχαν στη Μεσόγειο δια του Γιβραλτάρ και κατέκλυαν της άκτής. 'Ο Σέργκελ ισχυρίζεται ότι μπορεί ή Μεσόγειος ν' ανακτήσει το πρόσωπό αυτής ύφους κλειόμενου του φακτού του Γιβραλτάρ και του 'Ελλησπόντου, ούτως ώστε να μην επικοινωνή πια ή Μεσόγειος μετά του Εύξεινου και του 'Ατλαντικού.

Το έργο θα στοιχίσει πέντε διασεκατομμύρια δολάρια. Θα πωσούν έτσι να υπαίνουν στην Μεσόγειο 5000 κυβικά χιλιόμετρα νερού έπιείας. Η εξαίρεσις θ' άπορροφά έλλα 4000 κυβικά χιλιόμετρα νερού και έτσι ή Μεσόγειος θ' άποκτήσει την πρώτη επιφάνειά της μέσα σε λίγα χρόνια.

ΕΝΕΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΕΣ

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΩΝ ΝΑΡΚΩΤΙΚΩΝ

Η Μασσαλία, ένας από τους μεγαλύτερους εμπορικούς λιμένες της Μεσογείου, είναι ημισμένη, μεταξύ άλλων, και για την λαθραία εισαγωγή των διαφόρων ναρκωτικών—όπιο, ηρωίνη, κλπ.—που λαμβάνει χώραν σ' αυτή. Εκεί οι λαθρέμποροι—οι πειραταί, όπως τους ονομάζουν—έχουν τα λιμένα τους και κερδίζουν εκατομμύρια εις βάρος του Γαλλικού Δημοσίου. Δημοσιεύουν την ώρα την περιγραφήν της ανακαλύψεως διαφόρων λαθροφροσίων, από δυο εκλεκτούς αστυνομικούς που εστάλησαν από το Παρίσι, γὰ ν' ανατρέψουν τα σχέδια των πειρατών.

Οι πειραταί των ναρκωτικών ήσαν δυο άνδρες είχαν φύγει απ' το Παρίσι για να τους κληρονομήσουν τον πόλεμον...

Από πούν ειδοποιήθηκαν άρα γε ; Ασφαλώς από τους διαφόρους κατασκόπους που διαθέτει ο πειρατικός συνταγματικός, όπως διαθέτει ναυταγίον, στόλο και στρατώνας...

Δεν άνηκούσαν και πολύ, άραβόλες. Ήσαν πώς ήταν άήτητοι. Οι αστυνομικοί, οι τελωνοφύλακες δεν διέθεταν παρά περιορισμένα μέσα, ενώ τα πειρατικά αυτοκίνητα διέσχισαν τους δρόμους, και τα καράβια τους γύριζαν της θάλασσης... Τη τηλεφωνώ, ο τηλεγράφος, ο ασύρματος, είναι στην ιπηρεσία τους. Μην ξεχνάτε πως ο θησαυρός τους είναι μυθώδης. Δημιουργείται δε από το ποσοστόν που πληρώνουν οι ετοιμοθάνατοι αλκοολικοί, που διψούν για δηλητήρια !..

Ας αναφέρω μερικούς αριθμούς για να αισθανθήτε... Έλγγο: Ένα χιλιόγραμμα ηρωίνης, που πληρώνεται στο έργο-στάσιο τρεις χιλιάδες φράγκα, μεταπωλείται—κυρφα, φυσικά, άφου ή πώλησις απαγορεύεται αυστηρώς υπό του νόμου—ογδόντα ή εκατό χιλιάδες φράγκα, δηλαδή ογδόντα ή εκατό φράγκα το γραμμίον, σύμφωνα με την ποσότητα και την ζήτηση του δηλητηρίου. Φυσικά, οι μεσίται κρατούν τα ποσοστά τους στην ύπεροψη αυτή τιμή πωλήσεως. Τα κέρδη όμως ενός αρχιπειρατού είναι πάντα, κατ'έλαχιστον δρον, πένηντα τοίς εκατόν.

Ετσι μπορείτε να υπολογίσετε τους μυθώδεις θησαυρούς των λαθρεμπόρων, λαμβάνοντας απ' όλην δι εκατομμύρια τόννων ηρωίνης, του άσπρου που αναπτύσσει τα πάθη και σκοτώνει δι εκατομμύρια τόννων όπιου, του μαύρου που διεγείρει κ' έπιφέρει την παραφροσύνη, δι εκατομμύρια τόννων κοκαίνης, αυτού του δηλητηρίου των φτωχών, που δεν έχουν τα μέσα να αγοράσουν ηρωίνη, καταναλώνονται ήμερησίως στον κόσμο !...

Όση δύναμη κ' αν νόμιζαν πως είχαν οι πειραταί, ένα από τα μυστικά τους άπεκαλύφθη στον αστυνομικό Πριολέ τον επανιδνόν άντίπαλο που ανέκαμψε τον Μπόλο Πασά και την άμορφη χορεύτρια Μάτα Χάρι. Οι άνθρωποι των πειρατών άγνοούσαν πως με λίγες λέξεις διακόνταν σε κίνδυνον ή περιούσια των άοχηρών των.

Ξέρω, είχε πη ό κ. Πριολέ στους αστυνομικούς Λαμπλάν και Ταλαμάς, πως ένα μεγάλο φορτίον ναρκωτικών θα φθάση στην Μασσαλία: χίλια χιλιόγραμμα ηρωίνης... Η «Ιταλία» με 130 έμποτάς και φορτίο 368 τόννων έμπορευμάτων φθάνει σήμερα στη Μασσαλία. Το δηλητήριο είναι μέσα. Προσοχή: το βατόρι μένει λίγη ώρα στη Μασσαλία, το δηλητήριο θα είναι σε διαμετακόμηση και

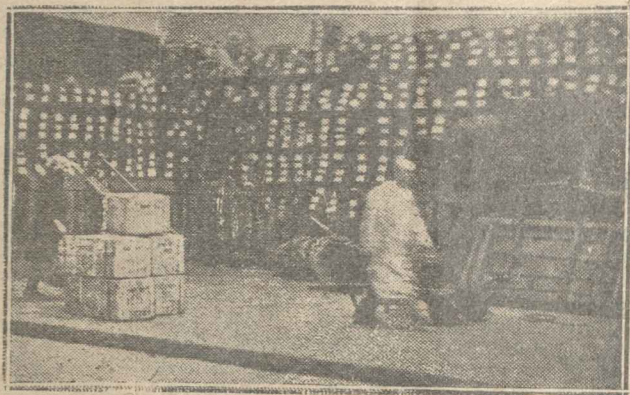
δεν θα καταναλωθή στη Γαλλία, αλλά θα σταλή πάλι στο έξωτερικό. Πρόκειται δηλαδή μάλλον περί τελωνειακής υποθέσεως και όχι περί άστυνομικής: Πηγαίνετε, όμως, φάξτε και καλή έπιτυχία...

Ο διευθυντής των τελωνείων, τον όποιον έπεσεφθήσαν μόλις κατέβησαν στη Μασσαλία, δυσκολεύθηκε να πιστέψη ότι του έλεγαν...

Με την «Ιταλία» Μά ή «Ιταλία» άπέπλευσε ήδη... Ασφαλώς θα ξεφορτωσαν τα έμπορεύματα, χίλια κλά ναρκωτικών... Αυτό είναι άδύνατο, κύριοι...

Και τηλεφώνησε: —Εμπρός ! Δεύτερο τμήμα. Μην αφήσετε να πάρουν κανένα έμπορευματο της «Ιταλίας». Επληρώστε της άποθήκης.

Ήταν πολύ άργα πιά όταν οι άνθρωποι που είχαν βάλει οι πειραταί για να επιβλέψουν την παραλαβή, κατάλαβαν πως είχαν ανακαλυφθή.

Ήταν «γερή μάζα». Σε μία μέρα κατέσχον χίλια εκατό χιλιόγραμμα ηρωίνης που μαζεύτηκαν στην αποθήκη της άστυνομίας.

Ένα αυτοκίνητο όδήγησε τους κ. κ. Ταλαμάς και Λαμπλάν, μαζί με τον λοχαγό Μελέ και τον ύπολοχαγό Κολόν, στην αποθήκη... Άρχισε ή έρευνα... Γύρω τους, μαζεύτηκε το πλήθος.

Τι μέρα συγκινήσεων όμως ! Οι κ. κ. Ταλαμάς και Λαμπλάν θα την θυμόνται για πολλόν καιρό ! Γιατί μόνοι τους, για λογαριασμό τους, ανέλαβαν τα έξοδα του ταξιδίου. Άν άποτύγχαναν, το Κράτος θ' άγνοούσε την έκστρατεία τους. Ή νίκη όμως θα τους έξασφάλιζε όλόκληρη περιουσία: Ένα ποσοστόν στην πώληση του δηλητηρίου. Και χίλια χιλιόγραμμα ηρωίνης, από τα όποια οι πειραταί εισπράττουν ογδόντα ή εκατό εκατομμύρια φράγγων με την λαθραία πώληση, αντιπροσωπεύουν ύποσθήποτε τέσσερα εκατομμύρια, πραγματικής αξίας...

Είναι τριάντα όκτώ καβότια, είτε ό διευθυντής του τελωνείου: έπτά με ξερά φροφτα, δεκαεπτά με γόμια, ένα με χαλιά, δέκα με δοκόν όξυ και τρία με γόμια άραβική.

Το πρώτο, όταν άνοίχτηκε, περιείχε κορινθιακή σταφίδα... Ο κ. Λαμπλάν άναψε δεύτερο καβότιο: περιείχε χαλιά. Ο κ. Ταλαμάς άνοίξε τρίτο: ήταν γεμάτο γόμια...

Οι άνθρωποι των πειρατών μύρεσαν προς στιγμήν να νομίσουν πως είχαν κερδίσει το παιχνίδι. Ήελόνταν όμως χωρίς την έπιμονή των δικωτών της ηρωίνης. Οι αστυνομικοί έφραξαν μέσα στα χαλιά, έχωσαν τα χέρια τους μέσα στην σταφίδα, μέσα στη γόμια...

Τι έδους μετάλλιο ήταν άρα γε αυτό που άγγιζαν; Ένα τεκεκεδένο κουτί, δυό, δέκα. Περιέχον μισκότα. Ένα κουτί ξεφύγει απ' τα χέρια τους και πέφτει: σηκώνεται μία σκόνη. Είναι το ναρκωτικό: το άσπρο άπως λέγεται στη γλώσσα των λαθρεμπόρων.

Νίκη, θρίαμβος !...

Οι κ. κ. Ταλαμάς και Λαμπλάν συνέχισαν της έρευνής τους, έως ότου έχωσαν την άπνοή τους. Είχαν μεθύσει, χωρίς να το θέλουν, απ' την ηρωίνη. Χίλια χιλιόγραμμα δεν είναι μικρό πράγμα ! Όταν νύχτωσε, έφραξαν τον θησαυρό τους στη φύλαξη των τελωνοφυλάκων.

Κι όμως, από τα τριαντακάτω καβότια, τα πέντε είχαν ήδη εγκαταλείψει την άποθήκη ! Πού μετεφέρθησαν άρα γε; Άνεκάλωσαν επί τέλους το άντρον των ληστών. Ήταν το ίδικό βατόρι «Ραζντάνα», που ταξίδευε για την Άπω-Ανατολή. Κατοσχέθησαν άμέσως κ' άλλα καβότια. Ήταν γερή μάζα, Σε μία μέρα, έφρασε στα χίλια εκατό χιλιόγραμμα...

Ο πόλεμος όμως δεν σταμάτησε ως έδω. Ένα πρωί, ενώ περπατούσαν στο δρόμο των άποθηκών, οι κ. κ. Λαμπλάν και Ταλαμάς άτάμωσαν έναν άγνωστο, που τους έκανε πρηκτικές προτάσεις.

—Άφήστε μας, είπε, τα καβότια του «Ραζντάνα» !...

Οι δυο άστυνομικοί δεν άπήνησαν και σήκωσαν τους ώμους. Όταν έφτασαν στο «Ραζντάνα», πληροφορήθηκαν από τους σκαυούς του λιμένος δι πολλές βάρες πηγαυνηχόνταν όλη νύχτα στ' άνοιχτά του βατοριού, χωρίς άλλο με την έλπίδα δι οι ναύτα του βατοριού, που ήταν συνεννοημένοι με τους πειρατές, θα διάλεγαν την κατάλληλη στιγμή για να τους πετάξουν, από κανένα παραθύριό, δι απόμεινε απ' τον θησαυρό...

Ο πόλεμος ξανάρχισε πάλι άμελλικτος, όταν έφρασε το άτιμόπλοιο «Βουλγαρία» που θα ξεφορτωνε στον λιμένα διακόσια χιλιόγραμμα «άσπρο» και διακόσια χιλιόγραμμα «μαύρο» ηρωίνης και όπιου.

Το «άσπρο» δεν πετιόταν τόσο εύκολα όσο το «μαύρο» έπάνω απ' το κατάρωμα, καθώς άποδεικνύεται απ' την περίπτωση του «Βουλγαρίας»...

Προτού άποδιδασθούν οι έπιβάται, τη στιγμή που γινόταν ή δύγειονομική έπίσκεψη, οι κ. κ. Λαμπλάν και Ταλαμάς ανέβαιναν στο βατόρι και έκαναν κατάσχεση του έμπορεύματος.

Καπετάνιε, έχετε δηλητήριο στο βατόρι... Βοήκαν ηρωίνη στο άμπάρι, μάτια όμως έφραξαν να δρούνε το όπιον...

Μήπως το είχαν ορίξει με τα οσώθια που είδαν την άλλη μέρα οι ναυτικοί στ' άνοιχτά του Ρεντόν και που δεν τα ξαναείδαν ποτέ...

Η έχθροπραξίες συνεχίστηκαν με την ίδια έπιτυχία, εκ μέρους του νόμου, την δεκάτη πέμπτη μέρα της παράθεσης αυτής περιπέτειας, όταν άγχαυροβόλησε ένα άλλο πλοίο, το «Πιέρ Λοτί», στο μάλιο του...

Αυτή τη φορά, οι κ. κ. Λαμπλάν και Ταλαμάς δεν ήταν μόνοι. Προσηγήθη ή άστυνομία της Μασσαλίας. Έφραξαν το πλοίο. Τα άμπάρια ήταν άδειανά, οι αεροθάλαμοι όμως δεν είχαν μονάχα άέρα... Άνακαλύφθηκαν και κατασχέθηκαν άλλα διακόσια χιλιόγραμμα ηρωίνης...

Χίλια πεντακόσια χιλιόγραμμα ηρωίνης σε μερικές μέρες: αυτό ήταν πραγματικός θρίαμβος !

Κι έτσι, το «άσπρο» θα στοιχίξη άραβά φέτος στη Μονμάρτη και στο Μονπαρνέ...

Μ. ΛΕΚΟΚ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

Γκαστών ντε Λά Μπραίξ, 18 έτων. Ψηλός, ξανθός, με γίλινα μάτα... Πάγων από τα χείλη έλαφρή σκιά μουσταχτιού.

Άλίκη, 17 έτων. Μελαχροινούλα παχουλή, με κατακόκκινα χείλη.

Το γκαστόνι: Ένα γεροντάκι. (Μεσημέρι. Ίουνίου... Ζέστη άφύρητη, ήλιος καφερός...)

Άλίκη.—Έγώ, να σου πώ, άρκει να έχω φράουλες και κρέμα σοκολάτα, και δε με νοιάζει τίποτα... Άς πά να χαλάσω ή κόσμο!

Γκαστών.—Άσε τώρα τ' άστεία. Πας τί θέλεις.

Άλίκη.—Σου είπα: φράουλες και κρέμα. Φράουλες μικρούλες, κατακόκκινες, με ζάχαρη, και κρέμα σοκολάτα, με μπόλικη σοκολάτα...

Γκαστών.—Δεν φαντάζομαι αυτό γά είναι όλο το φαί σου...

Άλίκη.—Τίποτ' άλλο δε μ' άρέσει...

Γκαστών (δίνοντάς της τη λίστα).—Γιά φάξ... Κάτι θα έρξης...

Άλίκη (δείχνοντας με το δάχτυλο ένα φαγητό στη λίστα).—Ά! νά! Αυτό, μάλιστα! Αυτό θέλω! Δεν το έχω δοκιμάσει ακόμα...

Γκαστών (διαβάζει).—Σούπα μπίσκ... Τ' είν' αυτό... Το μεσημέρι δεν τρώνε σούπα... Πώς σου ήρθε τέτοια ιδέα;

Άλίκη.—Πώς δεν τρώνε! Στο σπίτι, τρώγαμε πάντα το μεσημέρι και λαχανόσουπα... και πασουλάδα...

Γκαστών (δακνώνοντας τα χείλη του).—Επιμένεις;

Άλίκη.—Ναι, χρυσό μου...

Γκαστών (στο γκαστόνι).—Θά φέρης μία σούπα στην κυρία...

Άλίκη.—Α, όχι! Κι' εσύ θα πάρης σουπα! Όχι φαγητό πάρω εγώ, θέλω να πάρης κι' εσύ... Έτσι... «Είς ένδειξιν έρωτος»...

Γκαστών.—Γκαστόν, θά μου φέρης κι' έμένα μία σουπα...

Άλίκη.—Είσαι άγγελος!

Το γκαστόνι.—Τί άλλο, κύριε;

Γκαστών.—Γιά να δούμε... (Ένα-πείρνε τη λίστα. Στην Άλίκη).—Έλα, δότηέ με...

Άλίκη (στο γκαστόνι).—Μά γιατί θιάζεις να σου πούμε άμέσως τί δροξη θάχουμε...

Άσε, να φάμε πρώτα τη σουπα, κι' ύστερα βλέπουμε...

Το γκαστόνι.—Μετά τη σουπα, κυρία, φοβόμαι μήπως έχουν τελειώσει μερικά πανιά...

Γκαστών (στην Άλίκη).—Φάξε καλύτερα να έρξης τίποτα αντί να φλυαρής...

Άλίκη (στο γκαστόνι).—Α, θεέ μου! Σε τί πελά μās βάζεις...

Γκαστών.—Μήπως θέλεις κανένα ψάρι...

Άλίκη.—Α, όχι... Δε μ' άρέσουν τα ψάρια... Μοφ φάνονται σαν... σαν...

Γκαστών (άξιοπετής).—Καλά. Μήπως προτιμάς κανένα ψητό...

Άλίκη.—Όχι. Θάθελα τίποτα παραγεμιστό...

Το γκαστόνι.—Έχουμε γαλόπουλο γεμιστό...

Άλίκη.—Ναι... Άπ' αυτό φέρε μου... (Στον Γκαστόν).—Θά φας κι' εσύ από το έ-

Γκαστών.—Φυσικά... Το γκαστόνι.—Και τί λικέρ, παρακαλώ...

Άλίκη.—Φέρε μου μία μέντα!

Το γκαστόνι.—Μέντα; Δεν έχουμε. Πίπερμαν μήπως...

Άλίκη.—Όχι: Μέντα, είπα. Μέντα! Το γκαστόνι (περιφρονητικά).—Στο κατάρτημά μας δεν υπάρχουν παρά ποτά πολυτελείας...

Άλίκη.—Τί μās λές;... Στην πλατεία της Σορβώνης, τ' άκούς, στο μπάρ, όπου δουλεύω, όλος ο κόσμος μέντα πίνει...

Το γκαστόνι.—Πιθκόν, κυρία... Δεν ερώσθηκα στο μπάρ αυτό...

Άλίκη.—Φυσικά! Έκεί σεβρίρουν όλο γυναίκες...

Το γκαστόνι.—Δεκαεφτά χρόνια δ-

ροβουμεν! Κι' εσύ;

Γκαστών.—Κι' εγώ το ίδιο. (Φιλιούνται).

Άλίκη.—Δε σε πείραζε αυτό που μου φες κι' είναι προωύτερα στο γκαστόνι...

Γκαστών.—Ποιό;

Άλίκη.—Ότι δουλεύω στο Πικράτ-μπάρ...

Γκαστών.—Όχι. Θά προτιμούσα βέβαια να μην τώλεγες... Άλλά, μία πού έγινε...

Άλίκη.—Τόσο το χειρότερο... Έτσι είμαι εγώ, βλέπεις... Άέω και κάνω το κάθε τί χωρίς να κοκινίζω. Δεν είμαι καμιά δούκισσα. Δεν είν' έτσι;... Είμαι ή Άλίκη του Πικράτ-μπάρ. Ύπάρχει λοιπόν, κανένας λόγος να κοροϊδεύουμε τον κόσμο; Τί έπειτα; μήπως γι' αυτό αγαπούμαστε λιγώτερο; Ε, αγαπή μου;... (Φιλιούνται).

(Ακούγεται το τρύξιμο της πόρτας. Γρήγορα χωρίζονται. Το γκαστόνι σεβρίρει τα φαγητά, και φεύγει).

Άλίκη.—Ά! Τί όρραία σουπα!... (δοκιμάζει). Μά είναι τρέλλα... Δεν ξέρεις, αλήθεια, Γκαστών, τί ευτυχισμένη, πού είμαι σήμερα... Στάσου να σε φιλήσω! (Φιλιούνται).

Γκαστών.—Έλα λοιπόν... Δεν τρώς τίποτα... Δεν θά τελειώσουμε έτσι ποτέ...

Άλίκη (κυττάζοντάς τον πονηρά).—Βιάζεσαι;

Γκαστών.—Βεβαίωτατα! Έσύ, δεν βιάζεσαι;

Άλίκη (τόν κυττάζει λίγο. Εσπικνά σκύβει και τον φιλάει). (Τρώνε σιωπηλά...)

(Γότερ' από είκοσι λεπτά της ώρας. Έχουν τελειώσει το φαγητό τους. Η Άλίκη κυττάζει τον καθρέφτη άπέναντι).

Άλίκη.—Αγάπη μου... Γιά δες πόσα όνόματα είναι χαραγμένα στον καθρέφτη... Κι' όλα είναι έρωτευμένων...

Γκαστών.—Δεν θ' αγαπούσαντες όμως σαν κι' εμάς...

Άλίκη (άφηρημένη).—Τί κρίμα να μην έχης ένα διαμαντένιο δαχτυλίδι...

Γκαστών.—Μά χρυσό μου, ξέρεις καλά πως δε φταίω εγώ... Άν έστράτο από μένα... Ο γέρος όμως...

Άλίκη.—Μά όχι, καλέ... Δεν τώπα γι' αυτό... Νά! Άν είχα ένα διαμάντι στο δαχτυλίδι μου, θά χάραζα κι' εγώ τόνόμα μου στον καθρέφτη...

Γκαστών.—Έλα τώρα, αγαπή μου... Πώς... Είναι τρέις ή ώρα... Και μή λησμονής πως στής έξη πρέπει νάχω κυρίες σπίτι...

Άλίκη.—Κι' εγώ, στής έξη πρέπει να μαι στο μπάρ... Άλλοίωτικά, ή διευθύντρια θά μου δώση άμέσως να παπούτσι από γέρι...

Γκαστών.—Πιό άυστηρα από το σπίτι; Άν δεν είναι εκεί την ώρα του σαγιόν...

Άλίκη.—Ά! Το άπόγευμα παίρνετε, έτσι, τσάι, έπίσημο...

Γκαστών.—Βέβαια...

Άλίκη.—Και σάς σεβρίρει κανένας ύπνητης με στολή...

Γκαστών.—Ένας μόνο;... Όλόκληρος στόλας από ύπνητες!...

Άλίκη.—Μά τότε θάναι πολύ πλούσιος ο πατέρας σου...

Γκαστών.—Πού...

Άλίκη.—Πώς μπορεί να ξοδέψη την ήμερα;

Γκαστών.—Πέντε χιλιάδες φράγκα...

Άλίκη.—Τόν πηλόν;... Μά συγχαρείς. Δεν ήθελα να πω κακό για τόν πατέρα σου... Άλλά, τί τα θέλεις... Όταν συλογίστηκες πόσες κονομασιόν πρέπει να κάνω

ΗΝΩΜΕΝΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑΙ

Ἡ Μπίλλυ Ντόβ διεξέχθη τὸν Ἰρβιν Οὐίλλαντ, σκηνοθέτη. Ἀγκαζορίστηκε ἀπὸ τὸν Χόγουαρτ Χιούζ, ἕνα ἑκατομμυριοῦχο, πού εἶχε ἀγκαζορίσει πολλοὺς ἀστέρας. Ἰσως μάλιστα νὰ γίνη Κι Χόγουαρτ Χιούζ, μετὰ τοὺς μῆνες τῆς ἀναμονῆς, πού ἐπιδόλλαι ὁ καλλιτεχνικός νόμος.

Ἡ Μαίρη Πικφορντ ἀρνήθηκε νὰ πρωταγωνιστήσῃ σ' ἕνα θεατρικὸ ἔργο, πού παίζεται τὸν χειμῶνα στὴ Νέα-Ὦρκα. Πρόκειται γιὰ τὸ «Μελὸν» τοῦ Ἀνρὺ Μπερναίν. Ἡ Μαίρη βρίσκει ὑπερβολικὸν ὅτι παίζει σὲ οὐλοῦσες ταινίες!

Ἡ Γιουνιόνιστὰ θὰ κἀνὴ φέτος 20 ταινίες, ἀντὶ τῶν 50. Ἡ 20 ὅμως θὰ στοιχίσουν ὅσο καὶ ἡ 50.

Ὁ Ἄντ Τσάνεθ μαθαίνει ἰσπανικὰ γιὰ μὴν οὐλοῦσα ταινία.

Στὸ 1910, τὸ Χόλλυγουντ εἶχε 19.996 κατοικοὺς κατὰ τὴν τελευταία στατιστικὴ, ὁ πληθυσμὸς τῆς πόλεως τοῦ κινηματογράφου ἀερεῖται τώρα σὲ 153.294 κατοικοὺς.

Ἡ πρώτη νύχτα τοῦ γάμου. Αὐτὸς εἶναι ὁ τίτλος τῆς καινούργιας ταινίας τῆς Παρμούντ, ὅπου πρωταγωνιστεῖ ἡ Ζανὲτ Μάκ Ντόβαντ.

Εἶναι μὴ κατηγορία ἡθοποιῶν τοῦ κινηματογράφου πού δὲν χωνεύουν τὴν οὐλοῦσα ταινία: εἶναι οἱ σκύλοι! Τελευταίως, στὸ Χόλλυγουντ, τετρακόσιοι σκύλοι μένουν στὸ ράφι μετὰ τὴν καθιέρωσιν τῆς οὐλοῦσας ταινίας.

Δύο σκηνοθέται συγκινήθηκαν ἀπ' αὐτὴ τὴν κατάστασιν—ἴσως ν' ἀνῆκαν στὴν ἑταιρεία πρὸς προστασίαν τῶν ζώων—καί, ἀφοῦ εἶναι ἡ μόδα τῆς οὐλοῦσας, ἀπεράσισαν νὰ «γυρίσουν» ἡχητικὰς ταινίας στῆς ὁποῖες θὰ παίξουν μόνον σκύλοι. Οἱ κ. κ. Οὐάιτ καὶ Μάιερς διαλέξαν ἀμέσως τοὺς καταλληλοτέρους ἀπὸ τοὺς τετρακόσιους χασομέρηδες, γιὰ νὰ διαλέξουν τοὺς πρωταγωνιστὰς τῶν. Τρεῖς ταινίες «γυρίστηκαν» ἤδη, ἀπὸ τῆς ὁποῖας ἡ τελευταία, εἰσαγωγικὰ ἐπιτυχὴς, σατυροῖσι τὴν ζωὴν στὰ ἀμερικανικὰ κολλέγια. Ὁ «ἀστέρας» σ' αὐτὴς τῆς περὶ τῶν ταινιών εἶναι ὁ Τζίγγις, ἕνα μπούλντ τοῦ Μπόστον, πού δὲν ἔχει τὸ ταῖρι τοῦ σκύλου.

Ὁ Τζίγγις εἶναι καλαίμαχος ἡθοποιός, πού ἐπαίξει σὲ πολλὰς ταινίας, τελευταία δὲ στὴν «Ἐρωτικὴ Παράντα». Νὰ κἀνὴ νὰ παίξῃ ἕνα σκύλος ἀπαιτεῖ ὑπομονή, δὲν εἶναι ὅμως, κατὰ τὴν γνώμην τῶν σκηνοθετῶν οὐδὲν ὁσο φαίνεται. Τὸ ζῶο, ὅταν κατὰ τὴν ἐξουσίαν αὐτοῦ, νοιώθει πρᾶγματι εὐχαριστήσιον νὰ τὸ ἐκτελέσῃ. Ὡς τὴν αὐτὴν οἱ σκύλοι ἡθοποιοὶ ἔπρεπε νὰ κρατοῦν γιὰ τὸν ἑαυτοῦ τοὺς τὰ συναισθηματὰ τους καὶ τοὺς συνιστοῦσαν τὴν δούλοισιν αὐτῶν. Τώρα ὅμως τοὺς ἔδωκαν νὰ καταλάβουν ὅτι ἀλλὰ ἔξω τὰ πράγματα, καί ὅτι σὲ τὴν ἐξουσίαν τὰ γυνίγματα ἀποτελοῦσαν μέρος τοῦ ρόλου. Ὑστερὰ ἀπὸ μερικὸς διαταγὰς, ἄρχισαν σωστὴ συνταγὴν. Μὴ τέτοια σκηνοθεσία, καθὼς φανταζοῦνται, δὲν ἔχει νὰ μὴν ἔχῃ ἀπρόοπτα ἐπιπτώσεις. Κάθε σκύλος ἔχει τῆς ἀδυναμίας του. Λόγω χροῖν, ὁ Τζίγγις δὲν μποροῦσε νὰ ὑποφέρει πῶς περὶ μίας γάτας. Κι' ὅμως ἔταν γρηστάτης νὰ παίξῃ σὲ μὴν ταινία μετὰ γάτα, ὑπεχώρησε τὸ πατροπαράδοτο μῖσος καὶ παίζων σὴν δύο καλοὶ συνάδελφοι.

Ἡ Φίλ-Φίλμ, χάρις σὴν νῆα ὁργάνωσίν της, ἐπέτυχε τελευταίαν μὴ «μικρὴν» οἰκονομικὰ-δὲν ἑκατομμυρίων δολλαρίων.

ΓΕΡΜΑΝΙΑ

Ἡ δημοφιλὴς Γερμανὴς ντίβα Μπρινκίττε Χέλμ κατέπιν εἰδικῆς ἀδείας τῆς Οὐρα, θὰ παίξῃ σ' ἕνα φίλον σινεμά μετὰ τὸν διάσημον Ἰταλὸν τενίσαν Ζαν Κιμπούρα, γιὰ λογαριασμὸν ἐνὸς εὐρωπαϊκοῦ κινηματογραφικοῦ κοινότατου ἐπὶ τὴν δεξιότησιν τοῦ Ρώσσου σκηνοθέτη Γρηγόρη Ραμπινόβιτς. Πικραλλήως διαφεύδεται καὶ ἡ σῆμα, ὅτι ἡ Μπρινκίττε Χέλμ προτιθεῖται νὰ συνεχισθῇ μετὰ τὴν μεγάλην ἰταλικὴν φέρμαν «Πιταλούγκαν».

Paul d' Ivoi

Τὰ προηγουμένα.—Ἡ διαθήκη τοῦ ἐξαδέλφου τοῦ καθιστᾷ τὸν Λαδάρντ γενικὸν κληρονόμον, ἂν κἀνὴ τὸν γυρὸν τοῦ κόσμου μετὰ πέντε δεκάρες. Ἐν ἑκὼντα περὶ τῶν κληρονόμων, ὁ σὲρ Μόρλετον. Ὁ Λαδάρντ, παρακολουθούμενος ἀπὸ τὸν Μόρλετον, ἀρτίζει τὸ ταξίδι του, φθάσει στὸ Μεξικὸ, ὅπου ἀντιμετωπίζει τὸν «Ἅγιον Φραγκίσκον» καὶ ἀναχωρεῖ ἀπὸ καὶ κλεισμένος σ' ἕνα κινεζικὸ φέρετρο. Κατὰ τὸ ταξίδι σὲ μὴ νυχτερινὴν ἐξοδὸν τοῦ κινδυνεύει νὰ ἀνακαλυφθῇ.

29. (Ἡ συνέχεια)

—Θὰ στοιχηματοῦσα ὅτι καὶ ἕνας Ἀγγλος θὰ ἦτο ἐξ ἰσοῦ ἀνίσχυρος μετὰ τοὺς Ἀμερικανούς μου!

Τὸ πρόσωπον τῆς μίς Ἀουρετ ἔλαβε ἔκφρασιν σοδάρτητος.

—Δὲν εἶμαι παρὰ ἕνα κορίτσι, εἶπεν. Ἀναλαμβάνω ὅμως ἐγὼ τὸ στοιχίμα. Ὁ καὶ ἐγὼ ἐκεῖνον, πού κανεὶς ἀπὸ τοὺς ναύτας σας δὲν θὰ ἐδέχτο νὰ κἀμῃ.

—Σεῖς! Σεῖς! ἀνεφώνησαν οἱ παριστάμενοι.

—Ἐγὼ ἡ ἰδίᾳ!

Καὶ ἐνθ' ὅλοι τὴν ἐκύτταζαν, προσέθεσε:

—Δέξασθε τὸ στοιχίμα;
—Βεβαίως, δεσποινίς.
—Τί ποσὸν θέλετε;
—Δέκα δολλάρια.
—Δεκτὰ.

Ὁ πλοίαρχος, ἐκάλεσε τοὺς ἄνδρας τοῦ πληρώματος εἰς τὴν γέφυραν καὶ μετὰ βραχίαν προφορικὴν συνεννόησιν μετὰ τὴν Ἀουρετ, τοὺς εἶπε:

—Παιδιά μου, ἔνας ἀπὸ σας συνήντησε προχθὲς τὸν θάνατον κάποιον, πού δὲν ἔπρεπε νὰ εἶναι ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου. Ἰσως νὰ ἔπρεπε ὅμως τῆς φαντασίας του. Διὰ νὰ πεισθῶμεν καὶ ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὴν ἀγγαρεία τῆς φρουρήσεως, πρέπει ἕνας ἀπὸ σας νὰ κλεισθῇ τὴν νύκτα μέσα εἰς τὸ διαμέρισμα τῶν φερέτρων καὶ νὰ ἐξακριβώσῃ τί συμβαίνει.

Οἱ ναῦται ἔμειναν ἀναυδοί. Κανεὶς δὲν ἀπήντησε.

—Ἐγὼ εἶπα τὸ στοιχίμα, κύριε πλοίαρχε! εἶπε ἡ Ἀουρετ.

Καὶ ὅταν οἱ ναῦται διελύθησαν, ἡ μίς Ἀουρετ γελαστὴν προσέθεσε:

—Καὶ τώρα ἐγὼ ἀναλαμβάνω νὰ μένω ἰσὺν νύκτα μέσα εἰς τὸ διαμέρισμα αὐτό.

«Οἱ τὴν συνεχάρησαν διὰ τὸ θάρρος της. Καὶ ὁ Μπουρένιγ μαζὶ μετὰ τοὺς ἄλλους. Ἀπομακρυνόμενος ὅμως ἐμυστοφοῦσε:

—Τώρα ἐννοεῖ. Ταξιδεύει μετὰ τὸν ἰδιότροπον, πού ἐταξιδεύει ἀπὸ τὸ Πεκίνο εἰς τὸ Μπουρνὸ. Μετὰ μόνον τὴν διαφοράν ὅτι ἀντὶ κι-δωτοῦ ἔχει τώρα φέρετρον.

XXVIII

Μετὰ τὸ πῶμα ὁλόκληρον μουδιασμένο καὶ τὰ κόκκαλα πνευμένα ἀπὸ τὴν μακρὰν διαμονὴν εἰς τὸ φέρετρον, ὁ Λαδάρντ πρὸς τὸν θάνατον

εἶχε ὀγδ' ἔξω καὶ προσπαθεῖ νὰ ἀναστήσῃ τὴν εὐκαμψίαν τῶν μελῶν του θυμωθὼν, ὅταν ἤκουσε βήματα νὰ πλησιάζουν εἰς τὴν θύραν τῆς ἀποθήκης.

—Κάποιος ἐρευνᾷ! εἶπε. Ἐπὶ ἀσφάλει!

Μόλις ἐπρόφθασε νὰ κρυφθῇ πρὸς τὸν φέρετρον καὶ ἡ πόρτα ἀνοίξε καὶ τὸ διαμέρισμα ἐφωτίσθη. Δὲν παρήλθον ὅμως παρὰ ὀλίγα δευτερόλεπτα καὶ μὴ φωνὴ γυναικὸς ἤκουσθη.

—Σὰς εὐχαριστῶ, κύριε πλοίαρχε. Αὐτὰ τὰ κεῖρα γιὰ φῶς καὶ αὐτὰ τὰ βόλια γιὰ νὰ περᾶσω τὴν ὥρα μου μετὰ ἄρχουν. Δὲν πιστεύω εἰς τὰ φαντάσματα καὶ ἐννοῶ νὰ κερδίσω μετὰ τὸ τέλος τὸ στοιχίμα μου.

Ἀκούσθησαν τὰ βήματα τοῦ πλοίαρχου, πού ἔφευγε καὶ ὑστερὰ ἀπλόηθηκε ἡσυχία.

—Τώρα πρέπει νὰ εὐρὸν τὸ φέρετρον! εἰσήλθοις ἡ Ἀουρετ.

—Μὴ ἀνησυχεῖς, δεσποινίς. Τὸ φέρετρον 49 κάνει περιπάτον! εἶπε ὁ Λαδάρντ.

Καὶ πλησιάζων προσέθεσε:

—Εἰς ποῖαν ἐκτὺγὴν συμπτῶσιν ὀρεῖται τὴν ἐπισκεψίαν σας;

Ἡ μίς Ἀουρετ τοῦ ἐξήγγισεν ὅτι εἶχε συμβῇ. Κατ' αὐτὸν τὸν τόπον ἐπὶ μὴν ἡμερῶν πλεονὸν τὸ διαμέρισμα καὶ ὁ ἀπὸ πρὸ ν' ἀνασῶν τὰ πρόμαχά σας.

Ὁ Λαδάρντ τὴν ἤκουσε μετὰ συγκινήσει καὶ εὐγνωμοσύνην. Ὅταν ἐτελείωσε τῆς ἐπὶ τῇ τῇ καὶ τὸ ἥσασθη.

—Σὰς εὐχαριστῶ πολύ, δεσποινίς! εἶπε. Εὐχαριστῶ πολύ καὶ τὸν κύριον πατέρα σας. Διότι εἶμαι βέβαιος ὅτι ἐν γνώσει του...

—Ἐξήγησα ἀπὸ τὸν πατέρα τὴν ἀδελφὴν καὶ καμὼ ἔτι. Ἐδίδοντο ἐννοεῖται πρὸς μένον νὰ μείνουν νύκτα ἐδῶ μέσα μετὰ τὴν συντροφίαν σας. Ἀλλὰ σὰς ἐκτίμα πολύ καὶ εἰς τὸ τέλος συγκατετέθη.

—Ὁ σὲρ Μόρλετον δὲν εἶχε ἀδίκον νὰ μὴ ἐμπιστευέται. Σὰς θεωρῶ πάντοτε ὡς μικρὴν ἀδελφὴν μου...

Ἐπέρασαν ὅλην τὴν νύκτα συνομιλοῦντες ὅταν κατὰ τὰς ἑξὶ τὸ πρωὶ ὁ σὲρ Μόρλετον ἐκτύπησεν εἰς τὴν πόρτα. Ὁ Ἀρμὰν ἔπεισε νὰ γωθῇ εἰς τὸ φέρετρον τοῦ καὶ ἡ μίς Ἀουρετ ἤνοιξε τὴν πόρτα.

—Τί ὥρα εἶναι! ὥρτης τὸν πατέρα της! ὁποῖος ἐνεφανίσθη συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν ἑαυτοῦ πατέρα.

—Ἐλθετε ὅλην τὴν νύκτα συνομιλοῦντες ὅταν κατὰ τὰς ἑξὶ τὸ πρωὶ ὁ σὲρ Μόρλετον ἐκτύπησεν εἰς τὴν πόρτα. Ὁ Ἀρμὰν ἔπεισε νὰ γωθῇ εἰς τὸ φέρετρον τοῦ καὶ ἡ μίς Ἀουρετ ἤνοιξε τὴν πόρτα.

—Τί ὥρα εἶναι! ὥρτης τὸν πατέρα της! ὁποῖος ἐνεφανίσθη συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν ἑαυτοῦ πατέρα.

—Ἐλθετε ὅλην τὴν νύκτα συνομιλοῦντες ὅταν κατὰ τὰς ἑξὶ τὸ πρωὶ ὁ σὲρ Μόρλετον ἐκτύπησεν εἰς τὴν πόρτα. Ὁ Ἀρμὰν ἔπεισε νὰ γωθῇ εἰς τὸ φέρετρον τοῦ καὶ ἡ μίς Ἀουρετ ἤνοιξε τὴν πόρτα.

—Ἐλθετε ὅλην τὴν νύκτα συνομιλοῦντες ὅταν κατὰ τὰς ἑξὶ τὸ πρωὶ ὁ σὲρ Μόρλετον ἐκτύπησεν εἰς τὴν πόρτα. Ὁ Ἀρμὰν ἔπεισε νὰ γωθῇ εἰς τὸ φέρετρον τοῦ καὶ ἡ μίς Ἀουρετ ἤνοιξε τὴν πόρτα.

—Ἐλθετε ὅλην τὴν νύκτα συνομιλοῦντες ὅταν κατὰ τὰς ἑξὶ τὸ πρωὶ ὁ σὲρ Μόρλετον ἐκτύπησεν εἰς τὴν πόρτα. Ὁ Ἀρμὰν ἔπεισε νὰ γωθῇ εἰς τὸ φέρετρον τοῦ καὶ ἡ μίς Ἀουρετ ἤνοιξε τὴν πόρτα.

—Ἐλθετε ὅλην τὴν νύκτα συνομιλοῦντες ὅταν κατὰ τὰς ἑξὶ τὸ πρωὶ ὁ σὲρ Μόρλετον ἐκτύπησεν εἰς τὴν πόρτα. Ὁ Ἀρμὰν ἔπεισε νὰ γωθῇ εἰς τὸ φέρετρον τοῦ καὶ ἡ μίς Ἀουρετ ἤνοιξε τὴν πόρτα.

—Ἐλθετε ὅλην τὴν νύκτα συνομιλοῦντες ὅταν κατὰ τὰς ἑξὶ τὸ πρωὶ ὁ σὲρ Μόρλετον ἐκτύπησεν εἰς τὴν πόρτα. Ὁ Ἀρμὰν ἔπεισε νὰ γωθῇ εἰς τὸ φέρετρον τοῦ καὶ ἡ μίς Ἀουρετ ἤνοιξε τὴν πόρτα.

—Ἐλθετε ὅλην τὴν νύκτα συνομιλοῦντες ὅταν κατὰ τὰς ἑξὶ τὸ πρωὶ ὁ σὲρ Μόρλετον ἐκτύπησεν εἰς τὴν πόρτα. Ὁ Ἀρμὰν ἔπεισε νὰ γωθῇ εἰς τὸ φέρετρον τοῦ καὶ ἡ μίς Ἀουρετ ἤνοιξε τὴν πόρτα.

—Ἐλθετε ὅλην τὴν νύκτα συνομιλοῦντες ὅταν κατὰ τὰς ἑξὶ τὸ πρωὶ ὁ σὲρ Μόρλετον ἐκτύπησεν εἰς τὴν πόρτα. Ὁ Ἀρμὰν ἔπεισε νὰ γωθῇ εἰς τὸ φέρετρον τοῦ καὶ ἡ μίς Ἀουρετ ἤνοιξε τὴν πόρτα.

—Ἐλθετε ὅλην τὴν νύκτα συνομιλοῦντες ὅταν κατὰ τὰς ἑξὶ τὸ πρωὶ ὁ σὲρ Μόρλετον ἐκτύπησεν εἰς τὴν πόρτα. Ὁ Ἀρμὰν ἔπεισε νὰ γωθῇ εἰς τὸ φέρετρον τοῦ καὶ ἡ μίς Ἀουρετ ἤνοιξε τὴν πόρτα.

—Ἐλθετε ὅλην τὴν νύκτα συνομιλοῦντες ὅταν κατὰ τὰς ἑξὶ τὸ πρωὶ ὁ σὲρ Μόρλετον ἐκτύπησεν εἰς τὴν πόρτα. Ὁ Ἀρμὰν ἔπεισε νὰ γωθῇ εἰς τὸ φέρετρον τοῦ καὶ ἡ μίς Ἀουρετ ἤνοιξε τὴν πόρτα.

—Ἐλθετε ὅλην τὴν νύκτα συνομιλοῦντες ὅταν κατὰ τὰς ἑξὶ τὸ πρωὶ ὁ σὲρ Μόρλετον ἐκτύπησεν εἰς τὴν πόρτα. Ὁ Ἀρμὰν ἔπεισε νὰ γωθῇ εἰς τὸ φέρετρον τοῦ καὶ ἡ μίς Ἀουρετ ἤνοιξε τὴν πόρτα.

—Ἐλθετε ὅλην τὴν νύκτα συνομιλοῦντες ὅταν κατὰ τὰς ἑξὶ τὸ πρωὶ ὁ σὲρ Μόρλετον ἐκτύπησεν εἰς τὴν πόρτα. Ὁ Ἀρμὰν ἔπεισε νὰ γωθῇ εἰς τὸ φέρετρον τοῦ καὶ ἡ μίς Ἀουρετ ἤνοιξε τὴν πόρτα.

—Ἐλθετε ὅλην τὴν νύκτα συνομιλοῦντες ὅταν κατὰ τὰς ἑξὶ τὸ πρωὶ ὁ σὲρ Μόρλετον ἐκτύπησεν εἰς τὴν πόρτα. Ὁ Ἀρμὰν ἔπεισε νὰ γωθῇ εἰς τὸ φέρετρον τοῦ καὶ ἡ μίς Ἀουρετ ἤνοιξε τὴν πόρτα.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές)

ΜΑΡΙΝΟΥ ΣΙΓΟΥΡΟΥ

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΟΥ ΨΑΡΑ

Τὸ ταπεινὸν καλὸν τοῦ ψαρά, κοντὰ σ' ἀκρογιάλι, ἐμοιάζε σὴν μὴ μικρὴ φωλιά. Καὶ ἦσαν ἀλλήθιν ἡ εὐλογημένη φωλιά τῆς ζωῆς, πού ζοῦσαν μετὰ ἀγάπην ὁ ψαράς μετὰ τὴν γυναῖκα του καὶ τὸ παιδάκι του.

Ὅλη τὴν ἡμέραν τὸ παιδί ἐπαίχεν ἐκεῖ σ' ἀκρογιάλι, ἐνθ' ἡ μάννα του δούλευε στὸ φτωχικὸν καὶ τὸν ψαλίσιν ἄλμυρα καὶ παθάρων ὕδατος καὶ γλυκὰ ἐκεῖ πού γεννιήθησαν.

Τὸ παιδί τοῦ ψαρά ἐμοιάζε μετὰ τὰ κρινάκια τῆς ἀκρογιάλι, πού γεννιόταντα ταπεινὰ κοντὰ στὴ θάλασσα, ζοῦσε μετὰ τὰ φίλιὰ τοῦ μανά καὶ τῆς ἀκρογιάλι ἄλμυρα καὶ παθάρων ὕδατος καὶ γλυκὰ ἐκεῖ πού γεννιήθησαν.

Ἔτσι καὶ ὁ μικρός. Ἀγαποῦσε τὴν θάλασσα καὶ τὴν κούταζε πάντα σιωπηλὸς μετὰ μὴν γλυκὰ τρυφερότητα. Τοῦ ἄρεσε νὰ κάθεται κοντὰ στὴ θάλασσα, ζοῦσε μετὰ τὰ φίλιὰ τοῦ μανά καὶ τῆς ἀκρογιάλι ἄλμυρα καὶ παθάρων ὕδατος καὶ γλυκὰ ἐκεῖ πού γεννιήθησαν.

Ἔτσι καὶ ὁ μικρός. Ἀγαποῦσε τὴν θάλασσα καὶ τὴν κούταζε πάντα σιωπηλὸς μετὰ μὴν γλυκὰ τρυφερότητα. Τοῦ ἄρεσε νὰ κάθεται κοντὰ στὴ θάλασσα, ζοῦσε μετὰ τὰ φίλιὰ τοῦ μανά καὶ τῆς ἀκρογιάλι ἄλμυρα καὶ παθάρων ὕδατος καὶ γλυκὰ ἐκεῖ πού γεννιήθησαν.

Ἔτσι καὶ ὁ μικρός. Ἀγαποῦσε τὴν θάλασσα καὶ τὴν κούταζε πάντα σιωπηλὸς μετὰ μὴν γλυκὰ τρυφερότητα. Τοῦ ἄρεσε νὰ κάθεται κοντὰ στὴ θάλασσα, ζοῦσε μετὰ τὰ φίλιὰ τοῦ μανά καὶ τῆς ἀκρογιάλι ἄλμυρα καὶ παθάρων ὕδατος καὶ γλυκὰ ἐκεῖ πού γεννιήθησαν.

Ἔτσι καὶ ὁ μικρός. Ἀγαποῦσε τὴν θάλασσα καὶ τὴν κούταζε πάντα σιωπηλὸς μετὰ μὴν γλυκὰ τρυφερότητα. Τοῦ ἄρεσε νὰ κάθεται κοντὰ στὴ θάλασσα, ζοῦσε μετὰ τὰ φίλιὰ τοῦ μανά καὶ τῆς ἀκρογιάλι ἄλμυρα καὶ παθάρων ὕδατος καὶ γλυκὰ ἐκεῖ πού γεννιήθησαν.

Ἔτσι καὶ ὁ μικρός. Ἀγαποῦσε τὴν θάλασσα καὶ τὴν κούταζε πάντα σιωπηλὸς μετὰ μὴν γλυκὰ τρυφερότητα. Τοῦ ἄρεσε νὰ κάθεται κοντὰ στὴ θάλασσα, ζοῦσε μετὰ τὰ φίλιὰ τοῦ μανά καὶ τῆς ἀκρογιάλι ἄλμυρα καὶ παθάρων ὕδατος καὶ γλυκὰ ἐκεῖ πού γεννιήθησαν.

Ἔτσι καὶ ὁ μικρός. Ἀγαποῦσε τὴν θάλασσα καὶ τὴν κούταζε πάντα σιωπηλὸς μετὰ μὴν γλυκὰ τρυφερότητα. Τοῦ ἄρεσε νὰ κάθεται κοντὰ στὴ θάλασσα, ζοῦσε μετὰ τὰ φίλιὰ τοῦ μανά καὶ τῆς ἀκρογιάλι ἄλμυρα καὶ παθάρων ὕδατος καὶ γλυκὰ ἐκεῖ πού γεννιήθησαν.

Ἔτσι καὶ ὁ μικρός. Ἀγαποῦσε τὴν θάλασσα καὶ τὴν κούταζε πάντα σιωπηλὸς μετὰ μὴν γλυκὰ τρυφερότητα. Τοῦ ἄρεσε νὰ κάθεται κοντὰ στὴ θάλασσα, ζοῦσε μετὰ τὰ φίλιὰ τοῦ μανά καὶ τῆς ἀκρογιάλι ἄλμυρα καὶ παθάρων ὕδατος καὶ γλυκὰ ἐκεῖ πού γεννιήθησαν.

Ἔτσι καὶ ὁ μικρός. Ἀγαποῦσε τὴν θάλασσα καὶ τὴν κούταζε πάντα σιωπηλὸς μετὰ μὴν γλυκὰ τρυφερότητα. Τοῦ ἄρεσε νὰ κάθεται κοντὰ στὴ θάλασσα, ζοῦσε μετὰ τὰ φίλιὰ τοῦ μανά καὶ τῆς ἀκρογιάλι ἄλμυρα καὶ παθάρων ὕδατος καὶ γλυκὰ ἐκεῖ πού γεννιήθησαν.

Ἔτσι καὶ ὁ μικρός. Ἀγαποῦσε τὴν θάλασσα καὶ τὴν κούταζε πάντα σιωπηλὸς μετὰ μὴν γλυκὰ τρυφερότητα. Τοῦ ἄρεσε νὰ κάθεται κοντὰ στὴ θάλασσα, ζοῦσε μετὰ τὰ φίλιὰ τοῦ μανά καὶ τῆς ἀκρογιάλι ἄλμυρα καὶ παθάρων ὕδατος καὶ γλυκὰ ἐκεῖ πού γεννιήθησαν.

Ἔτσι καὶ ὁ μικρός. Ἀγαποῦσε τὴν θάλασσα καὶ τὴν κούταζε πάντα σιωπηλὸς μετὰ μὴν γλυκὰ τρυφερότητα. Τοῦ ἄρεσε νὰ κάθεται κοντὰ στὴ θάλασσα, ζοῦσε μετὰ τὰ φίλιὰ τοῦ μανά καὶ τῆς ἀκρογιάλι ἄλμυρα καὶ παθάρων ὕδατος καὶ γλυκὰ ἐκεῖ πού γεννιήθησαν.

Ἔτσι καὶ ὁ μικρός. Ἀγαποῦσε τὴν θάλασσα καὶ τὴν κούταζε πάντα σιωπηλὸς μετὰ μὴν γλυκὰ τρυφερότητα. Τοῦ ἄρεσε νὰ κάθεται κοντὰ στὴ θάλασσα, ζοῦσε μετὰ τὰ φίλιὰ τοῦ μανά καὶ τῆς ἀκρογιάλι ἄλμυρα καὶ παθάρων ὕδατος καὶ γλυκὰ ἐκεῖ πού γεννιήθησαν.

Ἔτσι καὶ ὁ μικρός. Ἀγαποῦσε τὴν θάλασσα καὶ τὴν κούταζε πάντα σιωπηλὸς μετὰ μὴν γλυκὰ τρυφερότητα. Τοῦ ἄρεσε νὰ κάθεται κοντὰ στὴ θάλασσα, ζοῦσε μετὰ τὰ φίλιὰ το

J. Valmy Bayse

ΜΙΑ ΖΩΗ ΜΕΣΑ Σ' ΕΝΑ ΒΙΒΛΙΟ

Ο γέρος σταμάτησε μπροστά στην προθήκη του βιβλιοπωλείου.

Το εξώφυλλο είναι το πρόσωπο του βιβλίου: τα στοιχεία του, το χρώμα και το σχήμα του χαρακτηρίζουν την προσωπικότητά του.

Ο γέρος, μολονότι δεν έβλεπε πιά καλά, μόλις το αντίκρισε από δέκα μέτρων απόστασι, το αναγνώρισε αμέσως: το βιβλίο του!... Το βιβλίο του!...

Πλησίασε... Διάβασε τον τίτλο: «Αστρά μου αγαπημένη!...» Και τον υπότιτλο: «Στίχοι ενός εφήβου...» και τ' όνομα του εκδότη... και την έκδοσή του: 1885! «Ήταν τότε είκοσι χρονών!»

Ακίνητος, παρατηρούσε το βιβλίο του. Τού φαινόταν εξαιρετικό ανάμεσα σ' όλα αυτά τα παλιά βιβλία. Δεν του είχε μείνει κανένα αντίτυπο! Το τελευταίο που του άφαισε, τώχασε μαζί με όλες της αποσκευές του, την εποχή που δολόδωσε κάπου εκεί στην θάλασσα του Νότου. Από το ναυάγιο, δεν είχε γλυτώσει παρά μόνο το ποτό του. Και το ποτό αυτό, η ζωή το φιλοδώρησε: α' όλες της κακομοιρίες, α' όλες της μιζέριες. «Ως τόσο ήταν προσκολλημένος πάνω του πολύ γερύ, από τοσερόμενος που και πότε και ξενυχτώντας κάτω στα γεωύσια της πεσισσότερες φορές, κρατούσαν ακόμη όρθιο πάνω στα γόνατα κατόπι του και υπορούσε να δει με τα συμπληρωμένα μάτια του, το βιβλίο αυτό, όπου είχε άλλοτε περικλείσει, ότι καλύτερο είχε από τα νεύρα του.

Μά δεν τού ήταν άρετο να το βλέπει τώρα! Ήθελε να το κρατήσει ανάμεσα στα τρεμάμενα γόνατα του. ν' αναπνέει τ' αρώμα του, να τ' ανοίξει, να ξαναδιαβάσει τους στίχους αυτούς που δεν θυμόταν πιά!

Ναί... α' μιά λουρίδα μεταξωτού χαρτιού το περιέβαλλε και τώχανε ασύλληπτο... Λοιπόν πρόκειται για ένα σπάνιο αντίτυπο, συλλογίστηκε ο γέρος. Θα το δούμε τώρα!

Ο βιβλιοπώλης που τον ήρθε να προσεγγίσει την προθήκη του, πέρασε την στιγμή εκείνη από υποστά του.

Πόσο κάνει αυτό το βιβλίο; ρώτησε ο πελάτης.

Ο ευπορεός κτύπησε από πάνω του με κάποιον άλλο, που ήταν λίγοι πελάτες μέσα στο μαγαζί. Είχε γνώσεις για τα βιβλία, και ήταν κάτοχος μιας συλλογής ρωμαντικών ποιημάτων, που θα κοστίζε σήμερα αρκετά γιλιόδολες!...

Ο βιβλιοπώλης σάπασε... α' όχι για πολλή ώρα.

«Ήταν πλούσιος, επανέλαβε ζωηρά Μονάχα που είχαν έρωτα μετ' ένα γυναικα που ήταν της μέρας την εποχή εκείνη, όπως λέγανε τότε...»

«Ήταν πλούσιος, επανέλαβε ζωηρά Μονάχα που είχαν έρωτα μετ' ένα γυναικα που ήταν της μέρας την εποχή εκείνη, όπως λέγανε τότε...»

«Ήταν πλούσιος, επανέλαβε ζωηρά Μονάχα που είχαν έρωτα μετ' ένα γυναικα που ήταν της μέρας την εποχή εκείνη, όπως λέγανε τότε...»

«Ήταν πλούσιος, επανέλαβε ζωηρά Μονάχα που είχαν έρωτα μετ' ένα γυναικα που ήταν της μέρας την εποχή εκείνη, όπως λέγανε τότε...»

«Ήταν πλούσιος, επανέλαβε ζωηρά Μονάχα που είχαν έρωτα μετ' ένα γυναικα που ήταν της μέρας την εποχή εκείνη, όπως λέγανε τότε...»

«Ήταν πλούσιος, επανέλαβε ζωηρά Μονάχα που είχαν έρωτα μετ' ένα γυναικα που ήταν της μέρας την εποχή εκείνη, όπως λέγανε τότε...»

«Ήταν πλούσιος, επανέλαβε ζωηρά Μονάχα που είχαν έρωτα μετ' ένα γυναικα που ήταν της μέρας την εποχή εκείνη, όπως λέγανε τότε...»

«Ήταν πλούσιος, επανέλαβε ζωηρά Μονάχα που είχαν έρωτα μετ' ένα γυναικα που ήταν της μέρας την εποχή εκείνη, όπως λέγανε τότε...»

«Ήταν πλούσιος, επανέλαβε ζωηρά Μονάχα που είχαν έρωτα μετ' ένα γυναικα που ήταν της μέρας την εποχή εκείνη, όπως λέγανε τότε...»

«Ήταν πλούσιος, επανέλαβε ζωηρά Μονάχα που είχαν έρωτα μετ' ένα γυναικα που ήταν της μέρας την εποχή εκείνη, όπως λέγανε τότε...»

«Ήταν πλούσιος, επανέλαβε ζωηρά Μονάχα που είχαν έρωτα μετ' ένα γυναικα που ήταν της μέρας την εποχή εκείνη, όπως λέγανε τότε...»

«Ήταν πλούσιος, επανέλαβε ζωηρά Μονάχα που είχαν έρωτα μετ' ένα γυναικα που ήταν της μέρας την εποχή εκείνη, όπως λέγανε τότε...»

«Ήταν πλούσιος, επανέλαβε ζωηρά Μονάχα που είχαν έρωτα μετ' ένα γυναικα που ήταν της μέρας την εποχή εκείνη, όπως λέγανε τότε...»

«Ήταν πλούσιος, επανέλαβε ζωηρά Μονάχα που είχαν έρωτα μετ' ένα γυναικα που ήταν της μέρας την εποχή εκείνη, όπως λέγανε τότε...»

«Ήταν πλούσιος, επανέλαβε ζωηρά Μονάχα που είχαν έρωτα μετ' ένα γυναικα που ήταν της μέρας την εποχή εκείνη, όπως λέγανε τότε...»

«Ήταν πλούσιος, επανέλαβε ζωηρά Μονάχα που είχαν έρωτα μετ' ένα γυναικα που ήταν της μέρας την εποχή εκείνη, όπως λέγανε τότε...»

«Ήταν πλούσιος, επανέλαβε ζωηρά Μονάχα που είχαν έρωτα μετ' ένα γυναικα που ήταν της μέρας την εποχή εκείνη, όπως λέγανε τότε...»

«Ήταν πλούσιος, επανέλαβε ζωηρά Μονάχα που είχαν έρωτα μετ' ένα γυναικα που ήταν της μέρας την εποχή εκείνη, όπως λέγανε τότε...»

«Ήταν πλούσιος, επανέλαβε ζωηρά Μονάχα που είχαν έρωτα μετ' ένα γυναικα που ήταν της μέρας την εποχή εκείνη, όπως λέγανε τότε...»

«Ήταν πλούσιος, επανέλαβε ζωηρά Μονάχα που είχαν έρωτα μετ' ένα γυναικα που ήταν της μέρας την εποχή εκείνη, όπως λέγανε τότε...»

«Ήταν πλούσιος, επανέλαβε ζωηρά Μονάχα που είχαν έρωτα μετ' ένα γυναικα που ήταν της μέρας την εποχή εκείνη, όπως λέγανε τότε...»

«Ήταν πλούσιος, επανέλαβε ζωηρά Μονάχα που είχαν έρωτα μετ' ένα γυναικα που ήταν της μέρας την εποχή εκείνη, όπως λέγανε τότε...»

«Ήταν πλούσιος, επανέλαβε ζωηρά Μονάχα που είχαν έρωτα μετ' ένα γυναικα που ήταν της μέρας την εποχή εκείνη, όπως λέγανε τότε...»

«Ήταν πλούσιος, επανέλαβε ζωηρά Μονάχα που είχαν έρωτα μετ' ένα γυναικα που ήταν της μέρας την εποχή εκείνη, όπως λέγανε τότε...»

«Ήταν πλούσιος, επανέλαβε ζωηρά Μονάχα που είχαν έρωτα μετ' ένα γυναικα που ήταν της μέρας την εποχή εκείνη, όπως λέγανε τότε...»

«Ήταν πλούσιος, επανέλαβε ζωηρά Μονάχα που είχαν έρωτα μετ' ένα γυναικα που ήταν της μέρας την εποχή εκείνη, όπως λέγανε τότε...»

«Ήταν πλούσιος, επανέλαβε ζωηρά Μονάχα που είχαν έρωτα μετ' ένα γυναικα που ήταν της μέρας την εποχή εκείνη, όπως λέγανε τότε...»

«Ήταν πλούσιος, επανέλαβε ζωηρά Μονάχα που είχαν έρωτα μετ' ένα γυναικα που ήταν της μέρας την εποχή εκείνη, όπως λέγανε τότε...»

«Ήταν πλούσιος, επανέλαβε ζωηρά Μονάχα που είχαν έρωτα μετ' ένα γυναικα που ήταν της μέρας την εποχή εκείνη, όπως λέγανε τότε...»

«Ήταν πλούσιος, επανέλαβε ζωηρά Μονάχα που είχαν έρωτα μετ' ένα γυναικα που ήταν της μέρας την εποχή εκείνη, όπως λέγανε τότε...»

«Ήταν πλούσιος, επανέλαβε ζωηρά Μονάχα που είχαν έρωτα μετ' ένα γυναικα που ήταν της μέρας την εποχή εκείνη, όπως λέγανε τότε...»

«Ήταν πλούσιος, επανέλαβε ζωηρά Μονάχα που είχαν έρωτα μετ' ένα γυναικα που ήταν της μέρας την εποχή εκείνη, όπως λέγανε τότε...»

«Ήταν πλούσιος, επανέλαβε ζωηρά Μονάχα που είχαν έρωτα μετ' ένα γυναικα που ήταν της μέρας την εποχή εκείνη, όπως λέγανε τότε...»

«Ήταν πλούσιος, επανέλαβε ζωηρά Μονάχα που είχαν έρωτα μετ' ένα γυναικα που ήταν της μέρας την εποχή εκείνη, όπως λέγανε τότε...»

«Ήταν πλούσιος, επανέλαβε ζωηρά Μονάχα που είχαν έρωτα μετ' ένα γυναικα που ήταν της μέρας την εποχή εκείνη, όπως λέγανε τότε...»

«Ήταν πλούσιος, επανέλαβε ζωηρά Μονάχα που είχαν έρωτα μετ' ένα γυναικα που ήταν της μέρας την εποχή εκείνη, όπως λέγανε τότε...»

«Ήταν πλούσιος, επανέλαβε ζωηρά Μονάχα που είχαν έρωτα μετ' ένα γυναικα που ήταν της μέρας την εποχή εκείνη, όπως λέγανε τότε...»

«Ήταν πλούσιος, επανέλαβε ζωηρά Μονάχα που είχαν έρωτα μετ' ένα γυναικα που ήταν της μέρας την εποχή εκείνη, όπως λέγανε τότε...»

«Ήταν πλούσιος, επανέλαβε ζωηρά Μονάχα που είχαν έρωτα μετ' ένα γυναικα που ήταν της μέρας την εποχή εκείνη, όπως λέγανε τότε...»

«Ήταν πλούσιος, επανέλαβε ζωηρά Μονάχα που είχαν έρωτα μετ' ένα γυναικα που ήταν της μέρας την εποχή εκείνη, όπως λέγανε τότε...»

«Ήταν πλούσιος, επανέλαβε ζωηρά Μονάχα που είχαν έρωτα μετ' ένα γυναικα που ήταν της μέρας την εποχή εκείνη, όπως λέγανε τότε...»

«Ήταν πλούσιος, επανέλαβε ζωηρά Μονάχα που είχαν έρωτα μετ' ένα γυναικα που ήταν της μέρας την εποχή εκείνη, όπως λέγανε τότε...»

«Ήταν πλούσιος, επανέλαβε ζωηρά Μονάχα που είχαν έρωτα μετ' ένα γυναικα που ήταν της μέρας την εποχή εκείνη, όπως λέγανε τότε...»

«Ήταν πλούσιος, επανέλαβε ζωηρά Μονάχα που είχαν έρωτα μετ' ένα γυναικα που ήταν της μέρας την εποχή εκείνη, όπως λέγανε τότε...»

«Ήταν πλούσιος, επανέλαβε ζωηρά Μονάχα που είχαν έρωτα μετ' ένα γυναικα που ήταν της μέρας την εποχή εκείνη, όπως λέγανε τότε...»

«Ήταν πλούσιος, επανέλαβε ζωηρά Μονάχα που είχαν έρωτα μετ' ένα γυναικα που ήταν της μέρας την εποχή εκείνη, όπως λέγανε τότε...»

«Ήταν πλούσιος, επανέλαβε ζωηρά Μονάχα που είχαν έρωτα μετ' ένα γυναικα που ήταν της μέρας την εποχή εκείνη, όπως λέγανε τότε...»

«Ήταν πλούσιος, επανέλαβε ζωηρά Μονάχα που είχαν έρωτα μετ' ένα γυναικα που ήταν της μέρας την εποχή εκείνη, όπως λέγανε τότε...»

«Ήταν πλούσιος, επανέλαβε ζωηρά Μονάχα που είχαν έρωτα μετ' ένα γυναικα που ήταν της μέρας την εποχή εκείνη, όπως λέγανε τότε...»

«Ήταν πλούσιος, επανέλαβε ζωηρά Μονάχα που είχαν έρωτα μετ' ένα γυναικα που ήταν της μέρας την εποχή εκείνη, όπως λέγανε τότε...»

«Ήταν πλούσιος, επανέλαβε ζωηρά Μονάχα που είχαν έρωτα μετ' ένα γυναικα που ήταν της μέρας την εποχή εκείνη, όπως λέγανε τότε...»

«Ήταν πλούσιος, επανέλαβε ζωηρά Μονάχα που είχαν έρωτα μετ' ένα γυναικα που ήταν της μέρας την εποχή εκείνη, όπως λέγανε τότε...»

«Ήταν πλούσιος, επανέλαβε ζωηρά Μονάχα που είχαν έρωτα μετ' ένα γυναικα που ήταν της μέρας την εποχή εκείνη, όπως λέγανε τότε...»

ΕΝΑ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΗΜΑ

HENRI ARDEL

ΟΤΑΝ ΡΟΔΙΖΗ Η ΑΓΑΠΗ

Τα προηγούμενα. Ο Ρισάρ ντε Βοδράν δεν ήθελε παρά ένα καπρίτσιο για την προκήρυξη. Αρβένεσκο. Όταν αυτή η αίσθησιν και ιδιότητα γυναικά τον εγκατέλειψε, ο Ρισάρ για να την εκδικηθεί και να την ξεχάσει παντρεύτηκε την Ιωάννη αντίθεσή της, την όμοια Ζιλιάνα ντε Τρεβενέκ. Συμπαθεί την σύζυγό του μ' δέν μπορεί να ξεχάσει την Αρβένεσκο που προσπαθεί να τον παροτρύνει στα νερά της τώρα που τον βλέπει να της κάνει τον άδικο. Η Ζιλιάνα γνωρίζεται με τον Άντ Μορλάντ, ένα φίλο του Ρισάρ. Μιά μέρα βλέπει τον σύζυγό της να φλερτάρει με την Κατερίνα, Αργότερα, το ζεύγος Βοδράν μεταβαίνει στη Φλωρεντία όπου, τυχαίως, μπαίνει κι η Κατερίνα. Η Ζιλιάνα βλέπει σ' έναν κήπο τον Ρισάρ με την προκήρυξη. Στο άτελει του ανακαλύπτει ίχνη της ενοχής του.

(Η συνέχεια)

Κάρφωσε άπακο τον τα μάτια της που ήταν στεγνά με πλημμυρισμένα από θλίψη και απογοήτευση.

Το μέλλον δε θ' άλλαζε τίποτα απ' ό,τι έγινε. Δε θα μπορούσε να ξεχάσει!... Δε μ' άφαισε παρά να χωριστούμε... Με πρόδοσε σήμερα... Θα με προδώσει αύριο... Θα με προδώσει κάθε φορά που θα αισθανθώ τον περασμένο... Και δεν μπορώ να το δεχτώ. Μή μου ζητάς πια τίποτα... Αφ' όσον με ν' αγιάσει στο Τρεβενέκ!... Θα ήθελα τόσο πολύ να δροσισθώ με εκεί... μακριά από δό μόνι... μόνι με τους γέροντες μου...

Τα άπειρα λόγια της χτυπούσαν κατάκαρδα τον Ρισάρ.

Είπα ελεύθερο... Δεν έχω το δικαίωμα να σε κρατήσω. Πότε θέλεις να φύγεις απ' τη Φλωρεντία;

Να φύγω;... Θα φύγω μόνη σήμερα... Μπορείς να μείνεις... Έχω την χαριέρας μου... Σου είπα ότι πρέπει να μείνεις μόνη μου... χωρίς εμένα...

Ήταν άρεος σ' αυτό, εκείνη.

Είσαι, θα είσαι μόνη... Μή φοβάσαι και δεν θα σε επιβάλω την παρουσία μου!... Μά πρέπει να καταλάβεις πως μ' α' και σε συνάδω μετ' αυτό το Παρίσι, πρέπει να σε γυρίσω, εγώ, εκεί πέρα...

Έκανε μιά κουρασμένη και άτελειστα άπειρη χειρονομία.

Α' όπως θέλεις... Μά... αφ' όσον με!... Δεν σου ζητώ παρά μόνο αυτό.

Και αυτό τουλάχιστον μπορώ να σου το δώσω.

Διευκρίνισε προς την πόρτα. Μιά άδυσος τοίχος εκείνη την ώρα.

Στο κατώφλι ως τόσο σταμάτησε και έριξε τα μάτια του σε κείνη που ποτέ ως τότε δεν την είχε αγαπήσει τόσο πολύ, τρέμοντας διάνοιξη. Η Ζιλιάνα δεν είχε αλλάξει θέση. Στεκόταν ακίνητη με τα χέρια άνοιχτά, μ' α' στα γόνατα. Για πρώτη φορά την έβλεπε έτσι με το πρόσωπο μαρμαρωμένο και με τα μάτια χωρίς έκφραση, με μάτια που διάβαζαν τα τοιαύτα της ψυχής της...

Και ήταν τόσο φανερό αποσταμένη από κείνη, όπως, χωρίς να προσπαθεί ένα λόγο παραπάνω, άνοιξε την πόρτα και βγήκε έξω...

XIX

Η δεσποινίς ντε Τρεβενέκ γύρισε απ' τη λειτουργία. Με το ήρεμο δήμα της ακολουθούσε την δεινροστομία που έβγαζε

στην ταράτσα την άνοιξη προς τη θάλασσα. Μά το βλέμμα της δεν έβλεπε το αγαπητό τοπίο. Γιατί ξεχώρισε το άσπρο φάρμα της Ζιλιάνας.

Με τους άρχοντες πάνω στο τραπέζι του περιβολού, με το πρόσωπο σπινθηρό, σπινθηρό της, η νεαρή γυναίκα έμενε ακίνητη, γέρνοντας ελαφρά το κεφάλι και βλέποντας τη γαλήνια θάλασσα. Αίγες άχτιδες του ήλιου διαπερνώντας τα φύλλα γλυστρουδισαν στα σκοτεινά της μαλλιά, στα γυναικά μπράτσια και στα λεπτά χέρια, που δεν φορούσαν κανένα κόσμημα ούτε και το δαχτυλίδι του γάμου. Πόσες και πόσες φορές, από τότε που έτσι ξαπναιόταν στη Βοετανή ή θεία της δεν την είχε πάσει στην ίδια στάση, με το βιβλίο ή το εγγόχειρό της πεσμένο στα γόνατά της, με τα μεγάλα της μάτια άπτελμένα, με το στόμα ποικιμένο! Έκρυβε λοιπόν κανένα φοβερό μυστικό που δεν ήθελε να το δηλώσει;

Κι έπειτα αυτή η μεγάλη απουσία του συζύγου της... Αιτή η πάρα, αυτή η απογοήτευση, αυτή η φρίκη για τον κόσμο που πρόδινε τώρα η κάθε καρδιά της... Ακόμα αυτή η θέλησή της να ξαναρχίσει την κοριτσίστικη ζωή της...

Μά κι' εδώ φρενόταν με μιά ιδιότητα που άλλοτε δεν της είχε γνωρίσει η θεία της και που την έκανε να τ' άχνη: άλλοτε έβγαζε το κόσμημα της δουλειά και άλλοτε άφηνε στη μέση κάθε ασχολία! χαίνονταν σε μαρμαρωμένους μοναχικούς περιπάτους απ' όπου γυρνούσε με το πρόσωπο χλωμό, με τα μάτια πολύ κόκκινα. Έφτανε ο αέρας, όπως έλεγαν...

Θέλησε να ξαναρχίσει ο γραμματέας του παιδιού της. Καί, γλυκά-γλυκά, ο γέρος παρασημαίνονταν ότι ο βοηθός του έγινε πολύ άριστος... «Όταν έβλεπε το κειμενίο της γεμάτο λάθη, ακριβώς στα μέτρα όπου έδειχνε ότι πρόσεχε περισσότερο την υπαγόρευση του παιδιού της, εκείνος μαλόνοντάς την φιλικά, της έλεγε μ' ένα χαμόγελο:

Παιδί... παιδί... που πήγε λοιπόν το μυαλό σου;... στον Ρισάρ;... Σκέψου τον άρ' όσον σε παρακαλώ...

Μά μόνι η δεσποινίς ντε Τρεβενέκ πρόσεχε ότι η Ζιλιάνα, ανατρίχιαζε σ' αυτά τα λόγια. «Όπως πρόσεξε ότι δεν ανέφερε καθόλου τ' όνομα του Ρισάρ, ούτε φαινόταν να σκέπτεται για να πάει σε συνάντησή του. «Οπως ακόμα πρόσεξε—και με κάποια άγανία!—ότι η κορούλα της είχε χάσει τον θρησκευτικό της ήλιο. Δεν πήγαινε πια στην εκκλησία παρά μόνο την Κυριακή και πάλι, χωρίς ν' ανοίξει το Εβανγγέλιο της, βδελυσμένη σ' α' σκέψεις της. Και νά! αυτό το δυσφορικό, την έβρισκε πάλι σ' αυτή την στάση που την άνησχυσε τόσο.

Φώναξε διακριτικά από μακριά για ν' αναγγείλη την παρουσία της:

Καιμέρα, παιδί μου. Τί δυσφορία μέρα! δεν είν' έτσι;

Η Ζιλιάνα αναπνέει, γύρισε το κεφάλι της προς τη δεσποινίδα ντε Τρεβενέκ και σηκώθηκε να την υποδεχτεί. Ένα άδικο χαμόγελο πέρασε στα χείλη της.

Βγήκατε κάπως να περπάτη; θεία.

Γυρίζω απ' την εκκλησία, κορούλα μου. Πήγα να μιλήσω στον κ. εφημέριο για το άναστητήριο της λιτανείας.

«Αλήθεια... ξέχασα... Αφ' όσον πήρε πάλι τη θέση της μπρός στο τραπέζι, αφού έσπρωξε κοντά στη θεία της μιά πλεχτή πολυθρόνα. Το χτύπηλο χάρθηκε απ' τα χείλη της...

Καθώς τα μάτια της Ζιλιάνας μένανε καρφωμένα στα γράμματα τα σκορασμένα μπροστά της, χωρίς να κλοσκοφερή η δεσποινίς ντε Τρεβενέκ ρώτησε, μ' άφοβηση:

Το ταχυδρομείο σου έφερε νέα από τον άνδρα σου; Σου γράφει πότε θα έρθει; Χαμήλωσε άργά το κεφάλι της!

Ναί, ο Ρισάρ μου γράφει... Μά δεν είνε ζήτημα για να έρθει με πάρη... Καταλαβαίνει πολύ καλά ότι μπορώ να μείνω εδώ όσον καρό θέλω... Καί.

Σταμάτησε λίγο, ενώ η θεία της την κοιτούσε άνησχυ. Έπειτα, πιά σιγά, μ' ένα παρόξενο τόνο, πρόσθεσε:

Και θέλω να μείνω για πάρα πολλή καιρόν... Θεία, κρατήστε με κοντά σας! Μιά έκπληξη αναστάτους την ήσυχη γλυκιά του γερασμένου προσώπου.

Μικρούλα μου!... τί άσχημο άσπασε! Τι θάλεγε ο Ρισάρ αν σ' άκουε!... Δεν πρέπει να λες λόγια που θα του έκαναν κακό, αν θα τα μάθαινε.

Η Ζιλιάνα σήκωσε ανεπαίσθητα τους ώμους της μπροστά στην ειρωνεία μιας τέτοιας σκέψης. Το στόμα της έκανε έναν παρό μορφασμό.

Θεία, δεν άσπασα τίποτα... Σου λέω απλά-απλά αυτό που σκέπτομαι.

Μά παιδί μου, λέγεις πράγματα παρόλο, για!... Για σκέψου... Έσεις καλύτερα από μένα, δεν είν' έτσι;... ότι η θέση της γυναίκας είναι κοντά στον σύζυγό της...

Με πνιγμένη φωνή, σ' α' μιλούσε στον εαυτό της, με τα μάτια προς τη θάλασσα, η Ζιλιάνα ξανάλεγε:

Η θέση της γυναίκας είναι κοντά στον σύζυγό της... νά, όταν αυτό συντελεί στην κοινή τους ευτυχία... Αλλά, για πού λόγους;... Καλύτερα να έχω ο καθένας την ελευθερία του... να ζήσει τη ζωή του όπως του άρει, χωρίς να παίζει την κοινότητα μες ενοχής που δεν υπάρχει!... Αιτή η κοινότητα είναι ένα μαρτύριο τόσο καταπνικτικό για κείνους που το υπομένουν όποτε δεν καταλαβαίνουν πως άνθρωποι που έχουν κάποια άποσέπεια μπορούν να τη δεχτούν... Όσο για μένα, αιδάνομαι τον εαυτό μου άκόμα να ζήν τέτοια πράγματα!

Η δεσποινίς ντε Τρεβενέκ σταίωσε τα χέρια της:

Ζιλιάνα, παιδί μου, με τρομάζει! Τι τρέχει;... Θεέ μου! τί συνέβη λοιπόν μεταξύ σας;

Η νέα γυναίκα δεν άπάντησε. Τα χείλη της δεν άνοιξαν να μαρτυρήσουν το μυστικό που την σκότωνε. Έπειτα μπροστά στην δεσποινίδα ντε Τρεβενέκ της φαινόταν αόρατα αόρατα, να ανατρίχιαζε τον βοδράν από της παιδικής... Μά νομίζοντας την άνησχυα που είχε προσλάβει είπε αυτό που είχε σκεφτεί τόσες φορές:

Θεία, ήταν τρέλλα να ενόμισα δυό ύποπτες τόσο διαφορετικές όπως ο Ρισάρ κι' εγώ, δυό ύποπτες που απ' την άρχη της χάρισαν τόσο πολύ η διαφορετικές αντιλήψεις, η άνατροφή, τα αισθήματα... και, πεσισσότερο απ' όλα, το παρελθόν του... Εκείνος, τοιάκιστα, ήξερε τί έπαιξε, σ' α'...

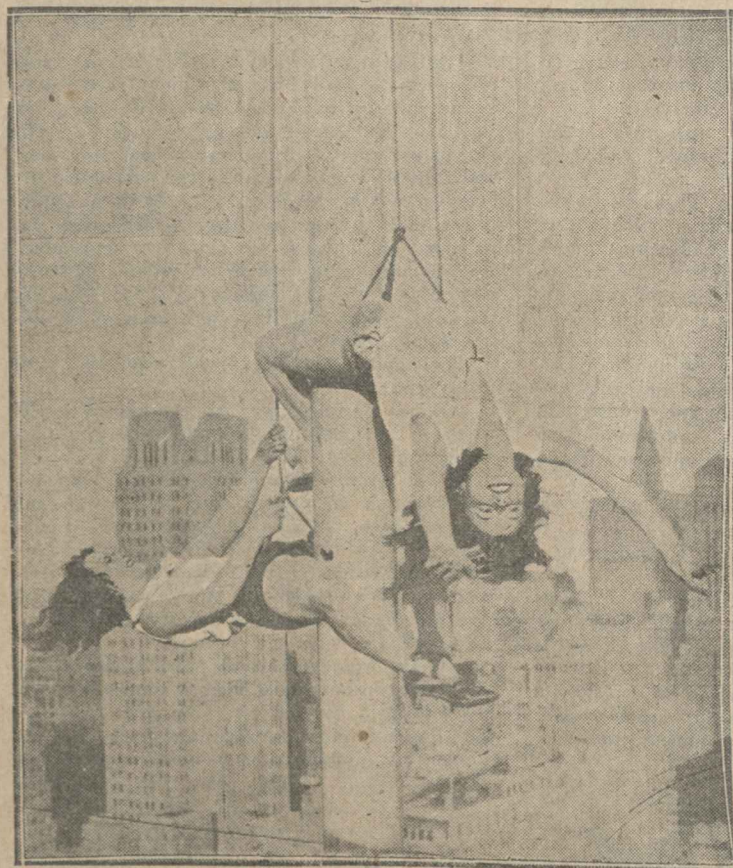
Μά εγώ... δεν ήμουν παρά ένα παιδί... Αχ! είναι έγκλημα να δένει κανείς, έτσι, επιπόλαια, δόλοληση τη ζωή ενός παιδιού που έχει εμπιστοσύνη!

(Η συνέχεια είνε το προσεχές)

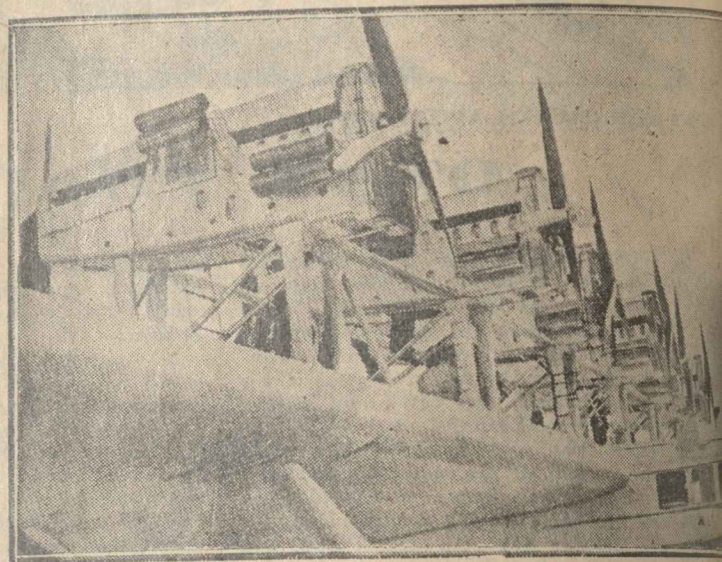

Ο αγαπημένος των Αθηνών, ο γόης Ιβάν Πέτροβιτς, ο πρωταγωνιστής του «Τσάρεβιτς».

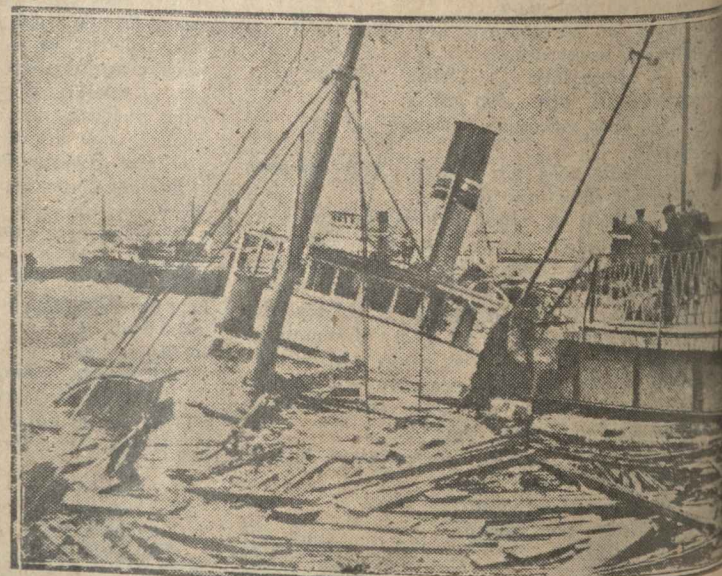
Ο σκοπός αγιάζει τα μέσα! 'Επί της στέγης ενός ουρανοξύστου της Νέας Υόρκης με σαράντα πατώματα ετοποθετήθη ένας ιστός και τα δύο χαριτωμένα αυτά κορίτσια έκαμαν της επικίνδυνες ακροβασίες που βλέπετε. Το θέαμα ήτο επί πληρωμή, αι δε εισπράξεις διετετέθησαν διά να εξοφληθούν τα χρέη του ναού Σαιντ-Τζέιμς!

Είναι εξαιρετικά επιβλητικό το θέαμα των έξι τρομερών μοτιέρ του ισιαίου γαλλικού υδροπλάνου «Ντοργιέ Χ», που κατεσκευάσθη διαπλεύση των 'Ατλαντικό. Κάθε μοτιέρ έχει δύναμη 7.000 ίππων.

Η Κάθριν Μόυλαν, η Ντόροθυ Τζόρνταν και η Ντόροθυ Νούλντ, γοητευτικοί... «άστερικοί» παραθερίζουν μαζί στην Καλλιφόρνια, ξεκουράζονται από τα βάσανα του «ουρανού» των.

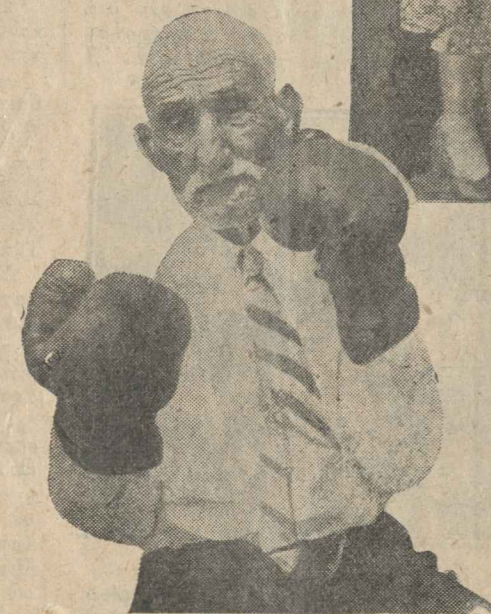

Ένα τραγικό θέαμα: ο λιμήν Ναγκασάκι (Ιαπωνίας) έπειτα από τυφώνα ο οποίος εκρήκνισε χιλιάδες σπιτιών. Πολλά πλοία έβρεχον και άλλα επέπεσαν επάνω σ'αυτές γέφυρες.

ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

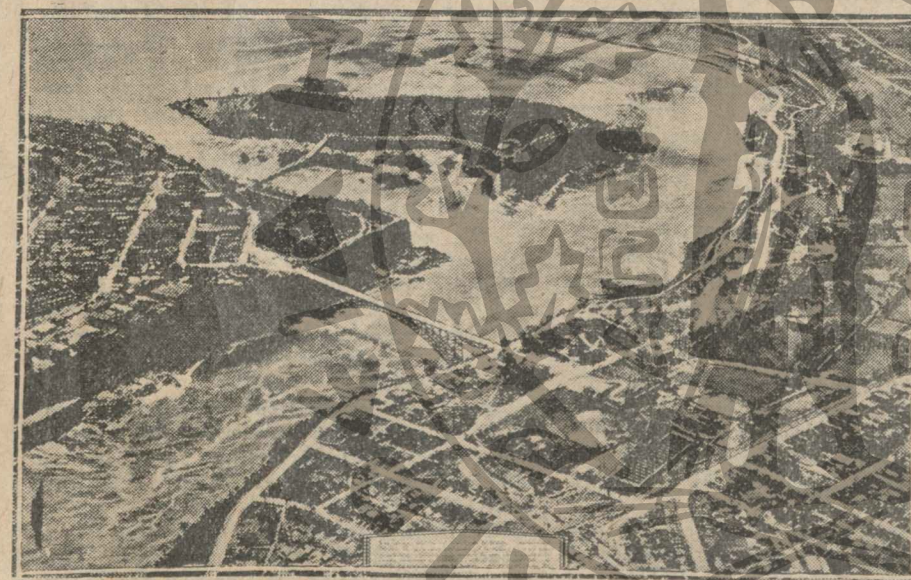

Ο ΖΑΡΟ ΑΓΑΣ
ΤΑΞΙΔΕΥΕΙ ΣΤΗΝ
ΑΜΕΡΙΚΗ

Άνω: Ο Τούρκος μαθουάλας, έτών... 148, με την στολήν και το πελίκιο του άχθοφόρου των προκυμαίων της Κων)πόλεως.
Κάτω: Τώρα σ'α γεράματα, — και τί γεράματα! — ο Ζάρο άγας μαθαίνει... μπόξ.

Άνω: Ο Ζάρο άγας, άφιχθείς στην Νέα Υόρκη, χαϊδεύει μία νεαρή άμερικάνα, από της πολλές που πήγαν να τον προσπαντήσουν!
Κάτω: Ο Ζάρο άγας δίνει τηλεφωνικό ίντερβιού στον «Κήρυκα της Νέας Υόρκης».

Το μεγαλειώδες θέαμα του καταρράκτου Νιαγάρα, φωτογραφημένο από ένα αεροπλάνο.

J. Bruno - Ruby

ΜΙΑ ΜΑΚΡΥΝΗ ΕΡΩΜΕΝΗ

Ο μεγάλος κήπος, γεμάτος λουλούδια της βίλλας του Σαίν-Κλου, τα πορτοκαλλιά στο καθεσπιό, πάνω στα πλατεία παράθυρα των δωματιών, το μεγάλο αυτοκίνητο που περιμένα στην είσοδο, όλα τα άκριβα και σπάνια πράγματα, που αποκτώνται με τόσες δυσκολίες, που την περιτοίχιζαν, γέμιζαν την καρδιά της Κατερίνας με μία κρυφή μακαριότητα.

Η μάλλον θα συνέβαινε αυτό, αν δεν υπήρχε στη μέση ο Τζάκ.

Ο Τζάκ Ρίσλερ ήταν εκεί, χωμένος άναπαυτικά μέσα σ' ένα φωτεινό του κήπου, ένα πορτο σ' ένα γαλάζιο, ένα φουρκέτο, θυμαριού καφέ δίπλα του... Ήταν οδοκαθαριστής φορτούς ένα κοστούμι, που του πήγαινε καλά, είχε την Κατερίνα, τη γυναίκα του, πάντα έτοιμη να ικανοποιήσει την παρκαρισμένη επιθυμία του... Και όμως, εδώ και τρεις ώρες, δεν και τόσες μέρες τον παρατηρεί, και δεν αποδίδει πιά, ότι όλα αυτά γίνονται μπροστά σε κάποια μυστική έγνοια!

Είναι δύο χρόνια, που ο Ρίσλερ επέστρεψε από την Αφρική με εκατομμύρια κερδοφόρα εκεί... αλλά κερδοφόρα δέ! για το Θεό. Η Κατερίνα δεν μπορεί να μη τα συλλογίζεται χωρίς ν' ανατομίζει... Ξαναβλέπει τον εαυτό της στα βήτα της Δαχμέης, στο Άστρομπε, να περιποιείται τα κοπάδια των βοδιών και των αγελάδων του Παράκου! Επειτα, αργότερα, στο Σαλαβό, όπου ο Τζάκ καθόρισε να φυτέψει πέντε εκτάρια βαμβάκι και να εγκαταστήσει ένα μικρό εργοστάσιο με δύο μηχανές, με παραταπέντες προίοντα και ένα μωτό δώδεκα ίππων. Το εργοστάσιο διπλάσιό της, έπειτα τριπλάσιό της, και σιγά-σιγά οι Ρίσλερ γενήκανε πλούσιοι, πολύ πλούσιοι, όπως όνειροετύχανε να γίνουν αφήνοντας την Γαλλία. Μα τί χρόνια ήταν εκείνα!... Αυτό που δεν μπορούσε ακόμη να το γωνήσει η Κατερίνα, ήταν το γεγονός πως βορσάκωναν ακόμη εκεί, εν τη ζωή οι δύο τους, ο Τζάκ και αυτή!... Πώς μπορούσαν να υποσέουν δώδεκα χρόνια, γεμάτα κόπωση, σ' αυτό το θανάσιμο κλίμα. Είχε δει τόσους ανθρώπους, που φθάνανε γεμάτοι ζωή, ύπερ-άνανι για την άντοχή τους, να υποκύπτουν μέσα σε λίγες μέρες από δυνατό πορετό.

Και η πλήξη!... Πώς μπορούσαν ν' αντισταθούν σ' αυτή; η πλήξη αυτής της μονότονης εργασίας, χωρίς χαμιά διανοητική ενθάρρυνση; η πλήξη αυτής της ατέλειωτης δουλειάς, αυτών των κοκκινισμένων δένδρων, και των άπειρων κραυγών των πιθήκων!

Α! πληρώνανε πανάκριβα την τωρινή τους ανάπαυση! Το μοναχικό παιδί τους είχε πεθάνει! το σκότωσε το άπαιστο κλίμα. Στα τριάντα της χρόνια η Κατερίνα είχε το πόσοπο μιας γυναίκας σπαρτάδας! ο Τζάκ τρεις φορές είχαν άγγξει τον θάνατο. Εκείνος περισσότερο απ' αυτή άκουη, χινόνησε να μείνει εκεί για πάντα... Παραπάνω από είκοσι φορές ο γιαντός Ζουίν, που ανέβαινε κάθε γύρο στην Κοναχό για να κάνει την τουρνέ του στα διάφορα μέρη, του είχε πη: —Ρίσλερ, η Αφρική δεν σε θέλει πιά, πιστέψτε με! είναι καρός να υπαρκτιστήτε!

Ο Ρίσλερ ήταν πεισματάρης, και από μία εξαιρετική τύχη βλάστησε ίσαμε το τέλος... Ώσπου πούλησε το κτήμα και το εργοστάσιο, όπως εκείνος τώδελε...

Διαβόλθηκαν, έπληξε της φωνές ο Ζουίν στα ξεποδοθήματα, με διαψεύσεις! Να φυλάει καλά στη γονά Γαλλία μας και να μην ξαναπατήσετε πιά δώ πέρα.

Ο Τζάκ γέλασε... Νά ξαναχρίση την ζωή της Λούλιας... γιατί όχι; τάχα στο κάτεργο! Ήταν πλούσιος, πλούσιος επί τέλους,

συνεπώς ελεύθερος.

Οι Ρίσλερ εγκαταστάθηκαν στο Σαίν-Κλου για να περάσουν με ζωή υγιεινή και να γίνουν κοντά τους το Παρίσι, όπου διασκεδάζανε σαν μικρά παιδιά, περιτοίχιζόμενοι από θαυμασμούς φίλους... Νά όμως, που εδώ και κάποιες εβδομάδες, ο Τζάκ κάτι είχε... μία έγνοια που δεν ήθελε να ομολογήσει.

Η Κατερίνα, που αγαπούσε πολύ τον Τζάκ, ήξερε όλες του της σκέψεις, βλέποντάς τον έτσι άρρηκτο με αυτή την ζωοματιά ανάμεσα στα φρούδια, βασανιζότανε πολύ. Τι νάγε άραγε; Μήπως έπληττε κοντά της; Η σκέψη αυτή, που απασχολήσε συχνά την νέα γυναίκα, την σούβλισε σήμερα σαν μία παύση σκώθηκε χωρίς να την παρατηρήσει ο Τζάκ, και κυττάχθηκε στον καθρέφτη. Η

Η Κατερίνα, βλέποντάς τον άρρηκτο, βασανιζότανε από μία σκέψη...

ροτίδες της Αφρικής, το κίτρινο χρώμα της διακρινότανε κάτω από το παρλιάνικο δάχτυλο, και μερικές άσπρες τοίχες εμπλέκονταν ανάμεσα στα ξανθά μαλλιά της.

—Είναι νέος ακόμη, σκέφτηκε η Κατερίνα, και ότι και αν κάνω... δεν θα ξαναχρίσω ποτέ πιά εκείνη, που ήμουνα εκεί κάτω!...

—Ενα αίσθημα ζήλειας άρχισε να την πνίγει. Θυμήθηκε την πεταχτή κ. Μαλτέρ, που κοστάρικε τον άντρα της με τόση επιπολαιότητα. Σίγουρα την έρωτεύθηκε, και τώρα έχει τύψεις... Ορθή πάντα μπροστά στον καθρέφτη, η Κατερίνα δεν έβλεπε πιά τον εαυτό της... Έβλεπε τους δύο άλλους μπροστά της!

Η μέρες που έπακολουθήσανε ήταν φοιχτές... η άκριβα φουσκωμένη από την λύπη, δεν ζούσε πιά. Το κέφι του Τζάκ δεν άλλαζε καθόλου. Βισακότανε περισσότερο στο Παρίσι παρ' όσον στο Σαίν-Κλου... Εκεί περνούσε τα άπογευματιά του.

Το ίδιο έκανε και η Κατερίνα... Έπρεπε τέλος πάντων να διασκεδάσει την έμμοχη ιδέα της, και έτρεχε διαρκώς στα μαγαζιά και στα σινεμά.

Μία μέρα έτρωγε ολουόναχη σε μία πατισσαριό, με την καρδιά φουσκωμένη από την λύπη. Έπειτα σηκώθηκε για να φύγει, όταν σε μία σταύρα έλκεθηκε τον Τζάκ... Και όχι μόνο! Ήταν μαζί με μία γυναίκα!

Στάθηκε λες και όλο της το αίμα έτρωγε μονομιάς από της φλέβες της... Ο Τζάκ κυττάζε μία θιούνα. Η Κατερίνα τον έβλεπε πλάγιος. Η γυναίκα είχε γυρισμένη τη ράχη της. Ήταν μικροκαμωμένη, καλοφτιαγμένη, έντελως στο σούλο της κ. Μαλτέρ. Η Κατερίνα άκούμπησε σ' ένα καγκέλλο και έλεγε:

σε τα μάτια μία στιγμή, για να συνείδη. Όταν τα ξανάβλεπε, το ζεύγος είχαν εξαφανισθεί. Μέσα σ' ένα βιολογικό, δέκονε τον Τζάκ. Την κατέλαβε και πάλιν άδυναμία, ως τόσο έφθασε ίσαμε την πόρτα. Η νερή γυναίκα, που είχε δη πριν, ήταν εκεί! Η γάλας το καπέλλο της και περνούσε μία μαύρη ποδιά, όπως κάνουν όλες η σοβάρες υπάλληλοι, που άρχίζουν την δουλειά τους. Μα δεν ήταν η κ. Μαλτέρ!...

—Μά όχι, δεν είναι ακριβός, κύριε, έλεγε στον Τζάκ, η έκδοσις αυτή είναι πολύ σπανία. Είναι το καλύτερό μας έργο για την άσπρη. Κυττάζεστε και της φωτογραφίες...

Η Κατερίνα αισθάνθηκε ένα αίσθημα άκαυχήσεως, λες και ένα φοιχτό έδαφος έβρι από πάνω της.

—Τζάκ, είπα με μία φωνή κάπως άδιδαι... περνούσα, σε είδα... άγοράζεις ένα βιβλίο για κείνα τα μέρη!

—Εκείνος στράφηκε άπτόμα, έγινε μονομιάς κατακόκκινος γιατί η Κατερίνα άνακλυσσε το μυστικό του. Εκείνη ήξευρε πως ήξευρε πόσο ήταν κοντή!... Άσπρη τον Τζάκ να πληρώσει και βγήκε μαζί του.

Σαν βρεθήκανε έξω, τον άνάγκασε να σταματήσει και τα βλέμματά τους διασταυρώθηκαν.

—Τζάκ, είπα εκείνη, τί συμβαίνει;... συλλογίζεσαι την Αφρική;... Την έπιθυμησε λοιπόν;...

—Εκείνος χαμήλωσε το κεφάλι, βαρύνοντας, και άποκρίθηκε με φωνή, που μάς άκούσαν:

—Ο! τούτη τη φορά, άγάπη μου, δεν θα σε παρακαλέσω να φύγεις μαζί μου!... (στάθηκε μία στιγμή με κομμένη την άναση). Έχω την νοσταλγία της ζούλιας... Δεν μπορώ να μείνω εδώ!...

—Έσθασε λοιπόν μέγιστο αυτό!... Λίγη δόμαδες πριν αν τ' άκουγε αυτό η Κατερίνα, θ' άγανακτούσε, θα φώναζε, θα έλαμπε... Τώρα, η σκέψη να ξαναγυρίσει στα μαρμαμάτα, να υποφέρει εκεί, και προφανώς να πεθάνει, δεν ήταν τίποτα μπροστά στο αμάρτημα της ζήλειας, που είχε δοκιμάσει. Ο Τζάκ της ήταν πιστός... Ο Τζάκ της, ήταν πιστός δικός της! Πέρασε το μπράτσό στον δικό του, τον κύτταζε με τα δουραμένα μάτια της, και τούπε με άπέραντη τρυφερότητα:

—Αν θα φύγεις Τζάκ, θα φύγω και εγώ μαζί σου. Φαντάσθηκες πως η Κατερίνα με μπορούσε ποτέ να σ' άφήσει μόνο!

—Άδιαφορώντας για τους διαβάτες, έδειξε την άγκάλιασε και την φίλησε. Και ξαναγύρσανε να βαδίζουν, σφιγμένοι ο ένας πάνω στον άλλον σαν δύο έρωτευμένοι.

Το βιβλίο για την Αφρική είχε γλυτώσει: καταγής, μα ο Τζάκ δεν το παρατηρήσει αυτό...

Ζ. ΜΠΟΥΥΝΟ-ΡΟΥΜΠΙ

ΛΙΓΟ ΠΝΕΥΜΑ

ΕΞΗΓΗΣΙΣ

Δ α σ κ α λ ο ς.—Πέες μου, Τοτό, τί είναι η φιλαργυρία και τί είναι η οικονομία; Το τό ς.—Νά, αν ο μπαμπάς περνούσε το έξωδο του, αυτό είναι οικονομία. Άν όμως περιορίσει τα έξωδα της μαμάς... αυτό είναι φιλαργυρία!...

ΝΕΟΠΑΟΥΤΟΙ

—Τί έξωχο ταξίδι, πήγα ως τη Σαχάρα...
—Α! και σκαρφαλώσατε ως την κορυφή!

ΕΤΙΝΑΞΕ ΤΗΝ ΑΝΟΙΣΜΕΝΗ ΑΜΥΓΔΑΛΙΑ...

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟ
ΡΗΜΑ ΥΠΟ ΒΑΨ "ΛΙΑΛΗ"

τόν έαυτο σου. Καταλαβαίνω την δυστυχία σου. Τώρα έτελείωσαν όλα.

Και διάταξε τον σάφρο να σταματήσει. Άμύλητοι και οι δύο έπροχώρησαν προς το μικρό άλσος της Άλυσσίδας. Η μεσημεριανή κάρφα έφύωνε το κάθε τι. Κανένας ως τόσο από τους δύο τους δεν άισθανότανε το ήλιοπύρι αυτό. Ο πορετός των ήταν τόσο δυνατός ώστε άδιαφορούσαν. Έκείθισαν μόνοι.

—Λευκή! είπα μετά μικρή σιωπή ο Κώστας. Άν ήξερες πόσο έκοπάσα για να μωρέσω να σε δω. Πόση θλίψη έδοκίμασα, όταν δεν κατώρθωσα να σε συναντήσω στο σπίτι σου.

—Μά γιατί; γιατί;

—Πέντε μέρες τώρα, σαν ένα πληγωμένο πουλί, έτρεχα στους δρόμους, με την έλπίδα να σε συναντήσω κάπου. Στάθηκε άδύνατο.

Μη μου ξαναμιλήσεις
για την ετυχία μας.

Και σκέφθηκε για μία στιγμή να πάει στο σπίτι του πατέρα σου... Δεν είχα το θάρρος. Χωρίς εσένα το σπίτι αυτό θα μου φαινότανε έρημο. Θα μου θύμει την παλιά μου ετυχία και την σμερνή μου συμφορά. Και σ' άφρα... Δεν υποσέω να γίνω χωρίς να σε γράψω, χωρίς να σε άσπαρητήσω...

Η Λευκή τον άκουε σαν σε έστρασι. Ρύσο τους τα τζιτζίκια έξακολουθούσαν (μα τρελή άδίκωση συναλία. Και κάποτε άκούονταν μερικά δυνατά σφουρίγματα του τράινου της Κηφισσίδας. Ο Κώστας έχάιδε τα μαλλιά της προσπαθώντας νατίζοντανε αυτήν μέσα στα μάτια να μαντέψει την βουή τραγουδία που την έβασάνε. Δακρυομένα δακρύα τα μάτια της Λευκής. Και για μία στιγμή αισθάνθηκε δάκρυα και στα δικά του μάτια. Μία σιωπή, δέκα λεπτά σχεδόν. Και κατόπιν με την ίδια τρυφερότητα πάντοτε ο Κώστας:

—Θυμάσαι, Λευκή, πόσα όνειρα είχαμε πλάσει και οι δύο μας στην ετυχημένη αλλησία; Το πηγάδι σας με το κοινό νερό; Η γλυκίνας που σκαρφάλωναν ως το καρνάτι σας; Και η άνθισμένη άμυγδαλιά που όλο έφαινότανε, έφαινότανε; Τι ετυχημένες στιγμές εκείνες!... Και ήλθε κατόπιν η συμφορά μου...

—Σόπα! Σόπα! είπα πνιγμένα και παροχλητικά η Λευκή...

Μην παραινεσαι όμως Λευκή. Όλη η ετυχία μπορεί να ξαναγυρίσει πάλι. Η χαρά της αλλής, η άνθισμένη άμυγδαλιά και η χαρά μας.

—Πόσο είσαι καλός, Κώστα! Πόσο εύκο-

λα νομίζεις πως μπορεί να ξαναγυρίσει για μένα η χαρά και η ετυχία αυτή!

—Και γιατί όχι;...

—Πατί, γιατί;...

Και με δυνατά κλάματα:

—Κώστα, είμαι ένα πλάσμα άνάξιο πιά για την χαρά και για την ζωή αυτή... Είμαι μιά έλεινη, καταδικασμένη πιά να άφήσω την ζωή...

—Άνοησίες, Λόγια, λόγια...

—Άν ήξερες καλά...

—Ένα παρελθόν που θα ήθελα να μη το ξαναφέριε στην μνήμη σου.

—Νομίζεις πως μπορεί κι' εγώ ή ίδια να συγχωρήσω τον έαυτο μου για το κακό που έκαμα σε σένα και στο σπίτι μου;

—Όταν σε συγχωρήσω εγώ, όταν σε συγχωρήσει ο πατέρας σου, η μητέρα σου;

—Αυτό εν' άδύνατο.

—Και όμως Λευκή αν ήθελες να γίνης γυναίκα μου...

—Γυναίκα σου!

—Η γυναίκα που όνειροπολούσα πάντοτε στη ζωή μου.

—Όχι, όχι. Ποτέ...

—Μου άνοιξαν και τώρα την ετυχία αυτή;—Γιατί δεν έχω το δικαίωμα να δεχθώ μιά τέτοια ετυχία. Γιατί δεν μπορεί να γίνη γυναίκα σου μιά...

—Άσφ' σ' άδω εγώ το δικαίωμα αυτό...

—Θά είμαι μιά δυστυχισμένη.

—Πόσο με άδικείς, Λευκή.

—Το παρελθόν μου θα με κάνει πιο δυστυχισμένη κοντά σου. Όχι! Όχι. Μην το ξαναπής, Κώστα. Μη θέλεις να κάμεις μεγαλειότητα τον πόνο μου...

—Ένα χάος βρίσκεται άνέμεσά μας. Έγκλωμμά με τα χέρια μου το κάθε τι που μπορούσε να μ' άσ' ένοση. Και τώρα το χάος αυτό άδύνατο να γεφυρωθώ. Είμαι μιά πεσμένη έπαρξ πιά. Ένα έονταν πτώμα χωρίς κανένα κροσσό, χωρίς κανένα λό-

γο και ζωής. Μη μου ξαναμιλήσεις για την ετυχία μας αυτή, Κώστα. Σε παρακαλώ! Σε έκτεω!

—Όταν θα σκεφθής καλύτερα.

—Τόσο το χειρότερο. Γιατί η σκέψη αυτή θα με κάνει να σκέπτομαι την ζωή που άπώλεσα και τον πόνο που έβρα στον άποτο κηλίστη κα.

—Πόνος λογική, Λευκή. Από την συγχωρόση μας θα βόης όλο το κοινόγιο για την καλογοησία σου ζωή. Έλαμες ένα σφάλμα. Η σπινά νέα. Στα μάτια μου όμως είσαι πάντοτε η Λευκή με την άσπρη παφενική φωνή. Είσαι η υπάλληλος που έτιναξαν τους άνδρες τους χωρίς όμως και να την λυγίσουν. Θά ξαναβήγαι η σπινάλια αυτή. Θά ξαναβήγαι η Λευκή άνελήθηκε και πάλι σ' ένα βουλό λυγιστικό κλάμμα.

Τα τζιτζίκια έξακολουθούσαν τρελλή την συναλία τους.

Ο Κώστας έμεινε το κεφάλι του έπάνω στα μαλλιά της Λευκής, και καθώς άισθάνθηκε το ύψος τους έδοκίμασε με θάνατο πνιγική άναγκάση. Η Λευκή και αυτή αισθάνθηκε να πλημμυρίζει στην πνιγής ένα αίσθημα άλλό-

—Ετοιμε, έτοιμε!

Είτε ποσωνόσει ή ώρα όταν η Λευκή και ο Κώστας άφιναν το μικρό έξωχο καταγύριο που πήραν τον και του φημικού των μισογύριου.

Η Λευκή με κλωνισμένη την πνιγή, ο Λιγρός άνακουσμένος με την έλπίδα μιας μελλούμενης ετυχίας, δεν είχε κανένα καμιά ξαναγίον της ζωής του άμαξά. Μέσα στη σινεμά σί του τα προσάτημα της Λευκής ήταν μιά λησιονημένη περλίνα της ζωής. Όταν θα γινότανε γυναίκα του θα έβρισκε και η τελευταία άναμνησις του παρελθόντος αυτού.

—Όλα θα λησιονηθούν Λευκή της έλεγε καθώς ποσωνόσαν. Θά δημιουργήσουνε μιά καλογοησία ζωή. Όταν θα το μάθης και ο πατέρας σου.

—Όλα θα λησιονηθούν Λευκή της έλεγε καθώς ποσωνόσαν. Θά δημιουργήσουνε μιά καλογοησία ζωή. Όταν θα το μάθης και ο πατέρας σου.

(Η συνέχεια εις το προσεχές)

ΔΕΚΑΟΧΤΩ ΜΗΝΕΣ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Η Λιλύ Νταυτά, η παγκοσμίου γνωστή «στάρ» που θαυμάζεται στο Χόλλυγουντ, είναι Γαλλίδα. Πρώτο μυστικό της Γαλλίας, ξέπειτα από 18 μηνών άσκησης, και διηγείται κατωτέρω σ' ένα γαλλικό περιοδικό πως πέρασε τον χρόνο αυτό στο Χόλλυγουντ:

«Όταν, γράφει η Λιλύ, πριν από δυό χρόνια, μου πρότειναν να πάω για 4 μήνες στο Χόλλυγουντ για να παίξω σε μια καινούρια ταινία της Μέτρο-Γκόλντγουιν, τί θα φορούσα; Χόρεφα απ' τον ενθουσιασμό μου; Ή έκλαιγα απ' την συγκίνησή μου; Τίποτα απ' όλα αυτά. Κλείστηκα στο δωμάτιό μου, ούχνησα σ' ένα νταβάν κι άρχισα να σκέπτομαι.

«Ήξερα ότι ο κ. Γκόλντγουιν ζητούσε μια νέα σύντροφο για τον Ρόναντ Κόλμαν, Ισπανή ή Αμερικανίδα, την Βίλμα Μπέναν. Θα μπορούσα εγώ να το κατορθώσω αυτό και να λάβω κι' εγώ στο στέρεο του Χόλλυγουντ; Ή θα γυρνούσα όποτε από 4 μήνες, νικημένη, απογοητευμένη, όπως τόσες άλλες; Δεν ήξερα τίποτα. Έγραψα όμως να δοκιμάσω την τύχη μου. Δεν μπόρεσα ν' αντισταθώ στον πειρασμό.

«Έτσι, υπέγραψα την άλλη μέρα ένα συμβόλαιο 27 σελίδων που με υποχρέωνε να «εγυρίσω» μια ταινία της Έταρτίας Μέτρο-Γκόλντγουιν. Και ένα ωραίο πρωί, λίγο ξαπλωμένη, λίγο τρομαγμένη, επιβιβάζομαι στο υπερκορσικό για την Αμερική...

Φθάσαμε στην Νέα Υόρκη και πήραμε το τραίνο για το Λος Άντζελες. Πέντε μέρες στο τραίνο! Το ταξίδι φαίνεται ατέλειωτο όταν δεν βλέπεις απ' τα τζάμια παρά την άπειρη μονοτονία της άμμου του Τεξάς και δεν ξέρεις γού αγγλικά. Μολαταύτα θα σπάσουμε κάποτε! Τέλος φθάνουμε... Περνώ διαστικά το κομμάτι του ταξιδιού μου και περιποιούμαι την καλλονή μου κυττάζοντας στον καθρέφτη με αγωνία.

Θα με περιμένουν βέβαια στο σταθμό. Πώς θα τους φανώ; Φθάνει εγώ ή μικρή Παριζιάνα, να μην κάνω πολύ άσχημη εντύπωση; Δεχτήκαμε λοιπόν μερικές Αμερικανικές καλλονές! Φθάνει, Θεέ μου, να φανώ, σήμερα τουλάχιστο, «ερωτικό»!

Το τραίνο σταματά στον ηλιοφωτισμένο σταθμό. Μια ξαφνική συγκίνηση σπρίγγει τον λαμό μου. Θαρρώ πως έχω «εγυρήσει» αυτός ο κόσμος, στον σταθμό, ήρθε λοιπόν για μένα; Για μένα τραγουδούν την Μασσαλιώτιδα τα κορίτσια αυτά; Για μένα αυτές οι πελώριες ανθοδέσμες, για μένα αυτός ο ατέλειωτος στρατός των φωτογράφων;

«Α! να ο κύριος Γκόλντγουιν! Με παίρνει απ' το χέρι, με βάζει να ποζάρω μπροστά στους φακούς, και όποτε με παρουσιάζει στους «στάρ» της Μέτρο-Γκόλντγουιν, στον Ρόναντ Κόλμαν με τον οποίο θα παίξω και στους Γάλλους του Χόλλυγουντ που ήρθαν να μ' υποδεχθούν. Πρέπει να σάς πω ότι εκτός απ' τον πρόδενο, τα σπουδαιότερα μέλη της γαλλικής παροικίας είναι ο κορυφός, ο ξενοδόχος και ο φαρισσαίος...

«Ο κ. Γκόλντγουιν μου λέγει πως θα χρησιμοποιήσω τον καιρό μου. —Θα σάς οδηγήσω στην βίλλα που νοίκιασα για σάς. Θα δεχθίτε τους δημοσιογράφους, βέβαια, θα σάς στείλω και δημοσιεύματα... Να είστε έτοιμοι το βράδυ με ξωμη τονατέτα για την δεξίωση που δίνω προς τιμήν σας. Αύριο θα έμπεφθητε τα «στούντιο», και θα σάς στείλω τους «ράπτες» μας, τους διαφημιστές μας κλπ.

«Όλες αυτές η λέξεις στριφογυρίζουν στο μυαλό μου... Όλες αυτές η λέξεις σημαίνουν σπουδαία μου στο Χόλλυγουντ...

μαλό μου... Όλες αυτές η λέξεις σημαίνουν σπουδαία μου στο Χόλλυγουντ...

Όλοκληρή η πρώτη εβδομάδα πέρασε με αδιάκοπες εορτές και δεξιώσεις που δόθηκαν προς τιμήν μου.

Η Λιλύ Νταυτά όφειλε μέγα μέρος της επιτυχίας της στο θαυμάσιο ρόλο της και σης χαρακτηριστικές πόνες που παίρνει.

Μα μή νομίζετε πως και η γιορτή και η δεξίωση στο Χόλλυγουντ δεν είναι μια «εργασία» στο είδος τους. Κάθε ηθοποιός που θαρρή εδω πρέπει να γνωρίσει με τις άλλες «στάρ» να θεωρηθεί ως ίση τους, να γίνει λόγος γ' αυτήν... Λοιπόν να! Πρέπει να σάς εξομολογηθώ, ότι έκανα κι' εγώ ότι κάναμε όλες, φρόντισα να γίνω γνωστή, φόρεσα τονατέτες που κάναμε εντύπωση, έκανα τον περιπάτο μου σε πολυτελέστατα αυτοκίνητα...

Και τώρα ήμουν έτοιμη! «Αρχισα να «εγυρίσω» το πρώτο μου φιλμ «Ο Πειρατής».

«Υστερα από μερικές εβδομάδες, δηλ. η πρώτη του «Πειρατή» εγκαταλείπει το Χόλ...

λγουντ. Το σενάριο απαιτεί ένα έργο νησι και ο Έρικ Μπρέντον όρμηκε ένα τέτοιο σενάριο Ελληνικό. Θανάσια!

Βρισκόμαστε μακριά απ' τον κόσμο για πέντε εβδομάδες...

Είναι περιττό να σάς πω ότι το νησί έπαυσε να είναι έργο όταν αποδιδαστήκαμε. Στο ένα μέρος τοποθετούνται οι σκηνές των ηθοποιών και του σκηνοθέτου και στο άλλο οι σκηνές των «εργαζομένων» που συμμετέχουν στο φιλμ.

Περνούμε θαυμάσια σ' αυτές τις σκηνές! Όταν τελειώσουμε την δουλειά μας, κοιμώμαστε, κάνουμε σπόρ, και χορεύουμε τη νύχτα με τους ήχους του ραδιοφώνου. Σήμερα έχουμε ανάπαυση. Είναι τα γενέθλιά μου. Περιφέρω ασκόπως εδω-κι' εκεί νοιώθοντας μια θλίψη να με βαρύνει. Πώς δεν θα νοσταλγούσα την πατρίδα μου με τόσα μέρα; Υποφέρω που είμαι μόνη μου, μακριά απ' τους συγγενείς μου, απ' τους φίλους μου. Και προς επιμέτρον της δυστυχίας μου, οι σύντροφοί μου που είναι συνήθως τόσο εγκάρδιοι με καταξύνουν από μακριά σαν να έτοιμάζουν καμιά συνωμοσία.

Έξαφνα με προσκαλούν στη σκηνή μου από την οποία με απεικονίζουν με διάφορες προφάσεις. Και μου ξεφύγει μια φωνή χαρούμενη, γεμάτη έκπληξη: οι τοίχοι είναι σκεπασμένοι από πελώριες φωτογραφίες μου. Λουλούδια παντού, λουλούδια άφθονα. Στο τραπέζι ένα γλυκίσμα με κεράσια. Ο φονογράφος παίζει γαλλικά τραγούδια, ενώ εγώ η καρέα συγκλονισμένη ζητοκραυγάζω και μου εύχεται χρόνια πολλά...

—Είναι η γιορτή σας, Λιλύ! Σήμερα θα τραγουδήσουμε, θα χορέψουμε, θα διασκεδάσουμε! Λέγει ο Ρόναντ Κόλμαν.

Εύχαριστώ όλους με φωνή βραχνή απ' τη συγκίνησή. Νομίζω ότι θα θυμωθώ πάντα την γιορτή μου αυτή, τόσο χαρούμενη και μαγευτική, στο έρημο νησί του Ελληνικού...

«Επί τέλους ο «Πειρατής», το πρώτο μου φιλμ στο Χόλλυγουντ τελειώνει. Τί ευτυχία! Όλοι έμειναν ενθουσιασμένοι μαζί μου. Έτοιμα είμαστε ν' αναπαυθώ με την ήσυχη συνειδή ενός ανθρώπου που εργάστηκε καλά και οργάνωσε να ξεκουραστεί, όταν ένα πρωί με ειδοποίησαν ότι με ζητεί ο κ. Γκόλντγουιν. —Σε δικό μέρος, μου είπε με μεγάλη ήσυχια, φεύγετε για την περιουσία σας στή με γάλες πόλεις της Αμερικής. Θα είστε έτοιμη; Έχετε παραγγείλει τις τουαλέτες σας; Έμεινα με το στόμα ανοικτό, χωρίς να μπορώ να μιλήσω.

—Παρντόν, κύριε Γκόλντγουιν, είπα τότες αν δεν σάς πειράζει, θα προσπαθώ ν' αναβάλω την διασκέδαση αυτή γ' αργότερα. Είμαι όλο κορυφωμένη και σκεπτόμουν να αναπαυθώ λίγες μέρες.

—Διασκεδάσαι; Πώς σάς μίλησε για διασκέδαση; Είπε ο κ. Σάμουελ Γκόλντγουιν. Και το ταξίδι αυτό είναι «εργασία». Κάθε καινούριο ηθοποιός του Χόλλυγουντ πρέπει να κάνει ένα τέτοιο ταξίδι για ρεζέβια. Για το ταξίδι αυτό ξεδεύουμε πολλά, αλλά κερδίζουμε περισσότερα ακόμη. Να πού είναι το καλό σου; να κατακτήσετε μέσα σε επτά εβδομάδες, με την προσωπική σας γοητεία, την καρδιά όλων των Αμερικανών. Θ' αρχίσετε απ' τη Νέα Υόρκη...

Τί μπορούσα ν' απαντήσω στο πρόγραμμα αυτό; Τίποτα. Έγραφα δυο μορφοειδή που γοητούσαν στον ραπτή μου, στον πατιστή μου, στην χαρτολόγ μου. Υστερα από δικό μέρος, επιβιβάζομαι σ' ένα ειδικό τραίνο σαν καμιά βασίλισσα, με ακολουθία από 30 πρόσωπα: γραμματείς, δημοσιογράφους, διαφημιστές.

Νομίζω πως τα ταξίδια αυτά που γίνονται με τόσο επισημότητα, σπρώχνουν τα μυαλά μερικών «στάρ» και της κάνουν έτσι ανεπρόσφορα περφόρμανς. Εδώριστο την θεία Πρόνοια που μ' έκανε Γαλλίδα. Όταν μεγαλώσω καίτοι στο Παρίσι, συνήθιζε να βλέπει την ζωή κάποιου ελεγχόμενη διάθεσι. Όμοιοι οι δεικναι και πολλή διασκεδαστική και «καθαρά» Αμερικανική να βλέπω έμένα, την Λιλύ Νταυτά να με υποδέχονται με σοβαρότητα όλες η επισημότητες της Αμερικής και να με ζητοκραυγάζουν τα πλήθη σαν νάμουνα πριγκίπισσα βασιλικού αίματος! (Ακολουθεί)

“ΑΙ ΔΥΟ ΟΡΦΑΝΑΙ,”

Μή νομίζετε ότι πρόκειται περί του γνωστού μυθιστορήματος και θεατρικού δραματικού έργου του Δ' Έννερι, αϊ «Δύο Ορφανά». Πρόκειται απλώς περί μιας κωμωδίας η οποία έχει δύο πρωταγωνιστές ορφανούς—από μαμά. Αϊ πρωταγωνιστές λοιπόν της σημερινής μας κωμωδίας ονομάζονται Νίτσα και Μαρίτσα. Η μικρή δεν είναι τυφλή όπως στο δράμα αλλά... και η μεγάλη είναι... Θα δοίτε τέλος τι είναι! Η μικρή είναι η Νίτσα, και η μεγάλη είναι η Μαρίτσα. Και η δύο κόρες είναι πολύ πλουσίον εργοστασιάρχου σατανωπαίλας.

Πρωταγωνιστής στην κωμωδία μας είναι ο Βελισσάριος Κοντογιάννης, ο γνωστός και ο τόσο αγαπητός στο αθηναϊκό κοινό καρνατέρας.

Εσχή... πρό δώδεκα ετών. Η σκηνή της Σμύνης.

ΤΑ ΣΥΓΧΑΡΗΤΗΡΙΑ...

Ο θάσος, με τον όποιον έπαιξε ο Βελισσάριος τότε, είχε πρωτανεβάσει την «Παγκόσμια της Τζάρδας». Την επομένη της αναβίβασης της νέας—τότε—δραματικής, ο πρωταγωνιστής μας ελάμβανε δυο μωρμένα χρωματιστά γράμματα από δυο δεσποινίδες άγνωστες. Τα γράμματα ήταν ομοιόμορφα, γιαιμένα με το ίδιο μελάνι, είχαν δε και τα δυο τη φίρμα ενός σαπωνοποιείου.

Η μά έγραφε: «Κύριε Κοντογιάννη, Σας συγχάρω από την καρδιά μου. Έταίξατε τον Μπόνυ θαυμάσια.

Μαρίτσα»

Η άλλη επίσης: «Κύριε Κοντογιάννη, Μας χαρίσατε μια καλλιτεχνική βραδιά χωρίς. Έδωμονεργήσατε έναν Μπόνυ που ήταν γά φιλμια.

Νίτσα»

Τα δυο αυτά γράμματα ενέβαλαν σ' επείρασιν τον Κοντογιάννη. Ποιές ήταν αυτές η δυο αδελφίδες, η Ξαδελφίδες, η φιλενάδες τους πάντων, που τον συνέλαβαν; Έπισες εκείνο το όποιο του έκανε μεγαλειότατον εντύπωση, ήταν το πως συνέλαβαν αυτόν για το παλιό μου που δεν είχε παίζει! Αυτός έπαιξε στην «Τζάρδα» τον συμβολαιογράφο, και τον Μπόνυ τον έπαιξε άλλος. —Δεν αναφέρω το όνομα του τενόρου, γιατί ο Κοντογιάννης με παρεκάλει να το κρατήσω μυστικό, μήπως και μάθω τον γονόδο βουρεα από τόσα χρόνια και έχωμε κανέναν καμιά εξ' αν' αδρομική αντίληψις! —Επρόκειτο προφανώς περί λάθους. Και τί λάθος; Τυπογραφικό παρακάτω! Ο αθέοφορος ο τυπογράφος και εδω έβαλε την ούρα του και μετέδωκε τα κορίτσια! Είχε γίνει λάθος στο πρόγραμμα, και στη θέση του Μπόνυ είχε μπει ο Κοντογιάννης, στη θέση δε του συμβολαιογράφου ο... τενόρος. Και να που τα πράγματα έρχονται έτσι και τη θέσει του Μπόνυ την παίρνει ο συμβολαιογράφος!...

Στην αρχή εκέκρηψε να παραδώσει τα γράμματα στον πραγματικόν Μπόνυ, αλλά κατόπιν εκέκρηξε ότι δεν θα ήταν και τόσο συμφορικό γ' αυτόν.

Δε θαρίσασα, είπε. «Ας μη πω τίποτα. Πού έρεας; Μπορεί να της γνωρίσω και να γίνω φίλος. Έλευθερο παιδί είμαι. Διαλέγω μιά από τις δυο και την άλλη την δίνω στον δικαιούχο των συγχρηματιών!

Το μυστικό του αυτό δεν το έλεπε σε κανένα παρά μόνο στη σπιτονοικοκυρά του, μιά γρηναία αστρούσσα, η όποια ανέλαβε να εξασκεύσει την καταγωγή και την ταυτότητα των δυο άγνωστον κοριτσιών.

—Έννοια σου, κύριε Βελισσάριε και θα της δω εγώ σε τρεις μέρες! —Αντε, κυρά Δημητρούλα μου, και θα πάω να οργάνω σου μιά λίρα φαντάσου, λέει, να νάναι δυο φορές και με λεπτά, και να έχωμε

κανένα συνοικέσιο.

—Ο Θεός να δώσει, παιδάκι μου, να πάρης καμιά προίκα και να φύγης από το άχαριστο αυτό επάγγελμα, συνεπλήρωσε η κυρά Δημητρούλα.

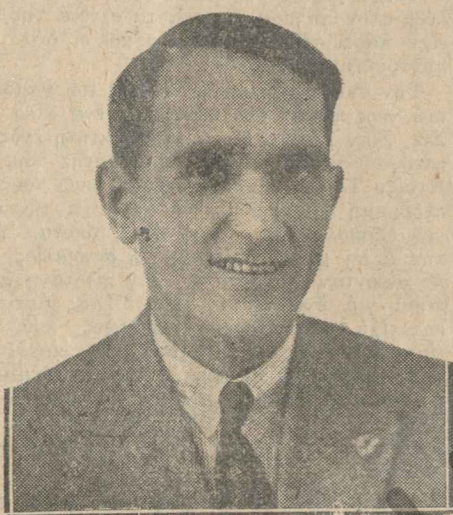
—Τί λές, κυρά Δημητρούλα μου! Να φύγω από το θέατρο; Αν πάρω προίκα θα πιάξω θάσος δικό μου. Κι' αν μάλιστα πάω και καλά, θα χτίσω και δικό μου θέατρο...

—Αιμήν! παιδάκι μου. Εγώ θα κάνω τα αδύνατα δυνατά να της δω, και εσύ παά τα κανονίζεις. Θα δώσω και εγώ δέματα το χεράκι μου.

ΧΩΡΙΣ ΤΟΝ ΞΕΝΟΔΟΧΟ

Αλλά ο Βελισσάριος λογαριάζει χωρίς τον Ξενοδόχο. Έβαζε όλα αυτά στο μυαλό του χωρίς να της έχη δει ακόμα. Είχε περάσει καμιά εβδομάδα, που ένα πρωί η κυρά Δημητρούλα χαρούμενη καταφθάνει τρεχάτη στο δωμάτιο του Βελισσάριου.

—Κύριε Βελισσάριε, ξύπνα! —Τί τρέχει; —Χαράς ευαγγέλια—φανάει η κυρά Δη...

Βελισσάριος Κοντογιάννης ο πρωταγωνιστής του έργου.

μητρούλα.

—Τί πράγμα; —Βρήκα της νύφης. Της ανασφάλινα. Της έφερε η κυρά Καλλιόπη η συμπεθέρα μου. Είναι τρελλές και παλαβές μαζί σου και η δυό.

Κεραμίδα! —Και η δυό; —Ναι, σε αγαπάνε και η δυό, και δάλανε μάλιστα, η κάθε μιά χωριστά, την συμπεθέρα μου για να «σκαρώσουν» τα συμπεθεράκια!... Δεστιά με ούρα. Ο πατέρας τους έχει σαπωνάδικο. Είναι ορφανές από μάννα και ο πατέρας τους ζητεί, να της ξεφορτωθώ. Θέλει να της παντρεύη για να μπορέσει να ξεαναπνεύσει!

—Τί μου λές μωρέ; —Ναι παιδάκι μου. Να σου φέρω και την συμπεθέρα μου την Καλλιόπη να σταλή. Ανοίξει η τύχη σου, παιδάκι μου.

—Όστε μ' αγαπούν και η δυό; —Ναι... Και η μιά το κρατάει κρυφό από την άλλη.

—Βρε μυστήρια! Και τώρα πως θα κάνω; Δεν μπορώ βέβαια να της πάρω και της δυό!... —Βλέποντας και κάνοντας. Διαλέξε εσύ πάλι όποια σου καλούρεται. Όποια απ' τις δυο δε σου κάνει μίση την πάρης! Μιά φορά λεπτά άφθονα υπάρχουν. Ή προίκα ή νύφη σε περμένει. Και πού είσαι; Να βγί και τίποτα για την κυρά Δημητρούλα που έβας Θεός έρεει τι τράβηξε μιά δωμάδα να μπορέσει να τα φέρη τα πράγματα στο σημείο

που ήρθανε!...

Η κυρά Δημητρούλα ζητούσε τα ποσοστά της. Ήθελε προμήθεια για την μεσιτεία της! —Καλά, κυρά Δημητρούλα μου! Μείνε ήσυχη. Δε θα σ' αφήσω έτσι!

Ο Βελισσάριος παρά λίγο να πετάξη από τη χαρά του. Μιά ανέλπιστη τύχη του χαμογέλουσε. Θα έπαιρνε ένα κορίτσι της εκλογής του και με προίκα. Τι άλλο ήθελε; —Και πότε θα δώ τέλος πάντων της νύφης, κυρά Δημητρούλα; —Σώπα, Κι' αυτό το κατόνισα. Τί νομίζεις; πως η κυρά Δημητρούλα μωές της κάνει της δουλειές της; Αύριο το απόγευμα ή κυρά Καλλιόπη θάρρη μαζί με τα κορίτσια να μού κάνουν τάχατες επίσκεψη και κείνη την ώρα θα έλθης και εσύ. Σύμφωνοι; —Σύμφωνοι. Τί ώρα; —Κατά τας έξη.

Ο Κοντογιάννης τρελλός από τη χαρά του δεν έβλεπε την ώρα πότε να ξεμερώσει ή επομένη να δει της νύφης!...

ΤΗΝ ΑΛΛΗ ΗΜΕΡΑ

Φρεσκοξυρίστηκε, ντύθηκε με τα πιο καλά ρούχα που είχε. Έτοιμος της ώρας, κάθισε στο παράθυρο και περιέμενε της νύφης! Τί συγκίνησις, αλήθεια! Η καρδιά του πήγαινε να φύγη από τον τόπο της.

Έξη η ώρα! Το μεγάλο ρολόι της σάλας της κυρά Δημητρούλας χτυπάει. —Όπου είναι φτάσανε... άνοιγεται από μέσα η κυρά Δημητρούλα.

Δεν πρόφτασε να αποτελειώσει τη φράση της η κυρά Δημητρούλα, και στη στιγμή ένα χτύπημα της εξόρμητος άνοιγεται.

—Νά τες! Έρχονται. Έμπα μέσα. Ο Κοντογιάννης παρ' όλ' αυτόν να πέση λιπόθυμος από την πολλή συγκίνησις.

Πράγματι ήταν αυτές. Η συμπεθέρα της κυρά Δημητρούλας η κυρά Καλλιόπη ανέβαινε της σάλας με της δυο νύφες! —Ανεβήκανε και περάσανε στη σάλα... Συστάσεις με την κυρά Δημητρούλα—πρώτη φορά της έβλεπε της νύφης βλέπετε, φιλικία με την συμπεθέρα...

Ο Βελισσάριος ξεαναχενίστηκε, έβλεπε την γραβάτα του και την ξαναδέσσε για να πιάξω την κομμάτι καλό, και με την ψυχή στα πόδια, από την συγκίνησις άνοιξε την πόρτα και πέρασε στη σάλα.

ΤΑΜΙΑΣ!

—Περάστε, κύριε Βελισσάριε. Η κυρά Δημητρούλα σηκώνεται και άρχίζει τις συστάσεις.

Ο κύριος Κοντογιάννης. Η δεσποινίδες Νίτσα και Μαρίτσα Καστο... —Ε: Ο κύριος Κοντογιάννης. Αυτός ο κύριος Κοντογιάννης. Λάθος...

—Τί; η δεσποινίδες Μαρίτσα και Νίτσα. Αυτές είναι!...

Αλλο ταμιά ο Κοντογιάννης... Η δυο νύφες αϊκές. Αυτές είναι νύφες που τα διαλέγει μιά από της δυο, την πιο «μορφή». Η μιά ήταν με ένα μαντί... —Τό να γυρίσω—και η άλλη κοντή και χοντρή σαν μπάγος, και άσχημη, τέρας!

—Α δαίμο! Λίγα που δεν λιποθύμησε ο Βελισσάριος! Η Νίτσα τάληψε να ρωτήσει: —Είσθε έσείς ο κύριος Κοντογιάννης που καίει στο θέατρο;

—Μάλιστα δεσποινίς απάντησε με τρέμουσα φωνή ο Βελισσάριος.

Περάσανε, προσέθεσε η Μαρίτσα. Και έμεινε σ' αυτές για άλλον. (Έγραφε για Κοντογιάννη τον άλλο ηθοποιό).

—Αι' εγώ δεσποινίς; Και εγώ το ίδιο. Δεν περιμένα να είστε έσείς η Μαρίτσα και η Νίτσα που με συνεχάρησαν!... Α δ λ α ι α.

Ο ΠΙΜΠΙΝΕΤ

ΑΛΛΟΘΙ

Η ταινία αυτή των Άρτσιτ Άσοσι είναι παρμένη από το θεατρικό έργο «Νάτσου» και εσκηνοθετήθη από τον Ρόλαντ Ούεστ.

Τους κυριότερους ρόλους παίζουν ο Τσέστερ Μόρος (Σικ Ουίλιαμς), η Έλινor Γκροφίθ (Τζάν Μάννινγκ), η Μαίη Μπές (Νταϊν Τόμας), ο Πάτ Ό Μάλλεϋ (Τόμμυ Γκλένου) και ο Ρέτζι Τοίμεϋ (Ντέννυ Μάκ Γκάν).

Η υπόθεση παρουσιάζει πολύ ενδιαφέρον και έχει ως εξής:

Η Τζάν Μάννινγκ ήταν κόρη ενός εντίμου αστυνομικού. Είχε βαρεθεί όμως ν' ακούη από τα παιδικά της χρόνια, αστυνομικές ιστορίες. Στο σπίτι της δεν μιλούσαν παρά για έγκληματα και για αστυνομίες και η δημοφής Τζάν έβρισκε αυτό το πράγμα άσχετο γελοίο. Τί διάβολο! Δεν υπήρχαν άλλα θέματα συνομιλίας στον κόσμο; Τη γη δεν την κατοικούσαν παρά μονάχα κακούργοι; Ως τόσο, αν άκουσε τον πατέρα της και τους συναδέλφους τους, σ' αυτόν τον κόσμο μονάχα έγκληματριάς ήτοσαν. Η Τζάν άφηνε ν' ανακατευθώ σ' αυτές της συνομιλίες, γιατί αν άνοιγε το στόμα της θα έλεγε ασφαλώς πράγματα πολύ δυσάρεστα και εν πάση περιπτώσει, πάρα πολύ έννευστα στικά στους αστυνομικούς φίλους του πατέρα της.

—Θέλετε να μάθετε τη γνώμη μου; είπε μια μέρα στον πατέρα της, αφού έφυγαν οι φίλοι του. Λοιπόν! προτιμώ χίλιες φορές τους κακούργους απ' τους αστυνομικούς.

—Τί λες;
—Την αλήθεια. Το επάγγελμα του αστυνομικού είναι ένα τετριμένο επάγγελμα, γιατί οι αστυνομικοί είναι πάντα οι δυνατότεροι.

—Λοιπόν θαυμάζεις τους έγκληματρες; ρώτησε ο πατέρας της.

—Βέβαια, εδύλασκε ή νέα. Αυτοί τουλάχιστον είναι γενναίοι και δεν φοβούνται να τα δώσουν με τη δύναμη.

Ο πατέρας της στην άρχη βούλωσε τ' αυτιά του και βύστη της έδειξε την πόρτα.

Αλλά δεν είναι και πολύ εύκολο να κλεισθώ κανείς το στόμα μιας νέας που θέλει να μιλήσει. Και η Τζάν επανέλαβε αυτά τα λόγια στη γειτονιά όπου έφθασαν και σ' αυτά του Σικ Ουίλιαμς ο οποίος την επεδόξασε μ' όλη του την καρδιά. Πρέπει να πούμε ότι ο Σικ μάλιστα είχε θυγή από τη φυλακή, και είχε ιδιαίτερους λόγους να προτιμά τους έγκληματρες από τους αστυνομικούς.

Γνώριζε από πολλή καιρό την Τζάν, και ή νέα ενδιαφερότανε πάντα γι' αυτόν. Έτσι ο Σικ μύρεσε να της αναπτύξη της προσωπικής του ιδέας χωρίς να φοβηθή τίποτα.

—Έχετε δικαιο, Τζάν, είπε: είστε ένα εξυπνο κορίτσι. Μπορώ να σας δεικνύω εγώ, με το δικό μου παράδειγμα, ότι οι άνθρωποι παύονται πολλές φορές αντί των πραγματικών ενόχων και ότι η αστυνομία κατηγορεί σχεδόν πάντα άδικα ανθρώπους που δεν έκαναν ποτέ κακό. Έτσι κι' εγώ, πρόσθεσε καταδικαστικά χωρίς να μιά ψεύτικη δήλωση ενός ασυνειδήτου νεαρού ντετεκτίβ.

—Πώς τον λένε; ρώτησε η Τζάν.
—Ω! τον γνωρίζετε καλά, είπε ο Σικ. Είναι ένας άνθρωπος ο οποίος σας αγαπάει και ακριβώς γι' αυτό θέλω να με ξεφορτωθώ.

—Πώς είναι λοιπόν; φώναξε η νέα.
—Μά ο Τόμμυ Γκλένου, είπε ο Σικ. Δεν το μαντεύατε;

—Αυτό δεν είναι δυνατό, φώναξε η Τζάν, καταλυμένη. Ο Τόμμυ είναι ένας τίμιος άνθρωπος. Δεν μπορεί να κάνει μια τέτοια πράξη.

—Σας τ' δοκίμομαι, είπε ο Σικ.

Και εκείνη την στιγμή φανότανε τόσο ειλικρινής ώστε η Τζάν, η οποία ήτανε ένα άσπρο κορίτσι που δεν έβλεπε ποτέ που ήτανε το κακό, πίστεψε στα λόγια του.

—Σεχάστε τα αυτά, είπε στον Σικ, και απ' εδώ και πέρα φερθήτε καλά.

—Αυτό ζητώ κι' εγώ, να φερθώ καλά, αν μ' αφήσει η αστυνομία ήσυχο και από πάντων, είπε ο Σικ κιντώντας τρυφερά την Τζάν,

ΑΛΛΟΘΙ

—Μπα! είπε η νέα, έχω και να πάρω την Τζάν, τη φίλη μου.

—Τη φίλη σας; φώναξε ο πατέρας. Σας απαγορεύω να πατήτε το πόδι στο σπίτι μου.

Και ο Μάννινγκ έλασε την πόρτα στα μούτρα της Νταϊν. Αλλά ο Μάκ Γκάν, ο οποίος θεωρούσε:

«Όλοι μας έχουμε ανάγκη να ξεκουραστούμε τα νευρά μας, ν' αλλάξουμε για λίγο καιρό περιβάλλον, να ιδούμε καινούργια πρόσωπα, να μιλήσουμε για άλλα πράγματα, πρόματα να σπάσουμε και ν' αφήσουμε τη σκέψη μας ελεύθερη ν' αναπαυθή. Για την άναπαυση αυτή την ψυχική και την σωματική, τί άλλο είναι καλύτερο από την έσοχη, το δούλο;»

Εσπλωθήτε σε μια αίθρα κάτω από τα δέντρα κι' αφεθήτε στο ναυοριστικό εκείνο λίκνισμα που έρχεται από τα δέντρα.

Εσπλωθήτε σε μια αίθρα κάτω από τα δέντρα κι' αφεθήτε στο ναυοριστικό εκείνο λίκνισμα που έρχεται από τα δέντρα.

Εσπλωθήτε σε μια αίθρα κάτω από τα δέντρα κι' αφεθήτε στο ναυοριστικό εκείνο λίκνισμα που έρχεται από τα δέντρα.

Εσπλωθήτε σε μια αίθρα κάτω από τα δέντρα κι' αφεθήτε στο ναυοριστικό εκείνο λίκνισμα που έρχεται από τα δέντρα.

Εσπλωθήτε σε μια αίθρα κάτω από τα δέντρα κι' αφεθήτε στο ναυοριστικό εκείνο λίκνισμα που έρχεται από τα δέντρα.

Εσπλωθήτε σε μια αίθρα κάτω από τα δέντρα κι' αφεθήτε στο ναυοριστικό εκείνο λίκνισμα που έρχεται από τα δέντρα.

Εσπλωθήτε σε μια αίθρα κάτω από τα δέντρα κι' αφεθήτε στο ναυοριστικό εκείνο λίκνισμα που έρχεται από τα δέντρα.

Εσπλωθήτε σε μια αίθρα κάτω από τα δέντρα κι' αφεθήτε στο ναυοριστικό εκείνο λίκνισμα που έρχεται από τα δέντρα.

Εσπλωθήτε σε μια αίθρα κάτω από τα δέντρα κι' αφεθήτε στο ναυοριστικό εκείνο λίκνισμα που έρχεται από τα δέντρα.

Εσπλωθήτε σε μια αίθρα κάτω από τα δέντρα κι' αφεθήτε στο ναυοριστικό εκείνο λίκνισμα που έρχεται από τα δέντρα.

Εσπλωθήτε σε μια αίθρα κάτω από τα δέντρα κι' αφεθήτε στο ναυοριστικό εκείνο λίκνισμα που έρχεται από τα δέντρα.

Εσπλωθήτε σε μια αίθρα κάτω από τα δέντρα κι' αφεθήτε στο ναυοριστικό εκείνο λίκνισμα που έρχεται από τα δέντρα.

Εσπλωθήτε σε μια αίθρα κάτω από τα δέντρα κι' αφεθήτε στο ναυοριστικό εκείνο λίκνισμα που έρχεται από τα δέντρα.

Εσπλωθήτε σε μια αίθρα κάτω από τα δέντρα κι' αφεθήτε στο ναυοριστικό εκείνο λίκνισμα που έρχεται από τα δέντρα.

Εσπλωθήτε σε μια αίθρα κάτω από τα δέντρα κι' αφεθήτε στο ναυοριστικό εκείνο λίκνισμα που έρχεται από τα δέντρα.

Εσπλωθήτε σε μια αίθρα κάτω από τα δέντρα κι' αφεθήτε στο ναυοριστικό εκείνο λίκνισμα που έρχεται από τα δέντρα.

Εσπλωθήτε σε μια αίθρα κάτω από τα δέντρα κι' αφεθήτε στο ναυοριστικό εκείνο λίκνισμα που έρχεται από τα δέντρα.

Εσπλωθήτε σε μια αίθρα κάτω από τα δέντρα κι' αφεθήτε στο ναυοριστικό εκείνο λίκνισμα που έρχεται από τα δέντρα.

Εσπλωθήτε σε μια αίθρα κάτω από τα δέντρα κι' αφεθήτε στο ναυοριστικό εκείνο λίκνισμα που έρχεται από τα δέντρα.

Εσπλωθήτε σε μια αίθρα κάτω από τα δέντρα κι' αφεθήτε στο ναυοριστικό εκείνο λίκνισμα που έρχεται από τα δέντρα.

Εσπλωθήτε σε μια αίθρα κάτω από τα δέντρα κι' αφεθήτε στο ναυοριστικό εκείνο λίκνισμα που έρχεται από τα δέντρα.

Εσπλωθήτε σε μια αίθρα κάτω από τα δέντρα κι' αφεθήτε στο ναυοριστικό εκείνο λίκνισμα που έρχεται από τα δέντρα.

Εσπλωθήτε σε μια αίθρα κάτω από τα δέντρα κι' αφεθήτε στο ναυοριστικό εκείνο λίκνισμα που έρχεται από τα δέντρα.

Εσπλωθήτε σε μια αίθρα κάτω από τα δέντρα κι' αφεθήτε στο ναυοριστικό εκείνο λίκνισμα που έρχεται από τα δέντρα.

Εσπλωθήτε σε μια αίθρα κάτω από τα δέντρα κι' αφεθήτε στο ναυοριστικό εκείνο λίκνισμα που έρχεται από τα δέντρα.

Εσπλωθήτε σε μια αίθρα κάτω από τα δέντρα κι' αφεθήτε στο ναυοριστικό εκείνο λίκνισμα που έρχεται από τα δέντρα.

Εσπλωθήτε σε μια αίθρα κάτω από τα δέντρα κι' αφεθήτε στο ναυοριστικό εκείνο λίκνισμα που έρχεται από τα δέντρα.

Εσπλωθήτε σε μια αίθρα κάτω από τα δέντρα κι' αφεθήτε στο ναυοριστικό εκείνο λίκνισμα που έρχεται από τα δέντρα.

Εσπλωθήτε σε μια αίθρα κάτω από τα δέντρα κι' αφεθήτε στο ναυοριστικό εκείνο λίκνισμα που έρχεται από τα δέντρα.

Εσπλωθήτε σε μια αίθρα κάτω από τα δέντρα κι' αφεθήτε στο ναυοριστικό εκείνο λίκνισμα που έρχεται από τα δέντρα.

Εσπλωθήτε σε μια αίθρα κάτω από τα δέντρα κι' αφεθήτε στο ναυοριστικό εκείνο λίκνισμα που έρχεται από τα δέντρα.

Εσπλωθήτε σε μια αίθρα κάτω από τα δέντρα κι' αφεθήτε στο ναυοριστικό εκείνο λίκνισμα που έρχεται από τα δέντρα.

Εσπλωθήτε σε μια αίθρα κάτω από τα δέντρα κι' αφεθήτε στο ναυοριστικό εκείνο λίκνισμα που έρχεται από τα δέντρα.

Εσπλωθήτε σε μια αίθρα κάτω από τα δέντρα κι' αφεθήτε στο ναυοριστικό εκείνο λίκνισμα που έρχεται από τα δέντρα.

Εσπλωθήτε σε μια αίθρα κάτω από τα δέντρα κι' αφεθήτε στο ναυοριστικό εκείνο λίκνισμα που έρχεται από τα δέντρα.

Εσπλωθήτε σε μια αίθρα κάτω από τα δέντρα κι' αφεθήτε στο ναυοριστικό εκείνο λίκνισμα που έρχεται από τα δέντρα.

Εσπλωθήτε σε μια αίθρα κάτω από τα δέντρα κι' αφεθήτε στο ναυοριστικό εκείνο λίκνισμα που έρχεται από τα δέντρα.

αν έχετε την καλωσύνη να με βοηθήσετε.

Η Τζάν ένοιωσε μια βαθιά συγκίνηση. Ακούοντας τα λόγια αυτά που συνοδεύονταν μ' ένα βλέμμα γεμάτο πάθος.

Τώρα μάλιστα καταλάβαινε πως τον αγαπούσε από πολλή καιρό. «Έδωσε το χέρι της στον πατέρα μου, είπε.

—Αυτό ζητώ μονάχα κι' εγώ, είπε γλυκά, να σας βοηθήσω σ' όλη μου τη ζωή. Η ζωή μου είναι δική σας πρόσθεσε.

Όταν γύρισε στο σπίτι της η Τζάν δεν είχε λέξη στον πατέρα της για τα σχέδιά της. Μά είχε πάρει την απόφαση της και οι δύο νέοι παντρεύτηκαν κρυφά.

Την ίδια βραδιά της τελετής του γάμου, οι δύο νέοι πήγαν στο θέατρο, μ' ένα φίλο του Σικ, έναν κάποιον Μπάξμαν, ιδιοκτήτη ενός νυκτεριού καμπαρέ, και της μνηστής του, της Νταϊν Τόμας. Η Τζάν πέρασε μαζί τους μια περίφημη βραδιά. Γύρισε στο σπίτι την αυγή και εξακολούθησε να μη λέγει τίποτα. Αλλά την άλλη μέρα, σπίτι της, η συνομιλία που συζητούνταν ξανάρχισε. Δεν γινότανε λόγος παρά για ένα νέο έγκλημα. Ένας αστυνομικός είχε σκοτωθή από κακούργους που τούδε είχε συλλάβει και αδειάζουν ένα κατάστημα γυναικικών. Ο διευθυντής της αστυνομίας της πόλεως είχε αναθέσει εις τον Μάννινγκ, τον πατέρα της Τζάν, τον Τόμμυ Γκλένου και τον νεαρό Ντέννυ Μάκ Γκάν ν' ανακαλύψουν τον δολοφόνο.

Βρίσκονταν και οι τρεις, στο γέρον Μάννινγκ, συζητώντας με τι τρόπο θ' άρχιζαν την έρευνά τους και καταστροφώντες τα σχέδιά τους, όταν χτύπησε η πόρτα. Ο Μάννινγκ πήγε ν' άνοιξη και ίδρεθήκε μπροστά στην Νταϊν Τόμας. Οπισθοχώρησε τρομαγμένος, γιατί ήξευρε την φίλη της δυστυχισμένης.

—Τί έχετε να κάνετε εδώ; τη ρώτησε.

—Τί έχετε να κάνετε εδώ; τη ρώτησε.

—Τί έχετε να κάνετε εδώ; τη ρώτησε.

—Τί έχετε να κάνετε εδώ; τη ρώτησε.

—Τί έχετε να κάνετε εδώ; τη ρώτησε.

—Τί έχετε να κάνετε εδώ; τη ρώτησε.

—Τί έχετε να κάνετε εδώ; τη ρώτησε.

—Τί έχετε να κάνετε εδώ; τη ρώτησε.

—Τί έχετε να κάνετε εδώ; τη ρώτησε.

—Τί έχετε να κάνετε εδώ; τη ρώτησε.

—Τί έχετε να κάνετε εδώ; τη ρώτησε.

—Τί έχετε να κάνετε εδώ; τη ρώτησε.

—Τί έχετε να κάνετε εδώ; τη ρώτησε.

—Τί έχετε να κάνετε εδώ; τη ρώτησε.

—Τί έχετε να κάνετε εδώ; τη ρώτησε.

—Τί έχετε να κάνετε εδώ; τη ρώτησε.

—Τί έχετε να κάνετε εδώ; τη ρώτησε.

—Τί έχετε να κάνετε εδώ; τη ρώτησε.

—Τί έχετε να κάνετε εδώ; τη ρώτησε.

—Τί έχετε να κάνετε εδώ; τη ρώτησε.

—Τί έχετε να κάνετε εδώ; τη ρώτησε.

—Τί έχετε να κάνετε εδώ; τη ρώτησε.

—Τί έχετε να κάνετε εδώ; τη ρώτησε.

—Τί έχετε να κάνετε εδώ; τη ρώτησε.

—Τί έχετε να κάνετε εδώ; τη ρώτησε.

—Τί έχετε να κάνετε εδώ; τη ρώτησε.

—Τί έχετε να κάνετε εδώ; τη ρώτησε.

—Τί έχετε να κάνετε εδώ; τη ρώτησε.

Ο Τόμμυ έπιασε απαλά την Τζάν για να την οδηγήσει σε μια νέα ζωή.

Βρίσκαμε είς την περίοδον της αναπαύσεως, διότι όλοι, ποίος λίγο ποίος πολύ, κάμουν της διακοπής τους: Υπάλληλοι, Υπουργοί, τραπεζίτικοι, δημόσιοι υπάλληλοι. Όλοι δικαιούνται ενός μηνός ανάπαυσης και έπωφελούνται να ξεκουράσουν το σώμα τους και τη σκέψη τους. Έχουν τότε ανάγκη αναπαύσεως!

Όλοι μας έχουμε ανάγκη να ξεκουραστούμε τα νευρά μας, ν' αλλάξουμε για λίγο καιρό περιβάλλον, να ιδούμε καινούργια πρόσωπα, να μιλήσουμε για άλλα πράγματα, πρόματα να σπάσουμε και ν' αφήσουμε τη σκέψη μας ελεύθερη ν' αναπαυθή. Για την άναπαυση αυτή την ψυχική και την σωματική, τί άλλο είναι καλύτερο από την έσοχη, το δούλο;

Εσπλωθήτε σε μια αίθρα κάτω από τα δέντρα κι' αφεθήτε στο ναυοριστικό εκείνο λίκνισμα που έρχεται από τα δέντρα.

Εσπλωθήτε σε μια αίθρα κάτω από τα δέντρα κι' αφεθήτε στο ναυοριστικό εκείνο λίκνισμα που έρχεται από τα δέντρα.

Εσπλωθήτε σε μια αίθρα κάτω από τα δέντρα κι' αφεθήτε στο ναυοριστικό εκείνο λίκνισμα που έρχεται από τα δέντρα.

Εσπλωθήτε σε μια αίθρα κάτω από τα δέντρα κι' αφεθήτε στο ναυοριστικό εκείνο λίκνισμα που έρχεται από τα δέντρα.

Εσπλωθήτε σε μια αίθρα κάτω από τα δέντρα κι' αφεθήτε στο ναυοριστικό εκείνο λίκνισμα που έρχεται από τα δέντρα.

Εσπλωθήτε σε μια αίθρα κάτω από τα δέντρα κι' αφεθήτε στο ναυοριστικό εκείνο λίκνισμα που έρχεται από τα δέντρα.

Εσπλωθήτε σε μια αίθρα κάτω από τα δέντρα κι' αφεθήτε στο ναυοριστικό εκείνο λίκνισμα που έρχεται από τα δέντρα.

Εσπλωθήτε σε μια αίθρα κάτω από τα δέντρα κι' αφεθήτε στο ναυοριστικό εκείνο λίκνισμα που έρχεται από τα δέντρα.

Εσπλωθήτε σε μια αίθρα κάτω από τα δέντρα κι' αφεθήτε στο ναυοριστικό εκείνο λίκνισμα που έρχεται από τα δέντρα.

Εσπλωθήτε σε μια αίθρα κάτω από τα δέντρα κι' αφεθήτε στο ναυοριστικό εκείνο λίκνισμα που έρχεται από τα δέντρα.

Εσπλωθήτε σε μια αίθρα κάτω από τα δέντρα κι' αφεθήτε στο ναυοριστικό εκείνο λίκνισμα που έρχεται από τα δέντρα.

Εσπλωθήτε σε μια αίθρα κάτω από τα δέντρα κι' αφεθήτε στο ναυοριστικό εκείνο λίκνισμα που έρχεται από τα δέντρα.

Εσπλωθήτε σε μια αίθρα κάτω από τα δέντρα κι' αφεθήτε στο ναυοριστικό εκείνο λίκνισμα που έρχεται από τα δέντρα.

Εσπλωθήτε σε μια αίθρα κάτω από τα δέντρα κι' αφεθήτε στο ναυοριστικό εκείνο λίκνισμα που έρχεται από τα δέντρα.

Εσπλωθήτε σε μια αίθρα κάτω από τα δέντρα κι' αφεθήτε στο ναυοριστικό εκείνο λίκνισμα που έρχεται από τα δέντρα.

Εσπλωθήτε σε μια αίθρα κάτω από τα δέντρα κι' αφεθήτε στο ναυοριστικό εκείνο λίκνισμα που έρχεται από τα δέντρα.

Εσπλωθήτε σε μια αίθρα κάτω από τα δέντρα κι' αφεθήτε στο ναυοριστικό εκείνο λίκνισμα που έρχεται από τα δέντρα.

Εσπλωθήτε σε μια αίθρα κάτω από τα δέντρα κι' αφεθήτε στο ναυοριστικό εκείνο λίκνισμα που έρχεται από τα δέντρα.

Εσπλωθήτε σε μια αίθρα κάτω από τα δέντρα κι' αφεθήτε στο ναυοριστικό εκείνο λίκνισμα που έρχεται από τα δέντρα.

Εσπλωθήτε σε μια αίθρα κάτω από τα δέντρα κι' αφεθήτε στο ναυοριστικό εκείνο λίκνισμα που έρχεται από τα δέντρα.

Εσπλωθήτε σε μια αίθρα κάτω από τα δέντρα κι' αφεθήτε στο ναυοριστικό εκείνο λίκνισμα που έρχεται από τα δέντρα.

Εσπλωθήτε σε μια αίθρα κάτω από τα δέντρα κι' αφεθήτε στο ναυοριστικό εκείνο λίκνισμα που έρχεται από τα δέντρα.

Εσπλωθήτε σε μια αίθρα κάτω από τα δέντρα κι' αφεθήτε στο ναυοριστικό εκείνο λίκνισμα που έρχεται από τα δέντρα.

Εσπλωθήτε σε μια αίθρα κάτω από τα δέντρα κι' αφεθήτε στο ναυοριστικό εκείνο λίκνισμα που έρχεται από τα δέντρα.

Εσπλωθήτε σε μια αίθρα κάτω από τα δέντρα κι' αφεθήτε στο ναυοριστικό εκείνο λίκνισμα που έρχεται από τα δέντρα.

Εσπλωθήτε σε μια αίθρα κάτω από τα δέντρα κι' αφεθήτε στο ναυοριστικό εκείνο λίκνισμα που έρχεται από τα δέντρα.

Εσπλωθήτε σε μια αίθρα κάτω από τα δέντρα κι' αφεθήτε στο ναυοριστικό εκείνο λίκνισμα που έρχεται από τα δέντρα.

Εσπλωθήτε σε μια αίθρα κάτω από τα δέντρα κι' αφεθήτε στο ναυοριστικό εκείνο λίκνισμα που έρχεται από τα δέντρα.

Εσπλωθήτε σε μια αίθρα κάτω από τα δέντρα κι' αφεθήτε στο ναυοριστικό εκείνο λίκνισμα που έρχεται από τα δέντρα.

Εσπλωθήτε σε μια αίθρα κάτω από τα δέντρα κι' αφεθήτε στο ναυοριστικό εκείνο λίκνισμα που έρχεται από τα δέντρα.

Εσπλωθήτε σε μια αίθρα κάτω από τα δέντρα κι' αφεθήτε στο ναυοριστικό εκείνο λίκνισμα που έρχεται από τα δέντρα.

Εσπλωθήτε σε μια αίθρα κάτω από τα δέντρα κι' αφεθήτε στο ναυοριστικό εκείνο λίκνισμα που έρχεται από τα δέντρα.

Η ΜΟΔΑ

Όσο και αν μας φαίνεται παράξενο, εν τούτοις είναι πραγματικότητα ότι εις το Παρίσι, άρχισαν ήδη η προσεχέσις για το φθινόπωρο. Και η πρώτη σκέψις που έρχεται εις τον κάθε διευθυντή Οίκου είναι να λανσάρει ταγιάρι. Τα ταγιάρι που θα εμφανισθούν το φθινόπωρο θα είναι από διάφορα λαινά φανταζιέ: με σύντομο μάλλον βαθύχρωμο, αλλά επάνω εις αυτό διάφορες ραβδώσεις, πίκες και καρδιά, άσπρα και λουλούδια θα έρχονται να κόβουν την μονοτονία.

Δεν θα αποκλείονται εν τούτοις και τα μονόχρωμα μπλέ και βαθύχρωμα υφάσματα, χωρίς να λησμονούμεν ότι το μαύρο ταγιάρι είναι το άκρον άωτον της κομψότητας. Δι' ν' α το εύρησθαι όμως κανείς θα το ποικίλ' με ένα ζιζέ λευκό, ροζ, ανοικτό πράσινο ή μπλέ. Το ζιζέ αυτό θα γίνεται από βελούδο ή μουάρ ή ταν πρόσκειται για ταγιάρι άμυγιά. Είναι ένας νεωτερισμός έλκυστικώτατος, διότι παρουσιάζει μεγάλην κομψότητα.

Σημειώσμεν ότι και η τόνος χαριτωμένης μόδας της κοντής κάπας θα εφαρμοσθή και εις τα ταγιάρι. Εν τούτοις προτού φθάσ' η στιγμή να έγκειναι στην τά φθινοπωρινά αυτά ταγιάρι να έπωφελούνται ακόμη των ωραίων ημερών δια να φορέσουν ταγιάρι από τυσό με λενζέρι μπλούζες.

Συμπλήρωμα των ταγιέρ είναι ή δημοφής δεκαπεντής ζώνες με μετ'άλλινες αγράφες. Η ζώνη του ταγιέρ μας πρέπει να συμφωνή με τα γάντια, τα υποδήματα και το τσαντάκι.

Η ΚΑΛΗ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ

Πολλοί άρέσκονται εις σχέτον καφέ τα πρωινά. Άλλοι προτιμούν τσάι. Άλλοι καφέ με γάλα και άλλοι προτιμούν καφέ κατά το αγλικόν σύστημα. Πρέπει λοιπόν να προσπαθήσ' να καταλάβετε τας συνήθειας των και να συμμορφωθήτε. Ακολουθώσ' θα έχετε ύπ' όψιν ότι πρέπει όσο το δυνατόν να διασκεδά-

Η ΚΑΛΗ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ

Πολλοί άρέσκονται εις σχέτον καφέ τα πρωινά. Άλλοι προτιμούν τσάι. Άλλοι καφέ με γάλα και άλλοι προτιμούν καφέ κατά το αγλικόν σύστημα. Πρέπει λοιπόν να προσπαθήσ' να καταλάβετε τας συνήθειας των και να συμμορφωθήτε. Ακολουθώσ' θα έχετε ύπ' όψιν ότι πρέπει όσο το δυνατόν να διασκεδά-

Πολλοί άρέσκονται εις σχέτον καφέ τα πρωινά. Άλλοι προτιμούν τσάι. Άλλοι καφέ με γάλα και άλλοι προτιμούν καφέ κατά το αγλικόν σύστημα. Πρέπει λοιπόν να προσπαθήσ' να καταλάβετε τας συνήθειας των και να συμμορφωθήτε. Ακολουθώσ' θα έχετε ύπ' όψιν ότι πρέπει όσο το δυνατόν να διασκεδά-

Πολλοί άρέσκονται εις σχέτον καφέ τα πρωινά. Άλλοι προτιμούν τσάι. Άλλοι καφέ με γάλα και άλλοι προτιμούν καφέ κατά το αγλικόν σύστημα. Πρέπει λοιπόν να προσπαθήσ' να καταλάβετε τας συνήθειας των και να συμμορφωθήτε. Ακολουθώσ' θα έχετε ύπ' όψιν ότι πρέπει όσο το δυνατόν να διασκεδά-

ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΡΑΚΟΣ Ο ΙΠΠΟΤΗΣ ΜΠΑΡΝΤΑΛΙΑΝ

[Τὰ προηγούμενα.—Ένα άδικο στο μύθος χωρίζεται της δυο οικογένειας του άρχοντος της Πιέννης και του Κοντοσταύλου του Μονιμορανού. Αυτό δεν έμποδίζει τον νεαρό Φραγκίσκο του Μονιμορανού, να παντρευτεί μια νύχτα μυστικά με την μοναχοκόρη του άρχοντος της Πιέννης, Ιωάννα. Μά και ο άδελφός του Φραγκίσκου, άγαπώντας την Ιωάννα, η Ιωάννα άποκτά ένα κοριτσάκι, τη Λουίζα. Ο Φραγκίσκος, που έλειπε στον πόλεμο και έθεωρείτο νεκρός, επιστρέφει κοντά στη σύζυγό του. Ο άδελφός του Έρρικος, για να εκδικηθεί, κατηγορεί την Ιωάννα ότι ύπηρεζε δική του ερωμένη, ποτού παντρεμένη τον Φραγκίσκο. Ο Φραγκίσκος μοναχάει και πληγώνει βαριά τον άντρα της άδελφού του. Έγερτα φεύγει και η Ιωάννα πηγαίνει εις άναζητήσιν του. Άντα του σύζυγού της όμως, συναντά τον Κοντοσταύλο, ο όποιος την εκβιάζει να υπογράψει μόνον αίτηση διαζυγίου. Περνούν πολλά χρόνια. Η Λουίζα μεγαλώνει σ' ένα φτωχικό σπίτι, στο πλευρό της μητέρας της. Ο νεαρός Ιππότης Παύλος Μπαρνταλιάν είναι ερωτευμένος μαζί της. Ο λαός του Παρισιού, επαναστατημένος, ζητωκραυγάζει τον Γκυζή μ' ένθουσιασμό].

(Η συνέχεια)

—“Αν πρόκειται να πεθάνω, είτε η βασίλισσα της Ναβάρρας, θέλω, προηγουμένως να σάς ευχαριστήσω και να σάς πω ότι την στιγμή του θανάτου μου, γνώρισα τον ηρωϊκότερο εταπόλεμο που είδα ποτέ...”

—“Ω! ψεύθηκες ο Μπαρνταλιάν, άκόμη δεν πεθάνω; Έχωμε τρία λεπτά το λιγότερο στη διάθεσή μας! Σιωπή, λυκόπουλά μου! πρόθεσε άπαντώντας στις φωνές του λαού. Όλίγη ύπαιθυ, διάδωλε, μάς κοιράνετε!

Έν τω μεταξύ, δεν έχανε ούτε δευτερόλεπτο. Με μια ματιά εξέτασε το μέρος που βρισκόταν. Ήταν ένα πελώριο δωμάτιο που είχε χρησιμοποιήσει κάποτε για βιβλιοθήκη. Δεν είχε ταβάνι. Η ίδια η στέγη του έκλεινε από πάνω, και η στέγη αυτή υποδοχότανε από τρεις καθέτους δοκούς, των οποίων η βάσις ξεπερνώντας το πάτωμα έφθανε στα ύψη.

Κυττάζοντας στο βάθος, προς το μέρος δηλαδή του ποταμού, ο Μπαρνταλιάν διέκρινε μια καταπληκτική άνοιγμένη που όδηγούσε στα ύψη.

Φώναξε της δυο γυναίκες που έτρεξαν κοντά του.

—Κατερίττε! είπε.
—Και σεις; ρώτησε η βασίλισσα.
—Κατερίττε, κυρία. Αφήστε σάς παρακαλώ της ερωτήσεις αυτή τη στιγμή!

Η Ιωάννα ντ' Άλμπρε και η συνοδός της ύπαιθυσαν. Στο τελευταίο σκαλί άντελήφθηκαν ότι δεν βρισκότανε σ' ένα ύπαιθυ αλλά σ' ένα δωμάτιο όμοιο με το προηγούμενο. Κάτω από το πάτωμα άκούανε παφλασμούς... το σπίτι ήταν χτισμένο σε πασσάλους! Και ήταν ο Σηκουάνας που πάφλαζε κάτω απ' τα πόδια τους! Και άπάνω απ' τα κεφάλια τους, εκεί-ψηλά, άντηρούσε η τρομακτική θέληση των ανθρώπων φωνών, που ζητούσαν τον θάνατό τους!...

Η Ιωάννα ντ' Άλμπρε τέντωσε τ' αυτιά της ένα δευτερόλεπτο.

Μια στιγμή που η φωνή χαμήλωσαν λίγο της φάνηκε πως άκουσε ένα τριζύμο πριονιστό... μα αυτό δεν βάσταξε παρά ένα λεπτό γιατί τα άσυγκράτητα ούδρασμα του λαού σκέτασαν και πάλι όλους τους κρότους.

Τότε, πυρετωδώς, άρχισε να γυρεύει... τί; κι' αυτή δεν ήξερε! Στις τρομερές αυτές στιγμές που ο θάνατος πλησιάζει και φαίνεται άναπόφευκτος, το μυαλό άποκτά μια παράξενη διαύγεια! Η Ιωάννα ντ' Άλμπρε διασάνθηκε ότι μπορούσε κανείς να επικοινωνήσει με τον ποταμό... Τό πόδι της έβρανε προσέκρινε σ' ένα σιδερένιο κρίκο... Έσκυψε, και αφήνοντας μια φωνή θριαμβευτικής χαράς, τον άνηρωσε με μια δύναμη άσυνήθιστη, άνοιξε την δεύτερη αυτή καταπακτή... και εκεί, κάτω απ' τα δρόνιχτα μάτια της, να, εκεί—μ' ένα άπολυτρωτικό στεναγμό, όπως ένας καταδικασμένος σε θάνατο που του δίνουν χάρι την τελευταία στιγμή—διέκρινε μια σκάλα που κατέβαινε στους πασσάλους!...

Και κάτω απ' την σκάλα αυτή, μια βάρκα!

—Κύριε! κύριε! κοιμήστες έξωλη.

—Νά με! φώναξε ο Μπαρνταλιάν. “Αν πεθάνω, θα πάμε με παρέα μεγάλη!...”

Και ο Ιππότης φάνηκε επάνω στη σκάλα, κρατώντας ένα χοντρό σκουπότο στο χέρι. Τραβούσε το σκουπότο με μια καταπληκτική δύναμη, καταβάλλοντας μια τέτοια προσπάθεια που οι μύς του φούσκωναν με δύναμη και η φλέβη του προσώπου του φάνηκε ότι θα σπάσουν!...

Την στιγμή αυτή άκουστήκαν η έξωλες φωνές του λαού που ούρλιαζε άπεληκτικά:

—Θάνατος! Θάνατος! Θάνατος!

Την ίδια στιγμή όμως, ο Μπαρνταλιάν, μ' ένα λυσσασμένο τράνταγμα, όμως με τίτανα που ζητά να ξεριζώσει κανέναν τεράστιο πλάτανο, τραβήξε το σκουπότο!...

Ένα φοβερό τριζύμο άντηρήσε, το σπίτι φάνηκε να ταιναντεύεται για ένα λεπτό, ύστερα άνέμεσα σε φουρτές κραγιές άπελπισίας, ένα μπουμπουνιγτό παρατεταμένο, κάτι σαν θρονή... Τό σπίτι σωριάζεταν! η στέγη έπεσε διλόκληρη μ' ένα άπαιστο κρότο πληγώνοντας, πλακώνοντας, σκοτώνοντας, κατά εκατοντάδες τους εταπαιμένους!

Ένα πελώριο σύννεφο σκόνης ύψώθηκε και απ' το σύννεφο αυτό άντηρήσαν τρομεροί θόρυβοι, ματαιασμένες βλαστήμιες, και όσες κατάρες ή ανθρώπινη γλώσσα μπορεί να παραφέρει στο κατακόρυφο της άπελπισίας.

—Υστερα μια βαθιά σιωπή άπλώθηκε...

—Τί είχε συμβεί;

Ο Μπαρνταλιάν είχε πριονίσει της τρεις δοκούς που υποβάσταζαν τη στέγη, της έδωσε με το ίδιο σκουπότο και τραβώντας με μανία κατήλωσε να της σωριάζει κάτω!

Και τότε μ' ένα πήδημα, οίχτηκε στο κενόν, έπεσε στο τελευταίο σκαλοπάτι κοντά στην Ιωάννα ντ' Άλμπρε, ενώ συγχρόνως η στέγη του έρειπτο σπασμένο σπασμένο καμινίζετανε στο πάτωμα που μόλις πρόφτασε να εγκαταλείψει!

Η βασίλισσα, μ' ένα νεύμα του έδειξε τον ποταμό, την σκάλα, την βάρκα!...

Σε μια στιγμή βρέθηκαν κι' οι τρεις μέσα... Ο Ιππότης έκοψε το σκουπότο που την κρατούσε, και η βάρκα, τραβηγμένη απ' το ρεύμα, άρχισε να γλιστράει προς την διεύθυνση του Λούδρου.

Ο Μπαρνταλιάν οδηγούσε την βάρκα μ' ένα κομψό που βόηκε στο βάθος της. Πέντε λεπτά άργότερα έφθαναν κάτω από το Λούδρου, στο μέρος ακριβώς όπου ο άρχιεπίσκοπος Φίλιππε Ντελμόρ έχριζε ένα παλάτι για την Αικατερίνη των Μεδίκων.

Όταν άποδοχάσθηκαν, ο Μπαρνταλιάν στάθηκε στην όχθη, με το καπέλό στο χέρι, άπαράλληλα όπως θύκανε ένας ευταγής ο όποιος άπομ συνάδευσε δύο κούρες στον περίπατο έτοιμάζεται να της άποχαρητήσει.

—Κύριε, είτε τότε η Ιωάννα, με την ήρεμία εκείνη που δεν την έγκατέλειπε ούτε ένα λεπτό σ' όλη την διάρκεια της τρομερής σκηνής που διηγήθηκαμε, είμαι η βασίλισσα της Ναβάρρας... Καί σεις;

—Ονομάζομαι Ιππότης Μπαρνταλιάν, κυρία μου.

—Προσφέρατε, κύριε, στον όκο των Βορβόνων μια ύπηρεσία που δεν θα την έχαζα ποτέ...

Ο Ιππότης έκανε μια κίνηση.

—Μην διαμαρτυρόσε, συνέχισε η βασίλισσα. Μπροστά σε μένα τούλάχιστον, πρόθεσε με περσία.

Ο Μπαρνταλιάν κατάλαβε τον ύπαιθυ της: σόζοντας αυτήν, ήταν σαν να προπαλάσε τον θάνατο.

—Ούτε μπροστά σε σάς, ούτε μπροστά σε κανέναν άλλο, κυρία, είτε αλλά. Καταλάβαινα ότι, πραγματικά, πρόσφερα μια μεγάλη ύπηρεσία στην “Υμετέρα Μεγαλειότητα” αυτής έσσοιας την ζωή, αλλά πρέπει να άποκαλύψω ότι άγνοούσα ποιάν μεγάλη βασίλισσα έχα την τιμή να ύπηρεσιάζω την όρε...

—Να!... δεν τό σκέφτηκα καθόλου, είτε η Άλίκη λίγο τεταμένη.

—Άλίκη, συνέχισε η Ιωάννα ντ' Άλμπρε έκανε μεγάλη άπερσικηρία να προσφέρει δυνατά τό δνομά μου έμπρός στον έξαγριωμένο λαό...

—Δεν καταλάβαινα τί έλεγα, κυρία! άπάντησε τό νέο κορίτσι τραυλίζοντας σχεδόν απ' την ταραχή τη φορά αυτή.

Η βασίλισσα της Ναβάρρας της έριξε ένα βλέμμα διαπεραστικό και έμεινε δύο λεπτά σιωπηλή.

—Δεν τό λέγω για να σε μάλλώσω, παιδί μου, είτε άσφα. Μά και ένας που θέλει να με προσδώσει δεν θα ένεργούσε διαφορετικά από σένα...

—Ο Μεγαλειότητά!

—Άλλη φορά να είσαι προσεκτικότερη, πρόσθεσε η βασίλισσα με τέτοια ήρεμία που η Άλίκη ντ' Λουίξ (ο Ρουζιέρι μάς έμαθε τούνομά της) καθήσχεσε άμέσως.

—Κύριε Ιππότη, είτε τότε η Ιωάννα ντ' Άλμπρε, θα καταγραφώ της καλοσύνης σας...

—Είμαι στάς διατάγας σας, κυρία.

—Εύχαριστώ. Συνεισέτετε μος, σάς παρακαλώ, έξ άποστάσεως ως εκεί που θα πάμε... Υπό την προστασία ενός σπαθιού σαν τό δικό σας δεν θα φοβόμουν να διασχίσω ούτε τον έξωλο σπατό.

Ο Μπαρνταλιάν άναγκάστηκε να δεχτεί τό κομπλιμέντο. “Άφισε έναν στεναγμό και μουρμούρισε:

—Τί κοίμα να μην μπορώ ν' άφήσω τό Παρίσι! Βοαία! Καλά μου τό είχε πη ο κύριος πατέρας μου... Νά δυοστις στις γυναίκες! Είναι μά καιρός, μά τον Πιλάτο και τον Βαραββά! Νάμαι δεμένος με τό τετράετα αλλά της δημοφους γειτονιάς μου... τό περίφημο φέδια που σφίγγουν και πνίγουν. Και να σκέφτεται κανείς, πρόσθεσε οίχοντας ένα βλέμμα όλο στο κοινοελασμένο ρούχα του, να σκέφτεται κανείς ότι βγήκα άποφασισμένος ν' άποκτήσω καμιάν ένδυμασία πριγκιπική!

Έξακολουθώντας να μονολογεί, ο Ιππότης άκούουόσε σε άπόστασι δέκα θημάτων, με τό χέρι στο σπαθί της δυο γυναίκες που προχωρούσαν διαστικά στο Παρίσι.

Άρχισε να βραδυάζει.

Ο Μπαρνταλιάν που στη δίαι του ν' άκούουόσε την μητέρα της Λουίζας έφανε χωρίς να φρά, άρχισε να νουώθη μια πείνα τρομερή.

“Υστερα από πολλούς δρόμους η Ιωάννα ντ' Άλμπρε και η σύντροφός της έφτασαν επί τέλους στο Τεμπλό.

Άπέναντι στην σκοτεινή φυλακή βρισκότανε ένα μονάπατο σπίτι με άπλη έμφάνιση.

Σ' ένα νεύμα της βασίλισσας, η Άλίκη ντ' Λουίξ χτήσσε στην πόρτα, που άνοιξε σχεδόν άμέσως.

Η Ιωάννα ντ' Άλμπρε ένευσε στον Μπαρνταλιάν να πλησιάσει.

—Κύριε, είτε, τώρα έχετε τό δικαίωμα να γνωρίζετε της ύπαιθους μου. Πέραστε μέσα λαλούν, σάς παρακαλώ.

—Μεγαλειότητά, άπάντησε ο Μπαρνταλιάν, δεν έχω παρά ένα δικαίωμα: τό δικαίωμα να είμαι στάς διατάγας σας!

—Είστε ένας χαριτωμένος συνοδός. Μάθετε λαλούν ότι η παρουσία ενός άνδρος, και ενός άνδρος σαν και σάς!—σ' αυτό τό σπίτι μπορεί να μου χρησιμεύσει.

την τύχη μου στο Παρίσι.
—Έχει καλώς, κύριε. Άλλ' όταν κανείς απ' τους δικούς μου θέληση να σάς συναντήσει, πού θα σάς έβρισκε;

—Στό πανδοχείο της Μάντιδος, κυρία, στην όδό Σαιν-Ντενί.

Η Ιωάννα ντ' Άλμπρε στράφηκε—ότε στην σύντροφό της.

Αυτή ήταν πραγματικά ένα θαυμάσιο πλάσμα με μεγάλα έκφραστικά μάτια, ένα στόμα κατακόκκινο κι' ήδονικό, ύπεροχα καστα-νιά μαλλιά και παρόσχημα και βάδισμα έξαγρητικά χαριτωμένα.

Φανότανε άνησυχία και έριχνε τότε-τότε ένα γρήγορο βλέμμα στην Ιωάννα ντ' Άλμπρε.

—Άλίκη, είτε η βασίλισσα, έκανες μεγάλη άπερσικηρία να περάσωμε απ' τη γέφυρα...

—Νόμιζα πως δεν θαχε κόπο, Μεγαλειότητά, είτε άρκετά σταθερά τό νέο κορίτσι.

—Άλίκη, έψαφτε η βασίλισσα, έκανες μεγάλη άπερσικηρία να τραβήξεις της κουρτίνες...

—Ναι!... δεν τό σκέφτηκα καθόλου, είτε η Άλίκη λίγο τεταμένη.

—Άλίκη, συνέχισε η Ιωάννα ντ' Άλμπρε έκανε μεγάλη άπερσικηρία να προσφέρει δυνατά τό δνομά μου έμπρός στον έξαγριωμένο λαό...

—Δεν καταλάβαινα τί έλεγα, κυρία! άπάντησε τό νέο κορίτσι τραυλίζοντας σχεδόν απ' την ταραχή τη φορά αυτή.

Η βασίλισσα της Ναβάρρας της έριξε ένα βλέμμα διαπεραστικό και έμεινε δύο λεπτά σιωπηλή.

—Δεν τό λέγω για να σε μάλλώσω, παιδί μου, είτε άσφα. Μά και ένας που θέλει να με προσδώσει δεν θα ένεργούσε διαφορετικά από σένα...

—Ο Μεγαλειότητά!

—Άλλη φορά να είσαι προσεκτικότερη, πρόσθεσε η βασίλισσα με τέτοια ήρεμία που η Άλίκη ντ' Λουίξ (ο Ρουζιέρι μάς έμαθε τούνομά της) καθήσχεσε άμέσως.

—Κύριε Ιππότη, είτε τότε η Ιωάννα ντ' Άλμπρε, θα καταγραφώ της καλοσύνης σας...

—Είμαι στάς διατάγας σας, κυρία.

—Εύχαριστώ. Συνεισέτετε μος, σάς παρακαλώ, έξ άποστάσεως ως εκεί που θα πάμε... Υπό την προστασία ενός σπαθιού σαν τό δικό σας δεν θα φοβόμουν να διασχίσω ούτε τον έξωλο σπατό.

Ο Μπαρνταλιάν άναγκάστηκε να δεχτεί τό κομπλιμέντο. “Άφισε έναν στεναγμό και μουρμούρισε:

—Τί κοίμα να μην μπορώ ν' άφήσω τό Παρίσι! Βοαία! Καλά μου τό είχε πη ο κύριος πατέρας μου... Νά δυοστις στις γυναίκες! Είναι μά καιρός, μά τον Πιλάτο και τον Βαραββά! Νάμαι δεμένος με τό τετράετα αλλά της δημοφους γειτονιάς μου... τό περίφημο φέδια που σφίγγουν και πνίγουν. Και να σκέφτεται κανείς, πρόσθεσε οίχοντας ένα βλέμμα όλο στο κοινοελασμένο ρούχα του, να σκέφτεται κανείς ότι βγήκα άποφασισμένος ν' άποκτήσω καμιάν ένδυμασία πριγκιπική!

Έξακολουθώντας να μονολογεί, ο Ιππότης άκούουόσε σε άπόστασι δέκα θημάτων, με τό χέρι στο σπαθί της δυο γυναίκες που προχωρούσαν διαστικά στο Παρίσι.

Άρχισε να βραδυάζει.

Ο Μπαρνταλιάν που στη δίαι του ν' άκούουόσε την μητέρα της Λουίζας έφανε χωρίς να φρά, άρχισε να νουώθη μια πείνα τρομερή.

“Υστερα από πολλούς δρόμους η Ιωάννα ντ' Άλμπρε και η σύντροφός της έφτασαν επί τέλους στο Τεμπλό.

Άπέναντι στην σκοτεινή φυλακή βρισκότανε ένα μονάπατο σπίτι με άπλη έμφάνιση.

Σ' ένα νεύμα της βασίλισσας, η Άλίκη ντ' Λουίξ χτήσσε στην πόρτα, που άνοιξε σχεδόν άμέσως.

Η Ιωάννα ντ' Άλμπρε ένευσε στον Μπαρνταλιάν να πλησιάσει.

—Κύριε, είτε, τώρα έχετε τό δικαίωμα να γνωρίζετε της ύπαιθους μου. Πέραστε μέσα λαλούν, σάς παρακαλώ.

—Μεγαλειότητά, άπάντησε ο Μπαρνταλιάν, δεν έχω παρά ένα δικαίωμα: τό δικαίωμα να είμαι στάς διατάγας σας!

—Είστε ένας χαριτωμένος συνοδός. Μάθετε λαλούν ότι η παρουσία ενός άνδρος, και ενός άνδρος σαν και σάς!—σ' αυτό τό σπίτι μπορεί να μου χρησιμεύσει.

ΓΥΗΛΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

Γιαννάκης.—Τί είναι οι άπογοφάγοι, μπαμπά;

Μπαμπάς.—Οι άπογοφάγοι, παιδί μου, είναι εκείνοι που τρώνε τους έχθρους των.

Γιαννάκης.—Τί είναι οι έθροί;

Μπαμπάς.—Είναι εκείνοι που συχνινόμαστε.

Γιαννάκης.—Όστε άπογοφάγοι είναι εκείνοι που τρώνε εκείνο που συχνινούνται;

Μπαμπάς, έξω φρενών.—Ναι, ναι! Βέβαια!

Γιαννάκης, που συχνινείται τη σούπα σαν τό διάβολό του.—Όστε, όταν έχουμε σούπα στο τραπέζι, είμαι άπογοφάγος, πές μου, μπαμπά;

ΕΚΜΥΣΤΗΡΕΥΣΕΙΣ

—Πάντα με την τελευταία μόδα. Πού ντόνεσαι;

—Στην κρεδοαποκάμαρά μου.

ΜΕΤΑΞΥ ΕΠΑΙΤΩΝ

Α'.—Μπα! Τώρα έγινες κωφάλαος;

Β'.—Βέβαια! “Όταν ήμουν τυφλός, όλο κάλπικα νομίσματα μου δίνανε!

ΜΕΤΑΞΥ ΦΙΛΩΝ

—Μπα! Ένας κόμπος στο μαντήλι σου. Τί σημαίνει αυτό;

—Η γυναίκα μου τον έτριψε, για να μην ξεχάσω να τ'αποδομήσω τό γράμμα της.

—Και τό ταχυδρόμησες;

—Δε θαρούσαι; Έχασε να μου τό δώση.

ΣΥΓΚΡΙΣΙΣ

“Ο γάμος είναι ένα καλόν όπου ύπάρχουν είκοσι όγιες κι' ένα χέλι. “Ο ύποψιος δάει μέσα στο καλόν τό χέρι του με την έλπίδα να πιάσει τό χέλι!

ΣΩΣΤΟ

—Κύριε γιατρέ, βλέπω τον άντρα μου πολύ άσχημα! λέγει η πιστή σύζυγος με άνησυχή.

—Εγώ, άπαντά με δισταχία ο γιατρέ, τον βλέπω πεθαιμένο.

—Ο άρρωστος τινάζεται όρθιος.

—Όχι, κύριε γιατρέ. Δεν είμαι πεθαιμένος. Ξωπανάει είμαι ακόμα.

—Σώπα λοιπόν, του φωνάζει η γυναίκα του. Δεν μπορείς να ξερός έσύ καλλίτερα απ' τον γιατρέ.

ΠΑΡΗΓΟΡΙΑ

“Η φίλες μιάς νέας χήρας προσπαθούν να την παρηγορήσουν.

—Επί τέλους, μην κάνεις έσοι. Κι' άλλες γυναίκες έχασαν τους άντρες των.

—Κάνω έτσι, επειδή ήξερα ποιόν είχα, αλλά δεν ξέρω τώρα ποιόν θα έχω.

ΚΑΚΟΓΛΩΣΣΙΑ

—Α... παντρεύτηκε η Ρεβέκα, Ισαάκ; Και η ζωή κάνει τώρα;

—Ναι... πάντα την ίδια. Μόνο που έχει έναν άντρα παραπάνω!

ΡΙΖΙΚΗ ΘΕΡΑΠΕΙΑ

Α'.—Άδελφο να σου περιγράψω πώς μου πονεί τό κεφάλι μου.

Β'.—Ακολουθήσε τη μέθοδό μου όταν μου πονή τό κεφάλι, πηγαίνω και βρίσκω τη γυναίκα μου. Σ' ένα τέτταρο της ώρας ο πονακέφαλος μου έχει περάσει.

Α'.—Και δε μου λές... είναι εδώ η γυναίκα σου τώρα;

Ιστορικά διηγήματα
Louis Sanolet

ΠΟΙΟΣ ΞΕΡΕΙ;

Σπαρμένη με λάμψεις χρυσαφένιες από της μαγιάτικης ήλιακής αχτίνας, ή λίμνη της Κωνσταντίας, απλώνεται απέραντη και γαλάζια. Στην οριζάντα της που προχωρεί σαν μια απέραντη πρύμνη πλοίου πάνω στα γαλήνια νερά, μια γυνίκα κάθεται ξαπλωμένη, με πρόσωπο άκμα όμοιο, που ένωμένο με το τεταμένο σωματάκι μ' ένα λεπτό μακρύ λαιμό θαυμάσιος λευκόχρυσος. Τα πένθιμα της ρούχα αναδειχνουν άκμα πιο λαμπερή την ασπράδα της. Από μια καστίνα που κρατεί πάνω στα γόνατά της βγάζει ένα-ένα διάφορα κοσμήματα, και τα κυττάζει με απέραντη τρυφερότητα.

Ποιά είναι όμως αυτή η γυνίκα που περνά τη ζωή της τόσο ήρεμα, τόσο μακριά από τον κόσμο, σ' αυτή την έρημη του 'Αρεναμπεργκ; Στο χωριό την ξέρουν για κόμησα Σαιν-Λέ. Άλλοτε έφερε ένα όνομα που έλαμπε σ' όλες της αυλές της Ευρώπης: από τότε, αν το στέμμα έπεσε από το όνειροπόλο μέτωπό της, η γυνίκα αυτή μένει άκμα στη σιμφορά της και στην εξορία η βασίλισσα 'Ορτανσία.

Πρό ολίγων ημερών ήλθαν και της ανεκοίνωσαν τον θάνατο του Ναπολέοντος στην 'Αγία 'Ελένη. Αυτή η είδηση, που η τρυφερότης της ήλω έσεις το στήθος, πλημμύρισε την καρδιά της με μιαν απέραντη λύπη. Γιατί τον αγαπούσε τρυφερά εκείνον τον μητρού, τον τόσο υπέροχα δοξαμένο, Κι' αυτά τα πολύτιμα περάδια που βγάζει τώρα απ' την καστίνα, είναι σουβενίρ, δώρα του νεκρού Καίσαρος, που εύχριστότανα τόσο να την χρίσει και να την γεμίσει με σουβενίρ. Αυτήν την καρφίστα της την είχε χάσει όταν υπήκε εσωτερική στο σχολείο. Αυτά τα πολύτιμα σκουλαρίκια της τάφεσε από την Αίγυπτο. Αυτό το μαργαριτάρι τόλαβε δώρο λίγο μετά τον γάμο της. Έτσι το κομπολόγι των αναμνήσεων κυλά σιγά-σιγά στο νου της εξοριστής βασίλισσας της 'Ολλανδίας. Μέσα σ' όλα αυτά τα πολύτιμα δώρα, φαίνεται ένα πραγματάκι πολύ ταπεινό, απροσδόκητο: Είναι απλούστατα ένα κουκκί, ένα παληό, κοκκαλιασμένο κουκκί, ξεραμένο, ζωωμένο, μαυρισμένο από τα χρόνια.

—Το κουκκί της όδοι Σαντερέν! Φιβίρισε. Θεέ μου, πόσα χρόνια πέρασαν από τότε! Και η φαντασία της την φέρνει πίσω στην παιδική της ηλικία, και ξαναθυμάται την ιστορία αυτού του μαυρισμένου και ξεραμένου κουκκιού, που έκοψε σαν ένα τυχερό φυλαχτό, σαν ένα πολύτιμο ένδυμα...

Ήταν τότε χειμώνας. Ή δόξα του πολέμου είχε κάνει ν' ακουστή στα πόδια του κόσμου τρείς μήνες πρωτότερα, τόνουα του νεαρού στρατηγού Βοναπάρτη. Ή μητέρα της 'Ορτανσίας, η Ίωσην Μπωαρνέ, είχε στείλει μαζί του, και τον έκαλε στις φιλικές συναναστροφές πουδινε συχνά στο μικρό μαγαζό της της όδοι Σαντερέν.

Ένα βράδυ ο στρατηγός Βοναπάρτης δειπνούσε στην όδο Σαντερέν με μερικούς άλλους φίλους. Ή 'Ορτανσία ξανάβλεπε με την φαντασία τον νέο στρατηγό με τα σρωτά μαλλιά, και τον άκουε άκμα να καλή την οικοδόσπον να τη γλυκαί φωνή του.

Το δείπνο προχωρούσε γεμάτο ευθυμία, ποικιλιό με μικροκομμοσουργίες και νάκι. Στο τέλος, η κ. ντε Μπωαρνέ ρώτησε χαμογελώντας τους προσκεκλημένους της:

—Θυμάσαστε άλλοτε, σαν άποψε, τί γιορτή ήταν;

—Ναί, είπε ο Σεγκύο, μια γιορτή που καταργήθηκε σήμερα και που τόνουα της χτυπά άσχημα στην επαναστατική εποχή μας.

—Άλλοτε σαν σήμερα γιορτάζαμε τα Φώτα.

—Ελάζω, απήντησε η Ίωσην, ότι δεν

θα προσβάλω τα πολιτικά φρονήματα του Ταλλιέν, ούτε της δάφνης του στρατηγού Βοναπάρτη κόποντας την πτήτα των Φώτων, όπως άλλοτε, πριν από τον αιώνα της ελευθερίας...

—Μπάρ! είπε ο Μοντεσκιού, ο στρατηγός μπορεί μάλιστα να τραβήξει για να δει αν θα γίνει βασιλιάς της πτήτας.

—Μα δε ζητώ τίποτα καλύτερο, απήντησε ο Βοναπάρτης, γελώντας.

—Υστερα, γυρίζοντας προς την κ. ντε Μπωαρνέ.

—Νομίζω ότι θα μέινετε άριστοκράτες σ' όλη σας τη ζωή, είπε.

Η παρατήρηση ήταν σωστή. Και όταν άργότερα η πολιτική Μπωαρνέ έγινε η αυτοκράτειρα Ίωσην, ο Ναπολέων την κατηγόρουσε συχνά άστεινόμενος ότι ήταν πολύ βασιλόφρων. Μια ύπεροχη πτήτα των Φώτων θρονιάζεται σε λίγο στη μέση του τραπέζι. Κατά το έθιμο, σκεπάζουν με μια πετσέτα της κομμένες μερίδες και ο καθένας τραβά στην τύχη χωρίς να βλέπει. Σιωπή και συγκίνηση, ιδίως για τα δυο παιδιά, την 'Ορτανσία και τον αδελφό της Ευγένιο, μικρό παιδί πολύ σοβαρό με μολλιά σγουρά καστανά. Ή καρδιά τους χτυπά δυνατά με την ιδέα ότι θα βρουν το κουκκί.

Εξάφνου μια φωνή χαρούμενη ακούστηκε: —Ήρτα το κουκκί! Είμαι βασιλιάς! Για ένα στρατηγό της Δημοκρατίας το πράγμα δεν είναι πολύ άσχημο...

Και ο Βοναπάρτης δείχνει θριαμβευτικά το τυχερό κουκκί. Τον χειροκροτούν όλοι μαζί και ταυτοχρόνως απ' όλες της μεριές του τραπέζι φωνάζουν:

—Και ο Βοναπάρτης δείχνει θριαμβευτικά το τυχερό κουκκί. Τον χειροκροτούν όλοι μαζί και ταυτοχρόνως απ' όλες της μεριές του τραπέζι φωνάζουν:

— Ήρτα το κουκκί! Είμαι βασιλιάς!

—Μια βασίλισσα στρατηγέ! Πρέπει να διαλέξεις μια βασίλισσα!

Ήδη ο νέος βασιλιάς γυρίζει ευγενικώτατα προς την οικοδόσπον. Αυτή τον σταματά με μια κίνηση, χαμογελώντας πονηρά.

—Όχι, στρατηγέ, δεν είναι άρεστο για μένα. Δεν σ' έχω πει ότι στο μακρινό μου νησί της Μρεντινίας, τον καιρό που με φώναζαν σιγιέτι, μια γρήγα κροαλή μου προείπε ότι θα γίνει κάτι πιο μεγάλο από βασιλιάς; Καταλαβαίνετε λοιπόν, ότι έπειτα απ' αυτό, η βασιλεία που μου προσφέρετε μου φαίνεται άνεπαρκής. Δώστε καλύτερα το κουκκί σας στη μικρή μου 'Ορτανσία, που φαίνεται τόσο λυπημένη απόψε.

Και η 'Ορτανσία ξαναφέρει στον νου της το χαμόγελο του Βοναπάρτη, δίνοντας της το κουκκί.

—Δοιπόν, μικρούλα μου, σε κάνω βασίλισσα!

Άκουε άκμα της φωνές «Στην ύγεια του βασιλιά και της βασίλισσας». Μετά βλέπει τη γκαμάστα του Ευγένιου που θύμωσε γιατί αυτό το κουκκί αντιστοιχούσε μ' ένα καλό δώρο του στρατηγού, που θα το παίρνε η αδελφή του, αν' εκείνος δε θαπάρνε τίποτα. Άλλα ο Βοναπάρτης κατάλαβε. Κάνει ένα νεύμα στο αγοράκι που αλλάζει άμέσως όψη και γίνεται χαρούμενο.

—Δεν θα σε ξεχάσω κι' εμένα, Ευγένιε! θα είσαι συνέπικρος στη βασιλεία μου.

Η βασίλισσα της πτήτας των Φώτων δεν κοιτάζει να ξαναφέρει με τη φαντασία της και το πιο ελάνγιστο γεγονός αυτής της συνθηματικής οικογενειακής γιορτής. Απέναντί της ο ήλιος αρχίζει να κρύβεται πίσω από τα βουνά, προετοιμάζοντας την απόθεση των 'Αλπεων με τη δόση του. Άλλα να! Ταυτόχρονα, μια άλλη απόθεση χτυπώνει τα μάτια της 'Ορτανσίας. Βλέπει τον έαυτο της με

την βασιλική πορφύρα, νεαρή βασίλισσα, θριαμβεύουσα στην αυλή της της Χάγης. Γιατί ο Βοναπάρτης, όταν έγινε αυτοκράτωρ και κύριος δλοκλήρου της Ευρώπης, της έκανε το λαμπρότερο δώρο: ένα στέμμα. Κι' έτσι, από μια θαυμαστή μοίρα, από μιαν αφάνταστη τύχη, η σκηνή που έγινε σ' αυτήα στην όδο Σαντερέν επανελήφθηκε σ' αλήθεια μια μέρα. Και η πραγματοποίηση δεν σταμάτησε έως εκεί. Όπως και στη χαρούμενη χαιμωιάτικη εκείνη βραδιά, ο Ευγένιος ήταν και τώρα πραγματικά συνέταρος στην απέραντη ισχύ του θριαμβευτού. Ο Ναπολέων τον έκανε αντιβασιλέα της 'Ιταλίας.

Ήσαν όλα αυτά μια άπλη σύμπτωση; Ή 'Ορτανσία δεν μπορούσε να το πιστέψει. Η προλήψεις της κροαλής που κληρονόμησε από τη μητέρα της κάνουν το ρομαντικό πνεύμα της να πιστεύει σε κάποια άραστη θέληση. Της φαίνεται ότι κάποια δύναμη προσηύχτη έλαβε μέρος σ' αυτό το μικρό γεγονός της παιδικής της ζωής που έγινε το τόσο χτυπητό σύμβολο της τύχης της και του άδελφού της. Και πιστεύει ακράδαντα ότι το ξεραμένο και διαγκωμένο αυτό κουκκί που παίζει στα δάχτυλα χέρια της, κλείνει μέσα του κάποια ύμνη υπερφυσική.

Την στιγμή εκείνη όματα ακούστηκαν στην ταράτσα, και μια παιδική φωνή την επανέφερε από το περίεργο όνειροπόλημά της. Είναι ο Λουδοβίκος—Ναπολέων ο υιός της με τον παιδαγωγό του.

—Μητέρα, φώναζε το παιδί χαρούμενο, ο κ. Λεμπις έρχεται για να σου πει ότι είναι πολύ εύχαριστημένος μαζί μου, και επειδή ήξερα πολύ καλά το μάθημα της ιστορίας, πρέπει να με ανταμείψει.

—Ναί, θεοβάνει, ο δάσκαλος, είπε μάλιστα στον πατέρα που αν εξακολούθησέ έτσι, θα γίνει ένας άξιος άνεψός του μεγάλου αυτοκράτορος.

Η 'Ορτανσία κυττάζει το γιοί της μ' ένα βλέμμα γεμάτο τρυφερότητα.

—Τόν άρχισα πολύ, Λουδοβίκε τον όνο σου;

—Ό! ναί, μαμά.

—Ένα πράγμα δικό του, δες και ασήμντο, δες και περίεργο αν ήταν, δεν θα σου φανόταν ποτέ γελοίο;

—Ποτέ.

—Ε! λοιπόν, πάρε αυτό το κουκκί που ο Αυτοκράτωρ μουχέ δώσε! Άλλοτε, όταν ήσουν μικρή. Κρύψε το μαζί με τα πιο πολύτιμα ένδυμα σου. Μούφερε τύχη άλλοτε. Έτσι φέρε και κάποτε και σε σένα...

Λίγο έκπληκτος από αυτό το περίεργο δώρο, αλλά γεμάτος σεβασμό και σεβαστότητα ο μικρός κρύβει με φροντίδα στο πορτοφόλι του το παληό μαυρισμένο κουκκί, και πηγαίνει να παίζει στην όρχη της λίμνης.

Ή 'Ορτανσία ξανάνιμε σκεπτική άναρωτούσε τον έαυτο της: Δεν ήταν πράγματι τρελή; Τί ανεξήγητη ιδέα ήταν αυτή; ποιά αυθόρμητη και ακατάληπτη χειρονομία την έκανε να δώσει το κουκκί στο γιοί της; Τι φαντασία! Ήταν ποτέ δυνατό να βασίλει μια μέρα ο Λουδοβίκος—Ναπολέων; Μήπως ο γιοίς του Αυτοκράτορος δεν ζούσε στη Βιέννη; Και αν έπρόκειτο κάποιος να διαλέξει μια μέρα τον Ναπολέοντα, δεν θαπάρνε μάλλον νάταν ο άντρας με τον όποιο η 'Ορτανσία είχε χωρίσει, ή ο μεγαλύτερος γιοίς της που έέχασε τη μητέρα του ζώντας μακριά της;

Άλλα, μπρός στη γαλήνια λαμπρότητα της δύσης, μια απέραντη έλπιδα, μια ακατάληπτη έμπιστοσύνη πλημμυρίζουν την ψυχή της εκθροινισμένης βασίλισσας. Και στα χλωμά χείλη της φιλήσυχη πυροδόσποναις του 'Αρεναμπεργκ, ανεβαίνει μια λέξη:

—Ποιος ξέρει;

ΛΟΥΙ ΣΟΝΟΛΕ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΕΛΛΑ...

Έλα, γλυκιά μου αγάπη, κι' άπόψε στη μοναχική μου κμαρούλα να καθίσεις όπως άλλοτε κοντά μου, τόσο κοντά... που να νοιώθω τη ζέστα του κορμιού σου, τ' ανατριγιάσμα των μαλλιών σου και το χέδι της μουμένης άνάσας σου...

Θά είμαι μονάχος μου κι' άπόψε, όπως πάντα μονάχος, με την άχώριστη λαχτάρα του ισχυού σου.

Ό! Πόσο η ψυχή μου χτυπώνει στη νοσταλγική άνδυνση της μορφής σου! και πόσα έρω με σου είπώ σε γλώσσα που ποτέ σου δεν άκουσες. Σαν θάρρησε τ' άποψιν γεγαυόλουστο άπόσπερο!...

Έλα... τα χείλη μου τρεμοπαλεύουν από τον πόθο του σφιού σου, τί δάχτυλά μου ζήτούν της υποκλής των μαλλιών σου, ή καρδιά μου ούζει απ' το πόνο και απ' το κόβο μήπως δεν θάρρησε. Γιατί άμέσως το φωτεινό στερέωμα της άγάπης μου δν σκεπαστή από μια φριχτή μαυρίλα, ρυτιδώνοντας το πρόσωπό μου.

Έλα, αγαπημένη μου, γιατί θέλω να θυώ το βλέμμα μου στο φόντο των ματιών σου. Ισως τα έγκρατα που κατοικεί ή ζωή και κρύβεται ή άγάπη, θέλω να δώ στον ματιόν σου το λάγνεμα τη μοίρα της άγάπης μας, και να σπαλίσω τα πυρωμένα χείλη σου με τα δικά μου, αφήνοντας μια τρελή αναφώνη πάθους, και σπινταρώντας μέσ' στην άγκαλιά σου να σου φιδυρίσω «Λατρεμένη μου... σ' αγαπώ...»

Θάμαι τ' άπαλό αυτό φιλή με λουλουδένια σρωγίδα του δοκού της άγάπης μας.

Ό! Έλα... άπόψε πώχω γεμίσει την κμαρούλα μου λουλούδια: είναι άχούρι τρυφερά, και σε κνιτερούν, διψασμένα. Θά μέινουμε ως το ποιά δυθισμένοι στην ευτυχία που θα μας χαρίσει ή άγάπη, κι' όταν ή αύνούλα άνοίξει θα γροσά της θέλωφρα. Άς έλθουν να ναι βρούνε μαζί, μεθυσμένοι πάνω στον άκηλδωτο θωιά της άγάπης, άνάμεσα στα πεθυμένα λουλούδια, που θα μαυραθούν κι' αυτά απ' τη ελόγα των φιλιών μας.

Έλα... ή ώρα περνά... ή νύχτα άπλωσε γύρω της τον άστοκονέτητο πέπλο της, τ' άστέρια φλυαρούν έρωτικά και στα βάρδια της ψυχής μου ή άγωνία σφίγγει βαρειά δλο μου το είναι...

Έλα, ή ώρα περνά... τα λουλούδια χαμολογούν και σε προσμένουν... Κι' έγώ ζω μονάχος, με την άχώριστη λαχτάρα του έρχου σου...

ΠΛΑΤΩΝ ΛΕΒΕΝΤΗΣ

ΜΙΑ ΘΥΜΗΣΗ

Ο ήλιος τότε έπαίξε—άπαράλλαχτα σαν και τώρα—μέσα στα μεταξένια σου μαλλιά, κι' άπνε φεύγοντας ένα σωρό απ' της χρυσές άχτίδες του άνέμεσά τους.

Κι' έγώ σε είδα έτσι στεφανωμένη, κάποια θεική στιγμή. Γύρω στο χλωμό πρόσωπό σου, τα γροαρένια μαλλιά σχηματίζανε το πιο άκρό, το πιο λαμπρό θαυμάσιο διάδημα. Από τα μάτια σου μέσα, ένα άχτιδόβλημα έβγαινε θωιο με το άχτιδόβλημα του ήλιου.

Κι' όταν σε κύταζε στα μάτια, την πρώτη φορά—θυμάσαι;—θαμπώθηκα κι' έστρεψα το βλέμμα άλλοι...

ΣΩΤΗΣ Δ. ΓΙΩΡΓΑΝ

ΣΑΝ ΚΛΕΙΣΩ ΤΑ ΜΑΤΙΑ.

Ο ΤΑΜΠΟΥΡΑΣ ΤΟΥ ΓΥΦΟΥ

Στο μαγεμένο δειλί του φθινόπωρου σάν κλείσω, αγαπημένη μου, τα μάτια, μην κλάψης που θ' αφήρω μόνη σένανε, και σ' άγνωστα θά μεταβώ παλάτια.

Άκμα μ' λυπάσαι τα άπόβραδα τ' άγύω σου κι' αν σου θυίζουν κάτι... Άς μην τρελάξη τίποτα τη σκέψη σου, ούτ' ένα δάκρυ το γλυκό σου μάτι.

Τά βράδια του χειμώνα τα μονότονα δ' νους σου την άγάπη μας αν πλάθω, υή θλίβωμαι, μικρούλα μου, κι' άδιάφορα να λές πως ήταν άνιρο κι' έχάθη...

ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΘΑΜΑΙ ΠΙΑ ΓΕΡΟΣ

Θάμαι πιά γέρος, θλίβεσθ' ρημάδι έκει κοντά στο τζάκι, που μια σπίδα του άγάλια θ' άγογούβνη, κι' όμως στα κόρα στήθι μου θ' άσπράζω. Θά βροντά μια μπόρα κάποιον στοχασμών που θά ξεσπά σε δίνη.

Θάμαι πιά γέρος, κι' ή καρδιά μου άργά θά νά χτυπά, άργά, με δίγως άνιρο και πόθος και έλπίδες, όταν θ' άκούσω μια φωνή παλιά, πως αμ' άγαπά...

μά που θά μοιάζει χαιμωιάς ήλιου ψυχρές άχτίδες...

Θάμαι πιά γέρος, όταν ρήθης για να με δής στενά, και τα μαλλιά μου θάχουνε άσπρίσει απ' τους πόνους.

μά κάποιον εικόνα στην καρδιά θά νά φανή ξανά απ' τους παληούς της νεότης μου τους ξεχασμένους χρόνους...

—είμαι πιά γέρος και ποιά της λησμονιάς τ' άρίωνε...

Α. ΑΝ. ΣΤΕΡΓΙΟΥ

Θ' ΑΘΕΛΑ ΝΑ' ΜΟΥΝ.

Θάθελα νάμου δαχλίζας, παλάτι να σου χτίσω δλόγουσο, σ' ένα ψηλό βουνό, και κεί μερόνυχτα να προσκυνώ την άμορφη άγάπη μου, ως που να ξεφυγήσω...

Θάθελα νάμουνα Θεός, να μπόρεια να σε δάλω...

στον παραδείσου τη σκεπή, και λόγια που δεν άγουν πεί να μπόρεια να σου τάλλω—τραγουδά να στα ψάλλω...

Μά 'γώ δεν είμαι βασιλιάς κι' ούτε Θεός. Και μόνο...

όνειράτα με ζώνουνε γλυκά... και μέσα στην καρδιά μου μυστικά, καταμυστές έρω σπνμένον ένα θράνο.

Σ' αυτόν θά σε θρονιάσω, πανέμορφη Κυρά και σκλάβος εις τα πόδια σου θά γύρω τότε θά νοιώσης της άγάπης τη χαρά...

άτέλειωτη, πρωτόφαντη, μέσα σε φως και μύρο...

ΠΑΥΛΟΣ ΡΟΔΗΣ

Παίξε άτσιγαννε τον ταμπούρα σου!...

Πάρε το νεύρι σου, και σ' άτσιγάννα!... Τί χαγνίζεις, διαβολόγυρτε; Βλέπω το μπουντζινο πόσωπό σου άχόρταγα να κυττάξη... Βλέπω τα κνιτωπά σου νύχια να γκαρτσούνουν το νταούλι, που το μουγκρητό του το άκούουθουν τα στρίγλια ουλάματα σου.

Χαγνίζε, γύφτε!... χαγνίζε!... Κι' άκατάπαντα παίζε τον ταμπούρα σου!

—Άχ! στρίγλα άτσιγάννα, με το φειδίσο κορού! Δίπλα στο γύφτο σου σε βλέπω κουλουριάζε.

Τί πεμύνεις απ' το γύφτο σου, καταραμένη; Σε βλέπω μπροστά μου τώρα ήμίγυρνη να ταλαντεύης το ξεκληδιστό κορού σου τα στήθα σου στην κάθε κνινη ρυθμικά να κνιπουνται σαν πεισματάκια. Οι ήχοι αυτής της μουσικής σε λιγώνουν, ή φευγαλές σου ματιές δλο πάθος και λαγνεία κυττάζουν...

Άπιστα και πονηρά μάτια γύφτικη! Δεν θαπώ πιά. Θά την σφίξω με τα σιβάρα γαλδύδινα μπράτσα μου, τόσο δυνατά στην άγκαλιά μου, και με δλη τη δύναμη του πάθους θά ρουφίξω έκείνα τα σαρκώδη χείλη της, που και τώρα μου φιδυρίζουν να τα φιλήσω.

Την έσφιξα με τοέλλα, μ' μόλις πρόσβαση να της πάρω ένα σφιλή και να σώσω τα χείλη μου πάνω στα στήθια της, σαν χέλι μου γλόστοσε...

Μά δίγως να χάσω το θάρρος μου για το σατανικό της σκέπτο. Ωμωστα κι' σφίγγοντες το μαχαίρι μου δυνατά, το έρωσα άνάμεσα στα στήθια της μ' δλη μου τη δύναμη.

Και πάλι το σατανικό πλάσμα έπεσε στην άγκαλιά του άτσιγάννου της...

Και προτείνοντας τότε το μαχαίρι μου στο νύστο, του είπα: Παίξε τον ταμπούρα σου, διαβολόγυρτε!...

Κ. ΛΕΩΝΙΔΑΣ

ΖΗΤΙΑΝΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Άγκμαρούσα απ' τον άπέραντο πόνο, έκείνο το Πενναριτικό μενεξένιο σούρουπο που μαυροβούζε ή ή φση και που τ' άψωγα άκούα γοιώντας την άγάπη μου, γιατί ή Νερόδεις από ήλεια σ' είχαν άρπάξει και Σένα μέσ' από την άγκαλιά μου, μαζί τους, στους δικούς τους τόπους.

Άδίκα σενόμουνα κνίτζαμα, και σούδει να την καρδιά μου που ήταν έλη μια πληγή.

Άδίκα είχα άγκαλιάσει τα κνένια σου πόδια, κι' έλλαγα, και σπαράξα στα παρακάλια...

Θυμάσαι έκείνο το έρωτικό όνειρό που έβλεπα ή ιδέες ή έκδικήτες μου να σε μεθάση με κάτι γλυκόνιτο προσκύνω που τραγουδάνε ή γαλανόξαντες κοπέλλες κάποιες μακρινές χώρες; Θυμάσαι που έθωρκασε ή ψυχή σου και θλόωσαν τα μάτια σου;

—Καρδιά μου, κλείσε της πόρτες σου, να μ' άκούσ κλείουσε τον θησαυρό σου, κι' άς πιά τα παρακάλια στωγής μου ναρκαί...

Ένα άμυδρικό σου θωως γκρούσε το παλάτι πουχέ χτίσε το μαγεμένο έκείνο βιολί. Βούγκωσαν τα μάτια σου και πνίγες ή ψυχή σου στο λλάμα για την λαχτάρα της ζωής, γιατί νομίζες πως ή άρρωστιά σου ή ή άπνοια να την γράψω πνίτερο.

Κ' έγώ, ο παντοεινός ζήταγος της άγάπης, σήκωσα πάλι τότε το τσαντίο μου, κι' έρωγα μακριά μαζί με το μενεξένιο σούσουρο. Σε λίγα άπλωσε ένα σπινούγγι της ή σκεπτήν σαν κόλασι Νύχτα...

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΙΓΙΑΔΑΚΗΣ

ΑΙ ΜΗΤΕΡΕΣ Δέον να μή λησμονώσιν ότι η ΜΑΓΝΗΣΙΑ Σ. ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ

Είναι το καλύτερο φάρμακο για τα παιδιά τους, ιδία δια να αποβάλη τους σκώληκες και να θεραπεύη τας επιμόνους διαρροίας αίτινες οφείλονται εις την πολυφαγίαν και τας ζυμώσεις των περιττωμάτων άτινα παραμένουσιν επί πολύν έντός των έντέρων

ΜΑΓΝΗΣΙΑ Σ. ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ

ΤΟ ΠΕΡΙΦΗΜΟ ΚΑΘΑΡΤΙΚΟ
ΔΙΑ ΒΡΕΦΗ
, ΝΕΟΥΣ
ΓΕΡΟΝΤΑΣ

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΟΙ ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
ΘΕΟΔΩΡΟΣ Σ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ
ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ 6 ΑΘΗΝΑΙ

